

ACTA HISTORICA HUNGARICA TURICIENSIA **XXIII. évfolyam 2. szám**

Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata
2008/A.

A ZÜRICH MAGYAR TÖRTÉNELMI EGYESÜLET 55. SZ. KIADVÁNYA

Zürich, Budapest, Adelaide, Athén, Bangkok, Beijing, Beregszász, Boulogne
Sur Mer, Brno, Carrigmore, Csikszereda, Felsőőr, Heidelberg, Helsingborg,
Honolulu, Koppenhága, Lendva, London, Pozsony, Szabadka, Vancouver

BEHARANGOZÓ

FELHÍVÁS

a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
tagjaihoz és a magyar tudományos élet al-
kotóihoz.

Elindult a honlapunk: www.zmte.hu címen. Itt a **Kiadványaink**, valamint a **Folyóirat** rovatban tesszük közzé tagjaink és a nálunk szereplő kutatók, tudósok kutatási eredményeit, tudományos műveit, közleményeit. Előbbiben elérhető az eddigi **mind a XXIII évfolyam** minden tanulmánya, utóbbi pedig az éppen **esedékes év** időszerű összeállítását tartalmazza majd, a **tematikus különszámok** külön köteteivel együtt.

Azaz egy-egy **Folyóirat** egy évig marad a helyén, és utána átkerül a **Kiadványaink** körébe, 'archívumba'.

A magunk számára meghatározott tárgykört mellékeljük, egyéb terület-ről indokolt esetben fogadunk tanulmányt.

A közölt tartalmakért a szerzők felelősek, esetenként a szerkesztő álláspontja eltérhet a közölt állítástól.

Kész pdf formájú szöveget fogadunk. Díjat nem fizetünk.

A megjelenetés egyetlen szempontja a magyar tudomány.

**KÖZLÉSRE SZÁNT TANULMÁNYAIKAT, MŰVEIKET
A KÖVETKEZŐ CÍMEN FOGADJA A FŐSZERKESZTŐ**

(Dr. Darai Lajos) :

zmtehu@gmail.com

Budapest—Zürich, 2008. május 24.

Dr. Csihák György
ZMTE elnök

ZMTE
Tudományos Tanács

Szerkesztik a Szerkesztőség, Szerkesztő Bizottság és Asztaltársaságok tagjai

SZERKESZTŐK

Dr. Botlik József
Dr. Borsos Szabolcs
Dr. Cser Ferenc
Dr. Darai Lajos (főszerkesztő)

SZERKESZTŐ BIZOTTSÁGKÉNT A ZMTE TUDOMÁNYOS TANÁCSA

Dr. Zachar József (elnök)	Nagy Kálmán
Dr. Bérczi Szaniszló	Rihmer Aurél
Dr. Csámpai Ottó	Slavić Magdolna
Dr. Csihák György	Dr. Szabó István Mihály
Dr. Frisnyák Sándor	Dr. Szederkényi Tibor
Dr. Harai Dénes	Dr. J. Újváry Zsuzsanna
Jenei Erzsébet	Dr. Vizi László Tamás
Dr. Költő László	

ADELAIDE

Nagy István

ALSÓÓR

Kelemen László

BUDAPEST

Dr. Pandula Attila

Dr. Rókusfalvy Pál

BUDAKALÁSZ

Szekeres István

CHRISTCHURCH

Tóth András István

CSIKSZEREDA

Barabási László

HOBART

Katona Géza

HÓDMEZŐVÁSÁRHELY

Dr. Szabó Pál

INGELHEIM

Timaru-Kast Sándor

KASSA

Csaláné Erdélyi Kornélia

MELBOURNE

Kozsik József

ROZSNYÓ

Beke Zoltán

SIÓFOK

Dr. Cey-Bert Róbert Gyula

SYDNEY

Gerecs Károly

SZABADKA

Szabó Lajos

Dr. Szikora István

Dr. Vajda Gábor

Kapcsolat kizárólag elektronikus levelezéssel ezen a címen:

zmtehu@gmail.com

TERVEZETT ROVATOK

KÜLÖNLEGES TARTALOM:

I. A történelemkutatás módszertana.

1. Régészet (archeológia).
2. Őstörténeti időrend.
3. Családtörténet.
4. Embertan (antropológia).
5. Régészeti növénytan (archeobotanika).
6. Régészeti örökléstan (archeogenetika).
7. A vércsoportok és a régészet.
8. Történeti ábratan (archeokonográfia).
9. Történeti földrajz, rétegzett térképek.
10. Zenetörténet.
11. Írástörténet.
12. Írott források,

II. Magyar őstörténet kutatás.

13. A régészeti műveltségek és a magyar őstörténet.
14. Az embertan és a magyar őstörténet.
15. A vércsoportok és a magyar őstörténet.
16. A genetika és a magyar őstörténet.
17. A néprajz és a magyar őstörténet.
18. A nyelvtudomány és a magyar őstörténet.
19. A finnugor elmélet érvrendszere és őstörténeti helye.
20. A sumer és a turáni rokonság elmélete és kritikája.
21. A szkíta őstörténet magyar hatalmi öröksége.
22. A kelta őstörténet műveltségi párhuzamai.
23. A hun őstörténet hatalmi és műveltségi öröksége.
24. Az avar korszak hatalmi és műveltségi öröksége.
25. Az ősi magyar állam.
26. Az ősi magyar állam keleti párhuzamai.

III. Középkori, újkori és legújabbkori történelmünk.

27. Magyarország és a több honvisszafoglalás.
28. A magyar könnyűlovasság.
29. Középkori hadjárataink.
30. Szent István és a Szent Korona.
31. A középkori Magyar Királyság.
32. Hunyadi Mátyás és a magyar újjászületés.

33. Dózsa György eszmei jelentősége.
34. A török hódoltság ellentmondásai.
35. A vallási türelem törvénye Erdélyben.
36. A Habsburgok térnyerése és magyarellenes törekvései.
37. A Thököly-felkelés, a Rákóczy-szabadságharc.
38. A magyar felvilágosodás és polgárosodás.
39. Az 1848-1849. évi polgári forradalom és nemzeti szabadságharc.
40. A kiegyezés és következményei, a 'nagy fellendülés'.
41. Az első világháború és magyar következménye, a trianoni diktátum, 1920.
42. Magyarság életjelei a két világháború között.
43. Magyarország területi változásai 1938-1941 között.
44. A második világháború és következménye a párizsi béke, 1947.
45. Az 1956-os forradalom előzménye, célkitűzése, jelentősége és hatása.
46. Az 1989-es fordulat és következményei.

IV. Műveltségünk, művelődéstörténetünk.

47. Ősi műveltségünk rétegei.
48. Az ősi világkép öröksége.
49. A díszes jelek, jelképek jelentései.
50. Nyelvünk, írásunk ősisége.
51. Népmeséink, népköltészetünk, zenénk ősi rétegei,
52. Magyar viselet, tánc, szórakozás.
53. Magyar anyagi kultúra, ősi és újabb népi mesterségek.
54. A magyar konyha, étkezési és ünnepi szokások.
55. Magyar paraszti, nemesi és városi életmód.
56. Ősvallási örökség, keresztény hitvilág, magyar erkölcs
57. A Szent Korona, mint szimbólum együttes.
58. A Szent Korona tan és a Szent Korona-eszme.
59. A magyar címer és a nemzeti színek.
60. Magyar állami és közösségi jelképek.

V. Műveltségünk keleti és nyugati kapcsolatai

61. Műveltségünk keleti kapcsolatai.
62. Műveltségünk nyugati kapcsolatai.
63. Műveltségünk északi és déli kapcsolatai.

ÁLTALÁNOS TARTALOM:

VI. Múltunk.

63. Őstörténetünk.
64. Ókortörténetünk.
65. Középkorunk.
66. Újkorunk.
67. Legújabb korunk.

VII. Jelenünk.

- 68. Sorsunk, hivatásunk.
- 69. Lelkületünk, lelki egészségünk.
- 70. Testi megjelenésünk, egészségünk.
- 71. Műveltségünk, művelődési szokásaink.
- 72. Nagy és főembereink, mintaképeink.
- 73. Neveink, névadásunk, példaképeink.
- 74. Évköri, nemzeti és családi ünnepeink.

VIII. Jövőnk.

- 75. Jövőképünk.
- 76. Környezetünk.
- 77. Tudományunk.
- 78. Technikánk.
- 79. Emberségünk, emberiségünk.

IX. Tudományok.

- 80. Embertudományok.
- 81. Természettudományok.
- 82. Társadalomtudományok.
- 83. Emberiségtudományok.

X. Művészetek.

- 84. Irodalom (népköltészet, műköltészet, népmesék, regék, mondák, kisregék, regények, színpadi művek).
- 85. Filmművészet, színházművészet.
- 86. Mozgóképkultúra, hírközlés.
- 87. Képzőművészet (festészet, szobrászat, építészet).
- 88. Zeneművészet (népdalok, műdalok, zeneművek, előadások).
- 89. Tánc (néptánc, társas tánc, színpadi tánc).

XI. Vallások.

- 90. Vallástörténet, vallástudomány, vallásfilozófia.

XII. Országok, övezetek, tájak élete, története.

- 91. Ausztria.
- 92. Balkán.
- 93. Bajorország.
- 94. Bosznia-Hercegovina.
- 95. Bulgária.
- 96. Csángóföld.
- 97. Csehország.
- 98. Dalmácia.
- 99. Délvidék (Dél-Bácska, Bánság, Vajdaság).

100. Erdély.
101. Felvidék (Felső-Magyarország, Észak-Magyarország).
102. Galícia.
103. Gácsország.
104. Görögország.
105. Horvátország.
106. Kárpátalja.
107. Kárpát-medence
108. Lengyelország.
109. Macedónia.
110. Magyar Királyság, Hungária, Külső- és Belső-Magyarország.
111. Moldva.
112. Montenegró.
113. Morvaország.
114. Muravidék.
115. Németföld.
116. Nyugat-Magyarország.
117. Olaszföld.
118. Őrvidék (Burgenland).
119. Pannónia.
120. Románia.
121. Stájerország.
122. Svájc.
123. Szászföld.
124. Székelyföld.
125. Rácország (Szerbföld, Szerbia).
126. Szlavónia.
127. Szlovákia.
128. Szlovénia.
129. Ukrajna.

E SZÁMUNK TARTALMA

BEHARANGOZÓ

Felhívás a ZMTE tagjaihoz és a magyar tudományos élet alkotóihoz.
Tervezett rovatok.

MAGYAR NYELV

Csihák György: Beszéljünk magyarul!

ŐSTÖRTÉNETÜNK

Cser Ferenc—Darai Lajos: Őstörténetünkről röviden.
Cser Ferenc—Darai Lajos: Műveltségi adalékok Kárpát-medencei eredetünkhöz.

MAGYAR ÖRÖKSÉG

Csámpai Ottó—Cser Ferenc—Darai Lajos: A magyar műveltségi és társadalmi egyedülállósága.
Cser Ferenc—Darai Lajos: Magyar képző intézet terve.

KÁRPÁT MEDENCEI EREDTÜNK

TURÁN rovatnyitó.

JELEN- ÉS JÖVŐKÉPÜNK

Felhívás
Czakó Gábor: Kérdések a magyarságról.
Dr. Rókusfalvy Pál: Tespedő nép vagy ébredő nemzet? Az én felelősségem.
Színia: Hogyan váltsuk meg az országunkat?!
Cser Ferenc—Darai Lajos: Szellemi önkormányzatok.

MAGYAR NYELV

Csihák György (Zürich)

Beszéljünk magyarul!

"Nyelvében él a nemzet!" – közmondásnak mondják, de néhol politikai alapvetés, esetleg pogrom. Svájcban a nemzet "négy nyelvében él" – alig találni keményebb tudatú nemzetet a Földön.

Bár, ha igaz a mondás, akkor a nemzetet úgy is lehet gyilkolni, hogy nyelvét elveszejtik. Erre is van példa – emiatt még csak a szomszédba sem kell mennünk. Egyes országokban törvény védi a nemzeti nyelvet – Magyarországon semmi; gyakorta azok rombolják, akik védeni hivatottak. Egy rendezvényünk védnöke kifogásolta, hogy rendezvényünknek "Műsor"-a van és nem "Program"-ja.

Nálunk állandóan idegen szavakat használnak, mindent többesszámba tesznek, használni *kell* a személyes névmást, a határozatlan névelőt, az idegenből hozott szólás-mondást. Az állítmányt a mondat végére *kell* tenni és ha az egy elváló igekötős ige, akkor az igekötőt *el kell* választani és a mondat végére *kell* tenni. Csománk nevében a Körös-it hosszú ő-vel, Csikszeredát hosszú í-vel írják – Csiky Gergely nevét még nem írják hibásan, hosszú í-vel, de bizonyára nem sokáig.

Öld meg a magyart (egyenes beszéd). A magyart öld meg – ne a másikat! (Ez is egyenes beszéd.) Isten áld meg a magyart! Áld meg Isten a magyart! A mi nyelvünk szép, kifinomult. Mindkét formát használjuk, de van is külön értelme mindkettőnek.

Nyelvünk nagy kincs. Ne bonyolódjunk senkivel vitába, de szögezzük le, hogy miként sok más fejlett nyelv is, úgy a miénk is, az emberiség legrégibb nyelvi kincsei hordozója. Gyerünk magyarok, vizsgáljuk meg, miként bánunk (el) kincsünkkel?

Még senki sem bizonyította, hogy Arany Jánosnál jobban tud magyarul. Falusi tanítóként a Magyar Tudományos Akadémiánk titkára lett – elnöke nem lehetett, mert elnököt oda már akkor sem a tudása szerint választottak. Akadémiánkat alapította a nemzet, a magyar nyelv művelésére, tehát nem úgy, mint napjainkban, amikor össze-vissza alapítgatnak mindenféle akadémiát. A 19. század végén Arany János az akkori orthológusokról (nyelvművelőkről) így írt:

*De mivel verba valent usu,
Halad a nyelv, akárhogya nyúzzu(k).
Kisütik, hogya magyar nyelv
Nincs, nem is lesz, nem is volt;
Ami új van benne, mind rossz,
Ami régi, az meg tót.
Boncold csak nyelvész! hát baj, hogya az áldozat elvész?
Tartozik ez terád?... Egy biztos: nem anyád!
Ahogya indult a nyelvészeta árja; Árpád nyelve csak ferdített árja.
Ezután már hát hiába Küldtök Ázsiába,
Illünk az orosz igába,
A nagy Szláviába.*

Herczeg Ferenc, az írófejedelem, a pesti nyelvről eként vélekedék – 1906-ban:

"Margó úr elcsodálkozott a szavaimon és mentegetni kezdte magát. Azt mondta, tévedésben vagyok, mert ők valamennyien iszonyúan szeretnek engem.

- Meg tudna esküdni az édesanyja emlékére, hogya komoly meggyőződéssel használja a szeretni ige előtt az iszonyúan határozót? kérdeztem.

Ő megesküdött édesanyja emlékére. Azt mondta, hogya ő ezt napjában milliószor is mondja. Én meg elrémültem.

- Ha így van a dolog, akkor a rendőrségnek kellene akcióba lépnie önökkel szemben. Mert akit állatkínzáson érnek, azt megbüntetik. A nyelvet azonban szabadon kínozhatja mindenki. Pedig a magyar nyelv testi épsége felér egy ló, vagy egy kutya bőrével.

Margó úr láthatóan nem értette meg, amit mondtam, mert annyit jegyzett csak meg, hogya ő maga és Horváthék egész társasága mostanában iszonyúan magyar érzésű.

Én még erre sem ragadtattam magamat tettelegességre, hanem beleakasztva mutatóujjamat a sárga kabát gomblyukába, így szoltam a kabáttulajdonoshoz:

- A nyelv olyan, mint a zenei hangszer. Nem kívánom senkitől, hogya művész legyen a hangszerén. Zongorázzék, vagy kornyikáljon rajta mindenki úgy, ahogyan tudnia adatott. Azt azonban megkívánhatom minden becsületes embertől, hogya állandó és szándékos macskazenével ne gyalázza meg a nyelvet és ne gyö-

törje a fületem. Ha valaki egyszer visszajáról játszik egy zeneszámot, az lehet mulatságos tréfa. Ha azonban száz ember következetesen visszajáról muzsikál, akkor jogom van tiltakozni a barbárságuk ellen. És én tiltakozom is! Érti az úr? Én tiltakozom!

- De ki tesz ilyet? – csodálkozott Margó úr.

- Ti valamennyien, midőn állandóan szuperlatívuszokban beszéltek. A csinos kis pisze nektek istennő. A rezesképű, bajuszos férfi: angyalom. Ha légy száll az orrotokra, az óriási dolog. Ha lekváros süteménybe haraptok, az felséges élvezet. Ha lepattan mellénytekről a gomb, akkor megőrültök. Akit szerettek, azt betörőnek nevezitek. A fiatal leány meg néni nektek. Mindezek a túlzások természetesen nem jelentenek semmit. A nyelveteket azonban felhígítják, meghamisítják és erőtlenné teszik. A ti nyelvetek olyan kard, melynek markolatán mozog a penge és mely nem vág oda, ahová céloztok.

- Lehet, hogy úgy van, – mondta Margó úr, – de azért nem szabad a dolgot komolyan venni. Hiszen más népek is kedvüket lelik a nyelvbeli túlzásokban és tréfás ferdítésekben.

- Más népeknél csak egyes kiváltságos társadalmi osztályok. Például a katonák, a diákok és – a tolvajok. De hogy egy egész főváros egész társadalma efféle parodisztikus nyelvjárást fejlesszen, az igenis elszomorító dolog. Mindenütt a világon fokmérője a társadalmi műveltségnek az a tökéletesség, amellyel valaki a hazai nyelvet beszéli. A párizsi apacsok, a berlini diákok és a bécsi fiakkeresek nyelve nem szalonképes.

Ön nem merne úgy franciául beszélni, ahogyan magyarul mer. Miféle nyugtalan, önmagával meghasonlott, megbízhatatlan és blazirt társadalom lehet az önöké, hogy divattá tudta tenni a magyar nyelv rendszeres megnyomorítását? Az író még nem adta meg magát.

- Az igazi magyar nyelvnek nem árthat a pesti beszéd. Az Alföld népe megőrzi számunkra a nyelv szűzies tisztaságát.

Tudom. A paraszt. De én szomorúnak tartom, hogy nálunk állandóan a paraszt nyelvét kell mozgósítani a művelt osztályok nyelve ellen. Nem elég, ha a nyelv az ország valamelyik zugában megőrzi tisztaságát. A nyelvnek élnie, gyarapodnia, finomodnia és *a korhoz alkalmazkodnia kell*. Ezt a fejlődési folyamatot nem intézheti magában sem az irodalom, sem a sajtó. *Csak a nemzeti társadalom csinálhatja meg*. A nyugat-európai nyelvek között a német nyelv újabban nagy változáson ment keresztül. Tömörebb, erősebb, színesebb lett. Százszámra termettek kifejezései, melyek rövid kalapácsütéseként találják fején a szöveget. Ez a német intelligencia érdeme. Nálunk pedig az intelligencia színtelenné, erőtlenné és szószátyárrá teszi a nyelvet...

- Ezeket mondtam Margó úrnak. Azt a benyomást nyertem, hogy fejtegetéseim bizonyos hatással voltak rá, mert nem válaszolt, hanem gondolatokba merülten lépkedett mellettem.

- Íme, – mondtam magamban – ez a fiatalember belátja tévedését és keresi a javulás útját. Az első szó, amelyet mondani fog, bizonyára szent fogadalom lesz.

Időközben már a hídon voltunk. És ekkor megszólalt Margó Úr. Azt mondta:
- Óriási kicsi most a Duna!"

Hagyjuk Margó urat a Duna partján és most repüljünk száz évet előre. Alattunk elsuhan országunk teljes tönkretétele és eljutunk a mába, a magyarság fizikai elpusztításához.

Külföldiek hívják fel a Magyarországon élők figyelmét, hogy a rádiókban, a televíziókban eltűnt a saját zenénk; milyen *zene* megy egész nap – ha az még zene? Ez egyetlen szomszéd országban sem tapasztalható – sőt: sehol a világon. "Amerikás magyarok" ha itt megnéznék egy magyarul beszélő amerikai filmet, felháborodottan állapítják meg, hogy az amerikai eredetiben szó sincs arról a tömény trágárságról, ami itt a filmben magyar szöveggént jó.

Na és, ahogyan beszélnek! Nekünk van zenei anyanyelvünk is. Egyik jellemzője az ereszkedő dallam. Beszédünk is ilyen: a mondat ereszkedő. Nem így ma a hangos médiában, ahol a mondatban minden szóvéget fölkapnak. Nem tudják, hogy ragozó nyelvet beszélünk és ritkán kell a személyes névmás: *én* köszönöm a figyelmet, *mi* szép esetét kívánunk – és nem jó estét, hanem szép estét, szép hétvégét, szép délutánt – mert a német nyelvterületen így szokás.

Mindent átítat az, amit *politikának gondolnak*. Újra fölfedezték a *közjogi méltóságokat* – egy olyan országban, ahol amit alkotmánynak mondanak, alkotmányos országgyűlés soha be nem cikkelyezett.

Borzongva hallom olvasom az elmúlt húsz évben: *az első szabad választások, az első szabadon választott miniszterelnök* – csak tudnám, hogy akkor miért Batthiány Lajosnak állítanak szobrot? És miért volt a választás 1989-ben *szabad*, amikor az egész országot idegen – méghozzá legalább hét állam – katonái tartották megszállva?

Mi az, hogy parlamenti választások? Ki az, aki magyar és nem tudja, hogy nekünk több mint ezer éven át volt írott alkotmányt teremtő és megtartó országgyűlésünk, illetve nemzetgyűlésünk? Európában legrégebb óta. Miért választások? Mert németül Wahlen? A magyar nem szereti a többszámot: a nadrágnak két szára van – és nem szárai vannak. Mégis, mit hallunk a hírekben? Zala, Veszprém és Somogy megyék útjai nehezen járhatók. A 11-es autóbuszok más útvonalakon közlekednek. Baleset történt a Petőfi és a Jókai utcák kereszteződésében, ezért a 77-es és a 75-ös trolibuszok más útvonalakon közlekednek. Újság-cím: A természet és *védőik* (védője, vödői, vödőik). A természet szónak nincs többese! A lány és barátja, a lány és barátjai, a lány és barátjaik?

A lány barátjával sétál.

A lány barátjaival sétál.

A lányok barátjukkal sétálnak.

A lányok barátjaikkal sétálnak.

A követek a páholyban a feleségükkel ülnek (magyarul).
 A követek a páholyban a feleségeikkel ülnek (mert moszlemek).

Ugye, milyen kifejező a (mi) nyelvünk?

Az újságban olvasom: "Ezt követően a spanyol király és királyné a vendéglátó Sólyom László kíséretében megtekintette a budapesti panorámát, majd a két államfő és feleségeik négyszemközti megbeszélést folytattak." Bár csak tudnám: hány embernek volt ott összesen négy szeme?

Összeültek a parlamenti frakciók vezetői – nem lehetne, hogy "minden országgyűlési pártcsoport vezetője"? – vagy a pártcsoportok vezetői – minden nélkül?

Megírtam a MÁV vezérigazgatójának, mire közölte, hogy nekik van igazuk. Szóval. Van mondjuk ezer vasútállomás az országban. Minden állomásról indul naponta tíz vonat, mindegyiket bemondják kétszer, de útközben esetleg a szerelvényen is, hogy: "A vonat Szombathelytől Budapestig csak Csorna, Győr és Tatabánya állomásokon áll meg". Csak ezen a három állomásokon.

Számos fogalomnak valami ilyesmi célból lett többesszáma. Ehhez előbb még személyesülnie is kellett, imígyen: a MÁV azt mondja, kivonult a katasztrofavédelem, az árvízvédelem úgy nyilatkozott, vizsgálja az egészségügyi felügyelet; bemegyek az önkormányzatba, mert az önkormányzat nem csináltatja meg a járdát, mert az önkormányzatnak nincs pénze. Még ma is szirénázó mentőautóval vinnék, aki így beszélne: bemegyek a labdarúgásba, mert a labdarúgás nem csináltatja meg a pályát, mert a labdarúgásnak nincs pénze! Oda egyenlőre még nem, de az önkormányzatba már be lehet menni; az önkormányzatokba is – mert *lett* többesszáma. Sőt, mitöbb: Miskolcon a tüntetők az önkormányzat elé vonultak.

Ha már vonultak a demonstrálok, akkor persze demonstráltak, esetleg protestáltak – mert imádjuk az idegen szavakat. Nemrégiben egy egyetem titkára tudatta velem, hogy elbuktatják, aki nem tudja a terminus technikusokat – nem a szakkifejezéseket (vigyázat: az összes új tudományos fogalom idegen nevről van szó!). Szállodában a portás mondta, hogy a bélyeg a drágsztórban van. Amint nálunk csak drogdilerring, regisztráció, információ, kompjuter, project, koalíciós partner van. Egy időben naponta százszor hallottuk, olvastuk: a parlamenti frakciók a parlamentben a konvergencia programot konszenzussal stb. A Dél-Dunántúli Regionális (?) Fejlesztési Ügynökség tanfolyamot hirdet: Tudástranszfer Innovatív Projektekhez, Partnerséghez. Talán jelentkeznék is, ha tudnám mire? A Magyarok Világszövetségében az író elnök adta át nekem a könyvet: A millicentenárium programja. Mert programja van a projektnek, a koncertnek, a konferenciának, és az egésznapos programon belül vannak külön gyerekprogramok is (talán mert még nőnek?). Van aki multifunkcionális programokat projektál. De, hogy a tüntetőkre visszatérjek. A demonstrációban... a demonstrálok... demonstrálnak a Parlament előtt és petíciójukat átadják a Parlament elnökének. Ez így jó is, mert a Házban a (tisztelt)Ház ül és annak elnöke a

Házelnők, így kölcsönzünk kifejezést szegénynyelvű népektől, arra is, amit tőlünk tanultak. Ők tényleg így mondják – az ő nyelvükön – hogy, a parlament a parlamentben.

Ők ezt még mindég nem tudják másként. Node mi...?

A vonatkozó névmás már magasabb tudomány. Gondolok azokra az apparátusokra, akik... A futbalcsapatok, a vállalatok, akik... XY támogatja az olimpiakonokat, hogy *azok* jól fel tudjanak készülni az *ötkarikás játékokra*. Ezeket a kifejezéseket is imádjuk. Ilyen még a miniszteri bársonyszék, az expozé – amelyben úgy fogalmazott, hogy a választás arról szól... Polgármester asszony, jegyző asszony, miniszter asszony – mert mi nemcsak nyelvünkben, de a jogban sem ismertük a nemek szerinti megkülönböztetést. Európában egyedül nálunk, az egész középkoron át, a nők is örökölték. Sőt: hadakat vezettek, várakat védtek.

A butaság nem ismer *határokat*. Így aztán a mai magyar média szerint Németországban, Ausztriában tartományok és nem szövetségi államok vannak, mindegyik élén parlamenttel, kormánnyal. Freistaat Bayern (Bajor Szabad Állam), a magyar médiában: bajor tartomány. A fájó az, hogy a (talán) tizenötmillió magyar közül senki nem veszi észre, sőt: az ottélő magyarok is magyarul így mondják. Pedig a hivatalos neve: Német Szövetségi Köztársaság. Azt is mondják: Burgenland *tartomány* – pedig Land országot jelent – saját parlamentje és kormánya van. Kinek a tartománya? Habsburgoké, netán Angliáé?

Ez nem egy lehetetlen eset – mert mi a határozatlan névelőt *sem* szeretjük. Mégis, mit olvasunk, hallunk? Most *egy* közepesen átázott töltéseink vannak. A program kilenc hónapig fut, tehát *egy* elég hosszú ideig. A hullát *egy* 80 centi mély vízben találták. *Egy* békés légkörben *folynak le* a tárgyalások. A nyelvzülésztésnek ez is (egy) szép formája!

Az angol, egyetemen tanul szépen beszélni, írni. Ha az állítmány igei, illik a mondat végére tenni. Ha az igenek elváló igekötője van, akkor elválik az igtől és a mondat végére kerül. Ha a mondatban több ilyen ige van, akkor az összes elválasztott igekötő a mondat végére kerül, a mondatban való előfordulása sorrendjében. Előre magyarok! Mi ugyan az igekötőt *se* szeretjük, de válasszuk szét, még az *összetett szavakat* is, ha köll – ha nem! Megoldható, hiszen nyelvünk a világ legfejlettebb nyelvei közé tartozik. Két gyermek halt meg a tűzben; állatokat ölnek le; növekszik meg a felhőzet; útépitést kezdtek meg...és...út újul meg; a teherautóról sok kiló robbanóanyag esett le, robbantottak fel, fújtak le; sokan veszekedtek és ennyi meg ennyi embert vettek őrizetbe. Ezer embert tapostak halálra, menekítettek ki, javítottak meg, szűnik meg a járat...veszítettünk ennek a betegségnek a következtében el. Hárman fulladtak vízbe – vízbefulladtak hárman! Mindkettő jó, mindkét mondat mást is jelent. Miért kell mindég csak az egyik formát használni? A jövőben tessék minderre ügyelni. Nem lesz könnyű... Mert Herczeg Ferenc óta semmi sem javult. A nyelv szegényedik – a típuszövegek-szörnyetegek pedig feltartóztathatatlanul szaporodnak. Ma is rettentően szeretem a gyermekem, borzasztó jó volt, köszönöm – nincs mit. A leg-

több külföldi ország, munkahelyteremtések, száz pincészet csatlakozott. A katonaság ráteszi a kezét – ez olyan, mint hajdanában "az ellenség keze beteszi a lábát" – csak hogy ez akkor még vicc volt.

Nyelvünk ragozó, toldalékoló – mégis sokan elnyelik a szövegvégeket. Tanárok, színészek, a média emberei (már olvastam és hallottam *médiákat* is). Elsőszámú vesztes a ba- be, ban- ben. Mennyit kínlódunk ezzel az idegen nyelvek esetében! Mégis gyakran hallom: benn voltam a Parlamentbe, ebbe és ebbe, kapható az üzletekbe, ilyen értelemben... Abba az időbe...

Az új helyzet és a tudomány fejlődése által született új szavak és kifejezések átültetése a magyar nyelvbe, sok jó szakember közös fáradozásának eredménye *lehetne*. Ám hiába építettük Európa első földalattiját, ma nálunk metró épül. Már leveleinket se címezhetjük, ahogyan mi szoktuk mert valakik a magyar postára japán rendszert vettek és azt kell kiszolgálniuk.

Az egyik vezető magyar TV új elnöke hallotta, hogy indulásukkor mennyit segített nekik. Behívott és kérte, hogy most is segítsen. Két alvezérével tárgyalgatott velem, akiknek ilyeneket (is) mondtam, mire kidobtak – és máig is így beszélnek.

A példákat a médiáinkból vettem – minden példa a magyar sajtóból vett.

Ezúttal talán még a típusokat sem sikerült mind bemutatnom, nem hogy az összes példát. Hanem aki olvassa, talán nemcsak az én hibáimat veszi észre.

Amen(ek).

Zürich, 2008. ígéret hava (tavaszutó)

ŐSTÖRTÉNETÜNK

Cser Ferenc—Darai Lajos:

Őstörténetünkről röviden

Az ember eurázsiai, afrikai, ausztráliai és amerikai megjelenése az egyetemes őstörténet legszélesebb kerete, de nem kizárólagos alapja, mert ez utóbbi még nem ismert és a többnyire ugyanazon a helyen létrejött és élt előember alakjában megelőzi az embert. Mindez azt jelenti, hogy e legszélesebb keret kizárja a földön kívülről jött beavatkozást, de megengedi eltérő helyszínek ember-elődeinek párhuzamos létrejöttét és egymásra hatását. Valamint az időrend alsó határát is kitolja a felső őskőkoron túl, az alsó őskőkor igen messzi távlatába.

Az európai őstörténet színpada a Kaukázustól a Kárpát-medencén át az Ibériai-félszigetig tart, s a szereplők e teljes teret bejártassák, ám a tágabb környezettel kapcsolatban nemcsak a két vég felőli külső hatást mutatnak, hanem innét is van kiáramlás Ázsia, illetve Afrika irányába. Ez az őstörténet sokkal bővebb, tagoltabb és sokrétűbb összefüggéseket mutat tehát, mint az a hamis elmélet, hogy ide mindig minden, már kifejtett alakban máshonnan, Európán kívülről érkezett volna.

A Kárpát-medence és környezete magyar őstörténetét akár részleteiben is bemutathatjuk a kezdetektől, tehát az alsó őskőkortól az őstörténet történelemmé válásáig. Párhuzamosan futtatva az embertípusok, a régészeti kultúrák, a sejtí átörökítő jelzők változásait, a nyelv és a műveltség, valamint a testi megjelenés jellegzetességeit. Beleszőve az eredeti emberi közösség mellérendelő szerveződésekének átalakulását alárendelővé, sőt még a felsőbbrendűség társadalomformáló erejének összefüggéseit is a vallások szerepkörével az emberek életében. Minden korszakból és eseményből kitűnhet, hogy ott az eredményeket az emberösszesség, és nem az uralkodói, vezetési zseniség érte el, s azt a gazdagságot csakis az egész nép tudta megteremteni, amit régóta már az emberi élet görget magával. Bizonyossággként előáll az az összefüggés is, hogy a Kárpát-medence emberanyaga és a környezet hatásai által kialakult teljesítmény hozta létre az itteni embert és nyelvét, műveltségét, aki aztán a keresztségben végezetül a máig maga által használt magyar nevet kapta, bár a környező népek most mind más, korábbi elnevezéssel illetik.

Van a Kárpát-medencei ősmagyarságnak különböző, még teljes összefüggésben kevésbé feltárt külső hatása, kiterjedése a kezdetektől az őstörténete végéig. Ez a befolyás eddig különböző beállításokban tárgyalva jelent meg, bármiféle

innét kiinduló kezdemény teljes tagadásától az egész eurázsiai, sőt afrikai, amerikai és óceániai térség magyarnak tekintéséig. E két véglet hátrányainak felszámolására alkalmazni kell a legkorszerűbb módszereket is az oda—vissza hatások és áramlások kimutatására és magyarázatára: az emberi gondolkodás természetéről ismerteket, az általános nyelvészet eredményeit, az embertan és az örökléstan vonatkozásait, a művelődéstörténet, a vallás- és a politikatörténet összefüggéseit.

A csodaszarvas mondánk fedi le a hivatásszerű hatalomszervezés gyakorlatát a Kárpát-medencében. Östörténetünk betetőződése nemcsak a magyar nevezetű nép és állam létrejötte, hanem a hódító elit megrögzítése az erővel kivívott helyzetében. Ebben olyan megegyezést kell látnunk, amikor a beérkező hódítók a maguk keresztelő helyzete és berendezkedést teremtő gyakorlata mellett érvényesülni engedték a helyben találtak ősi joggyakorlatát is, mely két rész ötvöződése lett a Szent Korona Eszme. Az uralkodó elit ugyanakkor az egyedüli megmentő, a hős, a szent, valamint a haladó szellem hordozója szerepét fokozatosan átvette és betöltötte. Ám hosszú távon mégis a többség leghasznosabb tapasztalatai emelkedhettek általános gyakorlattá.

De az östörténet által meghatározott magyar történelem alakítói, az uralkodó elit az európai környezetben nem maradhatott közömbös és elzárt, állása egyre kapósabb lett, ezért nyugati hatásra ő is egyre kapzsibb lett, megfedkezve eredeti feladatáról és erkölceiről. Újra előtérbe került idegensége a magyarságtól, most már szó szerint idegen elemekkel átszőtten. Az idegen érdekeket érvényesítő királyokkal egyetemben az idegen hódítások elleni lázadások lettek a mi történelmi eseményeink, amiket az uralkodók megengedtek ünnepelni, nehogy győztes dolgot, önállóságot tehessünk ilyen szerepkörbe.

Cser Ferenc és Darai Lajos:

Műveltségi adalékok Kárpát-medencei eredetünkhöz.¹

A műveltség mindenkinek kéznél van.

Előadásokon, beszélgetéseken, levelezésben, sőt a hírhálóra kikerülő sokszor terjedelmes írásokban, vagy akár az eléggé tetemes számú könyvkiadásban egyre csak azt tapasztalhatjuk, hogy a magyar műveltség jellegzetességeinek bemutatása, jellemzése szenved a legnagyobb csorbát, és így hatásában ez a legrombolóbb. Mert a történelmi események, adatok hamisítását idővel le lehet leplezni, sőt azok a valódi tudományosság előtt önmagukban is lelepleződnek a tudományos színvonal emelkedésével, de a lelkekbe ívódott-evődött, a gondolati tartalmakba beépült hamis beállítás a magyar kultúra egészéről — kivédhetetlen, jóvátehetetlen kárt okoz. Pedig itt van már a lehetőség, hogy egységesen ítéljük meg önmagunk legbensőbb lényegét, a minden magyar emberre jellemző műveltséget, cselekedeteink végső vezérfonalának, erkölcsi alapjának tekintendő lelki és szellemi tényezőket, a gondolati és érzelmi tartalmakat. Szabad választás kérdése lett ugyanis, hogy alávetjük-e magunkat továbbra is a nemzetet már-már sikeresen leromboló ellenséges tanításoknak, minket eláruló elméleteknek, és ezzel együtt az ezeket képviselőket, vagy felemeljük a fejünket, és a magunk érdekében gondolkodunk, a sajátosságainkat leíró és magyarázó elméleti álláspontot fogadjuk el, tanítjuk és képviseljük, sőt vezetőinkkel képviseltetjük.

Egyetértve vele, idézzük ezért most fel, ugyancsak a Nemzeti Hírhálón megismert, Czakó Gábor által jegyzett gondolatokat. Előbb Márait idézi: "Ha jó ügyet védesz, mitől is félhetsz? Mi is történhetik veled? Letepernek, megrágalmaznak, kirabolnak, meggyaláznak? Vádakkal fordulnak ellened, hamisan ítélnék? Mindez nem változtat azon, hogy az ügy, melyet védtél, jó volt... Ilyenkor ne törődj senkivel, és semmivel, csak az ügy igazával, melyet meg kell védened. Végülis tehetetlenek az igazsággal szemben... Letiporhatnak, de meg nem győzhetnek, vádolhatnak, de meg nem hazudtolhatnak, elvehetik életed, de nem vehetik el igazságodat... Nincs fizetség és jutalom az ilyen perben. De nincs alku sem. Ezért soha ne félj kimondani azt, amiről egész lelkeddel tudod, hogy igaz."

Folytassuk Czakó kifakadásával: „Népünk tragédiáján válllvetve munkálkodnak azok az erők, amelyek a multik javára politizálnak, és hamisítják történelmünket, semmibe veszik a kultúránkat stb, azokkal, akik újmódi fantasztikus

¹ A tanulmány nyomtatásban is megjelent: *TURÁN. A MAGYAR EREDETKUTATÁSSAL FOGLALKOZÓ TUDOMÁNYOK LAPJA.* (XXXVIII.) XI. évf. 2. szám 2008. április-június.

mesekönyvekre támaszkodva teszik ugyanezt. Az egyik azt sugallja, hogy ne tégy semmit, mert úgyse tehetsz, a másik azt, hogy ne tégy semmit, mert a mágusok majd megoldják helyetted a szívcsakra csokrát. Miután az első csoport nagyjából kiszorította az iskolákból a valódi történelem, kultúra és anyanyelv-ismeretet, az utóbbinak könnyű a dolga. A legképtelenebb marhaságokat is beadhatja szegény magyaroknak.”

Be is veszik, ha nincsenek tisztában vele, milyenek is ők igazában — mint emberek, mint magyarok. A zavarodottság legalapvetőbb oka bizonyára az önismeret hiány, mert attól mindenki elbizonytalanodik vélekedésben, cselekvésben egyaránt. Az önismeretet azonban nemcsak az ismeret maga, hanem a divat is befolyásolja, befolyásolta. Ahogy ma is sikerül a tömegeket valamiféle sztárok után terelgetni, a fény, pompa és dicsőség utáni vágyukat felkeltve az azok utáni nyálcsurgatás állapotába hozni, úgy észrevehetjük az igazodást az uralkodó elit irányába a nép részéről korábbi időkben is. Hogy mennyi ebben a józan megfontolás és a divatmajmolás, azt a korábbiakra vonatkozóan erősen bonyolítja, hogy a szegénység ácsingózott a gazdagok élete iránt — ami ugyan természetes, sőt ösztönző állapot, csak hogy nem örökéletű, és éppen a magyarok faluközösségei, és a Szentkorona Eszme mutat rá, hogy lehetett élni egyenrangú biztonságban is, mégpedig sokkal jobban, mint alávetésben.

Azaz a kettős kultúra gyökerek tisztázásával lehet csupán itt tisztán látni, lehet elegendően megkülönböztetni a katonai hatalmi eredetű műveltségi elemek továbbélő következményeit a népi elemtől, mely utóbbi a mi esetünkben a Kárpát-medencéhez és környezetéhez kötődő, letelepedett lakosság földműves-állattenyésztő népét jelenti. Ennek megfelelően kell értékelni a magyar nemesiség magatartását, királyaink tevékenységét is, de a nép nagy tömegeinek a sorsa alakulását is. A kettő viszonyában a nemesi nemzet meghatározó mivoltát követő korszakban ugyanakkor azt látjuk, hogy továbbélő egyéni vagy csoportos törekvések maradtak, sőt még ma is vannak, hogy minden alap nélkül fenntartsanak vagy újrateremtsenek egy elavult állapotot, amikor a régi dicsőségre hivatkozva lehet — további alátámasztást már nem is kérő — vezető helyzetbe kerülni, annak minden gazdasági előnyével. Ennek megfelelően a nemzet értékeit háttérbe szorítják, annak valódi ismerőit, tanítóit elnyomják, még a néptől is megvonják a valódi eredményeket felmutató magyar műveltség megismerését, elsajátítását, hogy a zavarodott tudatlanság közepette jobban érvényesüljenek.

Ezért több frontos tisztázó elvi küzdelembe kell merítkeznünk mindannyiunknak, akik a helyzet javításáért tehetünk, és tenni akarunk. Az elhallgatott igaz adatok és valóságos összefüggések ismeretének pótlásán túl, ami maga is sok eddigi tudósi pálya — bizonyára nem kényelmes — eszmei átrendezését igényli, valamint a kapzsiság leleplezésén túl, azokat is meg kell győzni a helyes útról és magatartásról, akik egyfajta buzgalomból és vak jószándéktól vezettetve, a tőlünk idegen, nekünk korábban ártó hatalmi terület műveltségi szilánkjaitól várják megújulásunkat. Amit javasunk, hogy mindenki ismerje meg közvetlen környezete és a Kárpátokhoz kötődő területünk életének folyamatosságát, ha

lehet, az őskőkorszaktól máig. Mert akkor mindenképpen rá fog jönni, hogy sokkal hosszabb ideig élt az ember, különösen ezen a területen békében és jólétben, mint háborúban és nyomorban. Látni fogja azt is, hogy mik az emberi élethez legszükségesebbek, azt a leginkább boldoggá tevő eredmények és eszközök. És ezek között bizony nem találhatók az ember ellen fordított fegyverek s a háború. S ha mégis ezek határozzák meg jórészt az elmúlt közel száz év történelmét, az figyelmeztet a kisiklott életünkre. Mi magyarok ezt a bőrünkön érezzük ugyan, de ez még nem ok arra, hogy feladjuk emberségünket, műveltségünket. Boldogságot és eredményt ugyanis csak ezzel érhetünk el.

Tudományt a műveltségbe!

Vigyázat, mert azt érzékeljük újabban, hogy a finnugristák a sztyeppét akarják megmenteni maguknak, mert nekik az a lényeg, hogy az nem a magyarok területe. Megkezdték ugyan a visszavonulást, de csak a parlagi síkról, az elv meg fog maradni, abból nem engednek. Ami azt jelenti, hogy a lakatlan erdősmocsaras területről származást feladják, és kínálnak helyette egy dicsőségesebbnek látszót, mint ahogy tette ezt annakidején a turáni eredet elmélete. Kiderült ugyanis arról is, nemcsak a finnugorról, az osztrák császári bábáskodás. A sztyeppéi eredethez tehát körömszakadtáig fognak ragaszkodni, és nem véletlenül, mert szövetségesekre lelhetnek, vagy már leltek is a szkítizmus, hunnizmus, türkizmus, turanizmus, mongolizmus, sőt még a sumérizmus híveiben is. Szomorú ez az árulás, de hát ezek szerint még mindig itt tartunk, így állunk a magyar tudománnyal.

Ugyanakkor a feltáró régészet már éledezik és lábra kapott: az autópályák alatti lelőhelyek feltárt anyaga nem szláv jellegű és sokkal korábbi, mint eddig tartották, valamint főként hihetetlenül gazdag a Kárpát-medencében. Azaz egyre több bizonyítékkal bebizonyosodik, hogy a szláv nem egyenlő a sclau latin szóval, ami csak hatalom alá rendeltet jelent. És az is bizonyossággá kezd végre válni, hogy minden eddigi megismert összefüggésre, fejleményre, vagy adatra magyarázatot egyedül népünk Kárpát-medencei eredete adhat, és a Kárpátok közvetlen keleti környezete vett még részt ebben a folyamatban igen hatékonyan.

A magyar hatalom eredetét is nagyban befolyásolta a Kárpát-medence népi ereje, amit a vérszerződésben és a honegyesítő Árpád-vezette bejövételben szemlélhetünk megnyilvánulni. És ez a mi 1113 éves itteni államunk azóta is töretlenül fennáll, bár már több más államot is fialt, több hasonló műveltségű, de külső hatásra módosult nyelvű népet is szült. Van azonban reményünk, hogy felvilágosítva őket az igazságról a több százezer éves műveltségi és a több tízezer év óta fennálló népi folytonosságról a Kárpát-medencében s egyedülállóan Európában és a világban, aminek ők is teljes mértékben a részesei, őket is megnyerjük a Kárpát-medencei egység helyreállításához.

„A paleolitikum (őskőkor) során Észak-Kínát rettentő nagy emberszabású majmok lakták, amilyen a *Gigantopithecus blacki* és a *Homo erectus* különböző fajtái. A legprimitívebb ezek közül a Lantiam Ember, és a leghíresebb a Pekingi Ember, akinek az agya a miénknek a kétharmada volt. Ezek az emberek vadállatokat vadásztak, köztük sok olyan nagyméretű és veszélyeset, mint a kardfogú tigris és vaddisznók és elefántok, és a vadászok részéről a sikeres befogáshoz szükséges volt társadalmi szerveződés. Tudták, hogyan kell tüzet csiholni, elhasítani a velős csontot, gyakorolták a kannibalizmust is. Az utolsó jégkorszak kezdetén azonban a modern ember – *Homo sapiens* – jelent meg, felismerhető mongoloid vonásokkal, és elkezdte kiszorítani őket.”² Ezt olvashatjuk két mértékadó tudóstól. És mivel a würm 115 ezer évvel ezelőtt kezdődött, hát, ha már annak kezdetén mongoloid modern ember volt Kínában hidegövi vonásokkal, akkor a modern ember semmiképp sem terjedhetett el ahhoz képest 50 ezer év múlva, — mert azt állítják az Ős-Ádám elmélet hívei, hogy akkor jött elő Afrikából. (Ez az a chinoid – mongol – ember egyébként, aki a würm első hidegcsúcsa után, azaz 60 ezer éve már Ausztráliában található meg.) Még egyszer: mongoloid, azaz hidegövi vonásokkal bír, amikor állítólag a forrása melegövi. Már a würm elején ilyen, amikor előtte meleg idő volt több tízezer évig, és a kezdeti hideg szakasz nem is volt oly nagyon hideg. Mégis, ő hidegövi modern ember Kínában, amikor kb. a Qafzah ember élhetett Palesztinában, de az melegövi.

Elevenen cáfolja ez a tény az egész genetikai fa – hozzáadott – időrendjét! S ez igen lényeges, meg az is: nem igazolható, hogy a modern ember Afrikából terjedt szét. A több ági emberré fejlődés, kialakulás eleven bizonyítéka ez az adat. Ami pedig az alapja annak a pontos és részletes időrendnek az ember félmillió éves történelméről, amire a Kárpát-medencei magyar eredet és folytonosság elméletét, illetve időrendjét alapoztuk.

Nagyon erősen kétségessé teszi egyébként a sztyeppeit, a turáni és az ázsiai hatalmi hivatkozást az a nemrég magyarul is nyilvánosságra került nagy tanulmány, amely leleplezi a nyugat-európai hatalmi körök már sok száz éve folyó mesterkedéseit, hogy magukat valami igen magas rangú, sőt felsőbbrendű lényként, esetleg valamiképpen egyenesen a keresztény hit kulcsmozzanatait is bir-

² „During the Paleolithic north China was inhabited by huge anthropoid apes such as *Gigantopithecus blacki* and various species of *Homo erectus*. The most primitive of these was Lantiam Man, and the most famous Beijing Man, whose brain was about two thirds of ours. These people were hunters of wild game, much of it large and dangerous, like saber toothed tigers, wild boars and elephants, and requiring social organization on the part of the hunters for successful capture. They knew how to make fires and, to judge from split human marrow-bones, also practiced cannibalism. By the beginning of the last of the ice ages, however, a modern man - *Homo sapiens* - had appeared, with recognizably Mongoloid features, and begun to displace them.” (Caroline Blunden—Mark Elvin: *Cultural Atlas of China*. Times Life, Oxford, 1992. p. 50.)

toklókként tüntessék fel. És ebben bizony az istenkáromlástól sem riadtak vissza, amint a hatalom megszerzésében a méregkeveréstől sem.³

Legkorábbi műveltségünk tényei.

Már az európai alapműveltséget adó népesség jelentős része is innét távozott el, mitőlünk, miközülünk a Kárpát-medencéből, igaz sokkal régebben, mint akár csak sejthettük is. A Dunántúlon több helyen is ismert a Homo erectus időszak, avagy műveltség kavicskultúrája (Tata, Buda). Vértesszőlősen koponya töredéket is találtak, immár a korához képest fejlett koponyára utalva: térfogata a későbbi neandervölgyi emberéhez volt mérhető. E leletek kora JE (jelen előtt) 325 és 275 évezred közötti, s ezek az emberek pattintott kavics szerszámokat készítettek.⁴

A würmöt nagy fölmelegedés előzte meg, aztán kezdetben csak lassan hűlt, és ezért pl. Közép-Európában nem érzékelhető a 95 évezrede történt első tetőzése. Folyamatosan hűlt tovább, és 70-65 évezreddel ezelőtt volt a második, immár valódi hidegtetőzése. Aztán a würm lehülésekor már nem csak a Dunántúlon (Tata, Érd, Buda) találunk emberi telepeket, hanem a Bükk hegységben is (Subalyuk barlang). Az emberi leletek e helyeken azonban csak fogakat eredményeztek, a műveltségek pedig határozottan vadász műveltségek voltak, ahhoz igazodó, zömmel kavicsból pattintott szerszámokkal.⁵

Subalyuk vadászott állata az Eurázsiaiában az egyik legóvatosabb állat, a kőszáli kecske volt.⁶ Szerszámaikat mousteri szerszámoknak nevezik, és Európában a Dordogne völgyétől a Dnyeperig, majd az orosz síkságot kihagyva, a Kaukázustól a Tien-Sanig találhatók meg a telepeik.⁷ A 65 évezrede volt kis mértékű fölmelegedés után azonban fokozatosan tovább hűlt az időjárás, míg 22 évezreddel ezelőtt a Kárpát-medencében tundrai körülményeket okozva tetőzött másodszor.

A bükki műveltség embere túlélte a jégkorszak első komolyabb lehülését, és ipara átalakult a Szeleta emberének műveltségévé, ami egészen a jégkorszak fölmelegedéséig nyomon követhető. A Szeleta műveltséget a gyönyörűen megmunkált, nagyméretű lándzsahegyek jellemezték. A Dunántúlon is folytatódtak a korábbi műveltségek, és itt találjuk meg a legkorábbi csonteszközöket is (Tata).

³ Scott L. Littleton és Linda A. Malcor: *Szkítiától Camelotig. Az Arthur királyról, a Kerekasztal Lovagjairól és a Szent Grálról szóló legendák eredetének radikális újraértelmezése.* Szkíta Szarvas Kiadó, Nyíregyháza, 2005.

⁴ Kretzói Miklós: „The Vertebrate Palaeontological Research at the Site.” *Vértesszőlős: Site, Man and Culture.* Ed. Miklós Kretzói, Viola T. Dobos, Akadémia Kiadó, Budapest, 1990. pp.: 180, 216, 531. Gáboriné Csánk Vera: *Az ősember Magyarországon.* Gondolat, Budapest, 1980. pp.: 124, 138.

⁵ Gáboriné: *Az ősember Magyarországon.* Idézett mű. p.: 116.

⁶ Gáboriné: *Az ősember Magyarországon.* I. m. p.: 117.

⁷ Gábori Miklós: *Ala Tau – Ararát. Régészeti utazások.* Gondolat, Budapest, 1974. pp.: 37, 39, 68, 81, 135, 262-263, 274-278.

A vadászott állat itt a barlangi medve volt, épp úgy, mint korábban az érdi műveltségénél.⁸

A Bükk nyugati oldalán mintegy 40 évezreddel a jelen előtt jelent meg a csonteszközöket készítő ember műveltsége. Emberi csontleletet nem találtak, ámde az eszközei alapján a mintegy 5 évezreddel későbbi, franciaországi aurignaci műveltség legkorábbi megjelenésének tekintik. Rá jellemző a legősibb európai, modern ember génje. Az Istállóskő műveltsége madárra vadászott, főleg csont eszközeiből nyílhegyeket is készített. Itt találták meg a világ legrégebbi hangszerét, medvecsontból faragott sípot, rajta már ötfogású dallam volt megszólaltatható.⁹

A Würm tundrai jellegű lehülését megelőzően a JE 28–29. évezredben jelent meg egy Kelet-Európában kialakult műveltség mamutra vadászó embere, – a Don mellett található a műveltségnek a mousteriből az ú. n. gravettibe történő átfejlődése, – aki a mamutot követve került be a Kárpát-medencébe. Kifejezetten síkvidéki műveltségük volt, merthogy a vadászott állatuk nem ment 400 m tengerszint feletti magasság fölé. A Kárpát-medencében kellett megélniük vadászott állatuk kihalását, és itt tértek át a tundrai szarvas vadászatára. A korábbi népességgel együtt éltek, mert vadászterületük más volt, mint az övék. Így ez a gravetti népe kifejezetten a későbbi lovas-nagyállattenyésztő műveltségek szokásai szerint téli és nyári szálláshellyel rendelkezett, mert hogy követte a vadászott állata vonulását. A Kárpát-medencében a téli szálláshelyük volt. A bodrogkeresztúri a legrégebbi telepük, majd a Dunakanyarban, a Dunántúl több pontján és Szeged környékén ismertek telepeik. A nevüket a jellegzetes nyílhegyeik alapján kapták.¹⁰

Sárváron a későbbi tundrai vadásznépekéhez hasonló sátrak nyomait ásták ki a régészek. Ők voltak az első sátorlakók.¹¹ Velük párhuzamosan a dombvidékeken tovább folytatódtak a korábbi mousteri műveltségek, de fokozatosan átalakulva, mígnem a hideg tetőzések ott is megjelentek a gravetti szerszámok. A Pilis több barlangjában találkozunk az ú. n. barlangi gravetti műveltség elemeivel.¹² Emberi leletet azonban nem találtak a régészek, ezért az ember típusára csakis a szerszámaik alapján következtetnek. A két műveltség keveredése itt azért tettenérhető.

Kétféle műveltségi alkalmazkodás születése.

A würm fölmelegedése tehát 18-15 évezreddel ezelőtt váltott gyorsuló mértékre, majd még három kisebb-nagyobb visszahűlést követően (idősebb dryas JE 10., az ifjabb dryas a JE 9., és egy rövid lehűlés a JE 8. évezredben) a világóce-

⁸ Gáboriné: *Az ősember Magyarországon*. I. m. pp.: 119, 169.

⁹ Gáboriné: *Az ősember Magyarországon*. I. m. p.: 178.

¹⁰ Gáboriné: *Az ősember Magyarországon*. I. m. p.: 207.

¹¹ Gáboriné: *Az ősember Magyarországon*. I. m. pp.: 219-223.

¹² Gáboriné: *Az ősember Magyarországon*. I. m. pp.: 244-248.

ánok JE 7,5 évezreddel ezelőttre érték el a jelenlegi vízszintjüket, azaz ekkorra fejeződött be a jégkorszak fölmelegedése, az északi féltekét borító jég elolvadása. A Fekete-tenger erre az időszakra területének a felére zsugorodott, mert kiszáradt, ám benne édesvízi élet volt.¹³

A Würm fölmelegedésekor a rénszarvasok – mintegy 14 ezer évvel ezelőtt – északra vonultak, és követték őket a gravetti műveltség emberei is. A dombvidéki műveltségek területén a legfelsőbb rétegeket a csapadékos időjárás elmosta, ezért nincs adatunk, hogy túléltek-e azok a műveltségek a jégkorszakot.¹⁴ Mégis, két adattal rendelkezünk: a Subalyuk környékén egyéves gyermek csontvázát találták meg, akinek a kormeghatározás 20 évezredes kort mutatott ki.¹⁵ A másik adat, hogy az újkőkorszakban, amikor a Kárpát-medence síkvidéki folyampartjaihoz – Körös–Tisza – Anatóliából gabonatermelő népesség érkezett, a dombvidéki területeken túlélő emberek mintegy száz év alatt átvették az új típusú műveltséget, és kifejlesztették az ú. n. vonalkerámia bükki műveltségét. Ennek kora a korszerű adatok alapján a JE 9. évezred, azaz JE 8500 körüli.

Ekkor volt a Würm utolsó kisebb lehülése, amikor Anatólia kiszáradt és onnan a korábbi, immár kerámiát készítő műveltségek eltűntek. Az utolsó hirtelen olvadáskor a Boszporusz átszakadt, és a Fekete-tenger ekkor rendkívüli gyorsan sós vízzel töltődött fel, az esetlegesen a partján lévő emberi települések részben elpusztultak, részben a környezetbe elmenekültek.¹⁶

A Boszporusz átszakadásakor a Fekete-tenger mentén egyszerre több műveltség is megjelent.¹⁷ Jellemzőjük, hogy már a házasított–nemesített búzát és az árpát ekés földműveléssel termelték, embert formáló edényeket készítettek, ismerték a rézöntés technikáját, és alárendelő szemléletük volt: isteneket tiszteltek. A Kárpát-medencében a Duna–Tisza összefolyás mellé telepedtek, és hamarosan fölváltották a virágzó Körös–Tisza műveltséget. Vinča a legjelentősebb telephelyük, ahonnan Vinča műveltségnek nevezik őket. Rezet bányásztak, mert Rudna Glavánál 25 méter mélyre vezető bánya alján korabeli kerámiát találtak.¹⁸ Rezet öntöttek immár a JE 8. évezred végén, több mint két évezreddel megelőzve a sumér műveltség megjelenését. A Szegvár–Tüzköves (Szentés) mellett kiásott 7 évezredes szobor vállán rézsarlót lehet látni. Ez is azt jelenti, hogy rezet

¹³ William Ryan—Walter Pitman: *Noah's Flood. The New Scientific Discoveries about the Event that Changed History*. Simon and Schuster, New York, 1998. pp.: 104, 154-158. Stephen Oppenheimer: *Eden is the East. The Drowned Continent of Southeast Asia*. Phoenix, London, 1999. pp.: 30, 37-38. C. Lorius—J. Jouzel—C. Ritz—L. Merlivat—N. I. Barkov—Y. S. Korotkevich—V. M. Kotlyakov: „A 150,000-year climatic record from Antarctic ice.” *Nature*, **316**, #6029, 1985. pp.: 591-596. p.: 592. 1. ábra.

¹⁴ Gáboriné: *Az ősemlék Magyarországon*. I. m. p.: 199.

¹⁵ Gáboriné: *Az ősemlék Magyarországon*. I. m. p.: 173.

¹⁶ Ryan és Pitman: *Noah's Flood; The New Scientific Discoveries about the Event that Changed History*. I. m. pp.: 188-201.

¹⁷ James Mellaart: *The Neolithic of the Near East*, Thames and Hudson, London, 1981. pp.: 101, 248-248.

¹⁸ Colin Renfrew: *Archaeology and Language*, Jonathan Cape, London, 1978. p.: 209.

önteniük kellett, mert természetes rézből ilyen eszköz nem készíthető. A szobor vállán lévő rézsarló egy példányát Zaleszentmihályon, régészetileg nem datálható helyen meg is találták.

Ez a műveltség már írt. Írásjeleiket nem csak a Tatárlakai táblákon, hanem számtalan cseréptöredéken, nemcsak a Kárpát-medencében, hanem a Balkánon több helyen meg lehetett találni.¹⁹ Így pl. Thesszalonikiben, a Karanovó műveltségében, majd Erdélyben is több helyen.²⁰ Torma Zsófia régész a XIX. században már átsótt ki ehhez a műveltséghez tartozó írásjeleket tartalmazó cseréptöredékeket.²¹ Az írásjelek mintegy kétharmada megtalálható a későbbi ú. n. Lineáris A írásjelei között, aminek a fele viszont a még későbbi Lineáris B jeleinek felelt meg.²² A lineáris A jeleket találjuk meg aztán a ciprusi írásjelek között is. Az itt megtalált írás nem kereskedelmi, elszámoló jellegű, mint a másfél-két évezreddel később megszületett sumér írás, hanem minden bizonnyal vallási emlékeket rögzítő. A Tatárlakai tábla 13 írásjeléből nyolc megtalálható a székel/ magyar rovásírás jelei között.²³

A Kárpát-medencében ekkor háromfajta műveltséget találunk.²⁴ A tiszai – Vinča – műveltséggel érintkezett nyugaton az alföldi vonalkerámias műveltség, amely áterjedt a Dunántúlra is. Északon a bükk műveltséget találjuk, amely embertanilag nem hígult fel a tiszai műveltség emberével, de nem vette át annak embert formáló kerámiáját sem. Később kottafejes műveltség néven terjedt át a Kárpátokon egészen a Dnyeperig, és alkotta a kukutyini (cucuteny) műveltséget JE 6 évezreddel.²⁵ A földműveltség mellett az ércbányászat, a fémöntés és a fémfeldolgozás jellemezte a műveltséget, olyannyira, hogy a tőle délre és keletre élő pásztor műveltségeket is innen látták el rézzel.²⁶

A kottafejes műveltség terjedt aztán tovább Európa nyugati felére, ahol faluközösségek és mellérendelő szemlélete, istenek hiánya jelezte. Childe ezt a műveltséget öreg-európai, ill. Duna I és Duna II műveltségnek nevezte, és kiemelte békés jellegét, meg azt, hogy más forma mezőgazdaságot folytatott, mint a korabeli folyamközi, ill. balkáni műveltségek. A gabonatermelés során kimerült

¹⁹ Forrai Sándor: *Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig*, Antológia Kiadó, Lakitelek, 1994. pp.: 24-26. Marija Gimbutas: *The Goddesses and Gods of Old Europe 6500-3500 BC Myths and Cult Images*, Thames and Hudson, 1982. p.: 88. Richard Rudgley: *The Lost Civilizations of the Stone Age*, The Free Press, New York, 1999. p.: 59.

²⁰ Marija Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*, Harper, San Francisco, 1991. pp.: 310-347, Rudgley: *The Lost Civilizations of the Stone Age*. I. m. pp.: 59-70. Ezt az írást találták meg legutóbb a boszniai „piramisban” is.

²¹ Forrai: *Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig*. I. m. pp.: 24-26.

²² Rudgley: *The Lost Civilizations of the Stone Age*. I. m. p.: 70.

²³ Forrai Sándor: *Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig* im. p.: 25.

²⁴ Lásd Makkay János: *A magyarországi neolitikum kutatásának új eredményei*. Akadémiai Könyvkiadó, Budapest, 1982. pp.: 47-67.

²⁵ Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. p.: 103. Gimbutas: *The Goddesses and Gods of Old Europe 6500-3500 BC Myths and Cult Images*. I. m. pp.: 33-36.

²⁶ Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. p.: 361.

földet itt elhagyták, de előbb betelepítették erdővel, majd amikor az megerősödött, az erdőt fölégették és visszatértek. A hamuval ugyanis visszakerültek a termőföldre a kilúgozott elemek.²⁷ Nem a folyamközben megismert tellek jellemzik az itteni településeket, hanem időszakonként odébb költöztek, majd tovább, majd vissza, de nem pontosan ugyanarra a helyre.

Erre az időre az orosz sztyeppe pásztornépei befogták a lovat és kialakították a harci baltát, – kezdetben kőből, később rézből – és a JE 6. évezred közepén megindult délnyugat felé az első kurgán invázió.²⁸ Ennek forrása az orosz sztyeppe déli peremén élő halomsíros műveltség volt. Ennek során a harcibaltások fölégették a balkáni műveltségeket, és megjelent ott is a sztyeppén ekkorra már egyeduralkodó társadalmi tagozódás és annak jele: a gazdag ember sírja a szegény mellett. Különösen gazdagok voltak azok a sírok, melyek fölé hatalmas dombot – kurgánt – emeltek, ahová a főnököt temették, gyakran udvaroncaival és ágyasaival egyetemben. Az első kurgán invázió még mindent fölégetett, és pásztor műveltséget vitt a korábbi földművelő helyére.²⁹ A kurgán műveltség első terjeszkedése kizárólag folyóvölgyek mentén történt, és a pásztorgazdálkodás kizárólagosságát biztosította ott. Azonban később a gabonatermelő mezőgazdaság apránként ismét visszatért ezekre a területekre, és feloldotta a kurgán műveltség elemeit.

Mellérendelés és alárendelés terjedése

Előtte már a vonaldíszes vagy szalagdíszes kerámia műveltsége nyugat felé terjeszkedve tölti fel a würm fölmelegedése után észak felé kiürült német síkságot, és telepíti oda a mezőgazdaságot. A vonaldíszes kerámia a Kárpátok feletti, majd a dél-német területeken viszonylag hamar, a jelen előtt 7–7,5 évezreddel már megjelent, de északabbra csakis majd a harmadik kurgánmozgást követő időben, jelen előtt mintegy 4 évezreddel került. A kurgán embere azonban követi ezt a mozgást, és több lépcsőben, több fokozatban telepszik rá a letelepedett lakosságra és ötvözi a maga kultúráját azokéval. Így például ha a Drezdakörnyéki és tőle délebbre eső területen évezredekkel korábban magasabb szintű életet találunk, akkor azt a kurganizálás után már csak a szakrális hely, a templom, az ezrek verejtékes munkájával létrehozott nagy földhányás fogja jellemezni. Mely időszak még az első kurgánvándorlásé, akik keményen szakrálisak voltak, és valóban nem éltek egy-egy helyen egy-két évszázadnál tovább, mert kipusztult alóluk az ingyen munkaerő, és tovább kellett menni, másokat rabigába hajtani. A zóna a Duna-menti fölfelé vándorlásnak felel meg. Ez nem érintette a keleti területeket, de a Dunántúlt sem, ellenben tovább zavarta a lineáris kerámia emberét nyugatra. Így nem a mezőgazdasággal terjedt ez a 'civilizáció', hanem a

²⁷ Gordon V. Childe: *What Happened in History*. Penguin Books, Harmondsworth, 1954. p.: 62.

²⁸ Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. pp.: 358-359.

²⁹ László Gyula: *Vértesszőlőstől Pusztaszerig*. Gondolat, Budapest, 1974. p.: 75.

pásztorkodással, annak a nyomában. A korábbi Cucuteny műveltség is ötvöződött a kurgán műveltséggel, de nem kurganizálódott olyan mértékben, mint a Tisza-mentiek, azaz a régi kultúrája még ekkor is megőrizte a korábbi műveltségét. Gazdasági (kereskedelmi) kapcsolata a hódítókkal azonban kétségtelen volt: réz eszközöket szállítottak nekik. Hogy mit kaptak érte cserébe, az bizonytalan. Lehet, hogy csak életet? Meghagyták az életüket?

Az inváziót követően néhány emberöltővel később azonban újra helyreállt a földművelés, hogy aztán a következő, a második kurgán invázió idején, a JE 5,5 évezreddel, a lovas kocsi birtokában, már ne égessék föl azt, hanem rátelepedve, úr és szolga viszonyt teremtve folytassák az alárendelő szemléletű műveltséget.³⁰ Ennek a forrása az orosz sztyeppe északkeleti területe, a Volga és Káma vidéke volt. A JE 5500 táján e második invázió tehát az északi pontuszi sztyepéről, a Volga-könyök környékéről indult. Ez már a Kárpát-medencét is érintette. A Duna és Tisza völgyén át terjedt északra, és Baden-Vučedol műveltségként ismerjük. A korábbi faluközpontok közösségi házai átalakultak urasági erőddé, ahol már az urak hitének megfelelő formájú kerámia és rézeszközök sorozata készült. A folyóvölgyekben a korábbi mellérendelő szellemű műveltségek ekkor megrogytak, és megjelentek a dombtetőkön az erődök, uralkodóvá vált az állattenyésztés. A lakott területek száma és a népsűrűségük lecsökkent. A kisebb települések – különösen a hegy- és dombvidékeken – azonban, mint szigetek, továbbra is érintetlenek maradtak. A kultúrák ismét csak ötvöződtek. Ám ebben az időszakban jelent meg ezen a területen a bronz is, amihez a környezet bronzával ellentétben ötvöző elemként nem arzént – később ónt – használtak, hanem antimont. A Kárpát-medence antimon bronzának a minősége olyan jó volt, hogy később még a vaskorszak megérkezését is késleltette, mert a Kr. e. 5. évszázadban ez a bronz még mindig olcsóbb és jobb volt, mint a korabeli vas.³¹

A második kurgán invázió elsősorban a Kárpátokon belül a Tisza és a Duna mentén haladt északra, majd nyugatra, de nem hatolt be a dombvidéki műveltségi területekre. Ugyanakkor a Kárpátoktól északra is haladt, és ekkor a Dnyeper keleti oldalától a vonalkerámia műveltsége északra, északkeletre ‘menekül’, és az Ural nyugati területeit foglalja el.³² A glottokronológiai eredményekkel összhangban ekkor távozhatott az ‘ugor’ műveltség Európa közepéről, és kezdett a nyelve lepusztulni, hogy mára mintegy harminc nyelvjárásban csak töredékeiben tartalmazza mindazt, amit a magyar nyelv még ma is bír.

³⁰ Gimbutas: *The Goddesses and Gods of Old Europe 6500-3500 BC Myths and Cult Images*. I. m. p.: 34. Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. p.: 385. Andrew Sherratt: „The Transformation of Early Agrarian Europe: The later Neolithic and Copper Ages 4500-2500 BC.” *Prehistoric Europe*. Ed. B. Cunliffe, Oxford Univ. Press, Oxford, 1998. pp.: 167-202.

³¹ Bárczi Zoltán: „Újabb adatok a Kárpát-medence bronzkori kohászatáról.” *Turán* XXIX. [Új II.], 1999. pp.: 10-16.

³² Sherratt: „The Transformation of Early Agrarian Europe: The later Neolithic and Copper Ages 4500-2500 BC.” I. m. p.: 169.

De a II. kurgán invázió előtt a Duna II. (Öreg-Európa) népe, részben tehát nyugatra és részben délre is menekült. Ezen invázió idején alakult ki délen, Elő-Ázsiában, a folyó völgyek mentén a városok és városállamok rendszere. Európában ellenben a korábbi több-tízezres lakosságú települések megszűntek. A későbbiekben azonban itt is megjelentek a védett falvak, azaz a dombok, a hegyek tetején az elkerített, megerősített családi települések, amelyeket körülvevett a kiszolgálók lakhelye. Ide került át a fémöntés, a fémfeldolgozó 'ipar', és ezentúl itt készültek a harci eszközök is. Ugyanakkor eltűntek a szentélyek, a közösségi helységek, amik korábban a fémfeldolgozás és a kerámiakészítés központjai is voltak. Európában azonban továbbra sem jelent meg a Mezopotámiában ebben az időszakban már uralkodó templomgazdaság, jóllehet a földesúri rendszer már minden kétséget kizáróan létezett. A meghódított területeken a pásztorgazdaság került előtérbe, a lakosság létszáma drasztikusan lecsökkent: vagy megölték őket, vagy elmenekültek. A kisebb létszámban megmaradtak pedig a hódítókkal ötvöződtek, azok alárendelt népességét alkották. A sírmellékletek között pedig megtalálhatók immár a pásztorok vallási jelképei, pl. a fegyver.

A második invázióval egyidőben tűnt fel a Kükládokon is az élelmiszertermelő kultúra. Írása az öreg európai írás elemeit tükrözi (lineáris A), ami azután a sokkal későbbi ciprusival vethető össze. Ebből arra lehet következtetni, hogy ezt a területet részben a Közép-Európából elmenekült lakosság népesítette be. Egyiptomban is ugyanebben az időben jelent meg az a műveltség, amelyik azután később, a Kr.e. 4. évezred során, mint a terület uralkodó elitje megteremtette az egyiptomi királyságot. A kapcsolat a Kárpát-medencei és az egyiptomi írásjelek között talán innen eredhet. A hatás iránya pedig az eddig elképzeltnek éppen a fordítottja.

A harmadik kurgán invázió az orosz sztyeppe északibb területeiről indult, és a Kárpát-medence fölött vonult el. Ez az invázió szintén meglódította az ott lakó embereket, és kétirányú menekülést lehet látni. E mozgás során az Urál-hegység környezete a jégkorszakot követően a vonaldíszes kerámia népességével feltöltődik. Ugyanakkor keletről és délről érkezik a mongolid embertípus, és keveredik a nyugatról oda áramlókkal. Ennek a keveredésnek az utódai az ún. finnugor népek Észak-Európában. A jelenség, összhangban az adatokkal, ismét fordított, mint amit eddig ránk erőltettek. Így hát a 'finnugor' egység felbomlására találunk a régészeti adatokkal alátámasztható, de a hivatalos állásponttól gyökeresen eltérő megoldást. Nem a magyar szakadt ki fokozatosan a finnugorból, majd az ugorból, hanem a magyar adta az alapot, és abból szakadtak ki az egyes ágak. A baltiak a jégkorszakot követő felmelegedéskor követték a rénszarvasokat északra, az ú.n. ugorokat pedig a III. kurgán invázió szorította az Urál környékére.

Figyelemre méltó a II. és a III. kurgán-mozgásnál a Kárpát-medence, ill. a Balkán ősi kultúrájának délfelé 'menekülése'.³³ Ekkor töltötte fel ez a műveltség

³³ Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. pp.: 384-391.

a Kükládokat, majd kerülhetett esetleg Egyiptom földjére is.³⁴ A balkáni részen a társadalom kasztosodása már az II. kurgánvándorlás alatt megtörtént. Ugyan már a Vinča műveltség is antropomorf szemléletű volt, de a templomgazdaság kialakulását korábban itt még nem lehet kimutatni. Tőlük joggal származtatható az egyiptomi uralkodó elit, akik nem a viszonylag közeli Folyamközben elterjedt hatvanas, hanem az Európában szokásos és elterjedt tízes számrendszert vihették magukkal, és hozhatták létre a történelem során az első területi államot, vihették magukkal a későbbi székely/magyar rovásírás ekkori jeleit.

A harmadik kurgán invázió most sem érintette az Észak-kelet Kárpátok környezetét. Sőt, az egységes sírokat, azaz a gazdagok sírjának a hiányát egészen a Kr. e. VII. századig megfigyelhetjük, elsősorban Erdélyben.³⁵ A kukutyini (kárpátontúli) műveltség azonban még ekkor is tovább őrzi eredeti jellegét, érintetlen maradt.³⁶ Sőt a harmadik invázió éppen itt nálunk, a Kárpát-medencében fulladt ki, de Európa többi részének indoeurópaizálása megtörtént. A harmadik kurgán invázió másik forrása immár éppen a Kárpát-medence nyugati fele volt. JE 5 évezreddel indult el Somogyvár-Vinkovciból az ú.n. harangedény műveltség nyugatra, teljessé téve Európa indoeurópaizálódását.³⁷ Ezzel egy időben jelent meg – ettől függetlenül – a már sumér nyelvűnek mondható műveltség a Folyamközben. A Kárpátok északkeleti területein – a medencén belül és kívül egyaránt – a vonalkerámias műveltség szinte érintetlenül továbbélt eddig. Ez több mint három évezredes viszonylag egységes fejlődést jelent. Ennek magva a bükki műveltség volt, aminek a maga korába a Felvidéken, egészen az Alföld pereméig, majd Erdélyben több mint 700 telepe ismeretes.³⁸ Ha egy műveltség ennyi ideig viszonylag folyamatosan fejlődhet, akkor a műveltséghez tartoznia kell egy viszonylag fejlett nyelvnek is. Ha a továbbiakban nem találkozunk olyan eseménnyel, aminek során ez a műveltség kiirtódott volna, akkor a területen élők nyelvében még ma is meg kell találnunk a hosszú ideig fejlett műveltség nyelvét, mint utódnnyelvet.

Mind a három kurgán invázió csak egy hódító elit, és nem óriási tömegek mozgását jelentette. A már részben átalakult, a sztyeppei pásztorok életformájához idomult társadalmat gyűrték maguk alá. Ezzel a sztyeppékről a nyugatra való áramlás több mint egy évezredre megszűnt. Az új társadalmi rend formája azt mutatja, hogy annak eredete megfelel a protoindoeurópai nyelv elemzése alapján

³⁴ Érdemes lenne további célzott vizsgálatokat folytatni a sejti férfi tulajdonság-örökítőkkal például a Nílus völgyében, illetve az Egyiptom és Szudán határvidékén élő, és magukat a magyarok leszármazottainak valló fekete bőrű, muszlim magyarábok között. A magas Eu19 arány a görögországi makedónok között szintén ennek a vándorlásnak lehet a nyoma.

³⁵ László Gyula: *Vértesszőlőstől Pusztaszerig*. I. m. p.: 82.

³⁶ Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. p.: 401.

³⁷ Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. pp.: 392-393. Renfrew: *Archaeology and Language*, I. m. p.: 86-93. László: *Vértesszőlőstől Pusztaszerig*. I. m. p.: 94.

³⁸ Gimbutas: *The Civilization of the Goddess*. I. m. p.: 43.

az ahhoz köthető társadalmi szerkezetnek. Azonban mivel nem százezres tömegeknek, hanem csak egy uralkodó elitnek a vándorlásáról és a földművelők fölé való fegyveres településéről van szó, kiemelendő ennek a – lényegében a lakosság felének kiirtásával járó – kegyetlen erőszakossága, minek során és melynek eredményeképpen ez a rátelepedés a társadalom szerkezetét erőszakosan és alapvetően átalakította. Ezért e tények ismeretében elfogadható egy ún. ‘ösnép’ szétvándorlása és műveltségének, nyelvének földrésznyi méretekben való szétterjesztése, annak a máskülönben érthetetlen, felfoghatatlan műveltségi egyetemlegességnek, erőnek és hatékonyságnak a magyarázatára, ami Európát a nagyfokú kurgán háborús pusztítások ellenére is még mindig jellemezte.

És szerencsésen elősegíthette mindezt, hogy természetesen a földművelést eredetileg terjesztő, a Kárpátok karéjához kötődő nép mozgását követte, vele egyesült a későbbi kényszerűen menekülőké. Mely egyesülés a már korábban ott lévő földművelőkkel való hatékony ötvöződés és módosulás formájában valósulhatott meg mindenütt, együtt védekezve az alárendelés nyelvi és műveltségi rombolásai ellen. A meghódítás és meghódolás során tehát a parancsnoklás nyelve, nyelvi igénytelensége és a kiszipolyozás fortélyai, műveltséget gyengítő hatása érvényesült, amint aztán majd sokkal később a római hódításoknál is a latin nyelv alakítja át a meghódítottak nyelvét, és teremti meg az ‘indoeurópai nyelvcsalád’ ún. latin ágát. Ezért lehetett sokáig a modern történettudományban, őstörténetben ama nézetrendszerrel találkozni, amelyben a kurgán hódítások idején kialakult európai alárendelő műveltséget egységes indoeurópai eredetűnek tekintik. Holott létrejöttét alapvetően a korábbi Óreg-Európa földműves műveltségének köszönhette, amelynek alapvető egysége adta a későbbi szoros műveltségi és nyelvi hasonlóságokat. Mialatt a hatalmi jelleg hasonlósága is jól értelmezhető az uralkodó előkelők megjelenésével, akik magukban hordozták az alávetéshez szükséges magasabbrendűségi felfogást, és akik az alávetés fegyveres és nyelvi-szellemi technikájával rendelkeztek, minek eredményeképpen a hódítás teljessé válásával, a már ott lévő meghódítottakéval, ott lakókéval ötvöződve maga a nyelv is átalakult. Ezt tekinti és nevezi Götz helyi nyelvkiegyenlítődéssnek.

A háború és a béke műveltsége

Ekkorra pedig már a kimmerekkel is találkozhattunk, akiknek a vezértörzse erre a Kárpát-medencei területre telepedett be, amikor a szkíták Kr. e. 700 körül elűldözték őket a sztyeppe területükről. Ebben az időszakban a Dunántúlon már az urnasíros műveltséggel találkozunk. Ez a műveltség hatott a későbbi etruszk területen lévő Villanova műveltségre, ahová ugyanakkor Erdélyből szállítanak rezeset.³⁹ Érdekes, hogy nem csak a fémeket szállították, hanem vele együtt ment a mester és a családja is, ott dolgozta fel a fémeket, majd visszament eredeti telephe-

³⁹ Bárczi: „Újabb adatok a Kárpát-medence bronzkori kohászatáról.” I. m. p.: 11.

lyére. Azaz nem olyan fajta kereskedelemmel találkozunk itt, mint amelyet a Folyamközben folytattak! Az erdélyi területeken ekkoriban terjedt el a temetkezésknél a csónakos temetkezési mód két madárral a csónak két orrában. A madár pedig lélekszimbólum.

A vaskorszak küszöbére érkeztünk. A Kárpát-medencében azonban nem ez az az időszak, amikor legelőször vasat öntöttek. A Tatra térségében már a JE. 4. évezred elejéről ismert vaskohó.⁴⁰ Ennél sokkal korábbi ismertek olyan kemencék, amelyeknek a hőmérséklete már 1600 °C fölé ismehetett, ami a vas olvasztásához kell. Korábban még a vas tárgyakat szivacsos vasból kalapálással készítették el, mert a fémfeldolgozó, fémontó műhelyek nem voltak képesek a vas olvadáspontjára fölmelegíteni a reakciós elegyet, és a vas szivacsos formában redukálódott az érceiből. A Kárpát-medencében mégsem terjedt el ekkor a vasolvasztás, mert a vas eszközök önmagukban alkalmatlanok voltak, pl. fegyverként mindaddig, amíg az acélt föl nem találták. S a Kárpát-medence bronzá pedig annyira jó minőségű volt, hogy egyszerűen nem volt még szükség a vasra.

A szkíta időkben a Kárpátok északi-keleti környezetében nyugalmat találunk. Ugyan föltehető, hogy a szkíták 'hatalma' átmenetileg kiterjedt erre a területre is, de a műveltséget illetően semmiféle drasztikus átalakulást nem lehet kimutatni. Herodotos maga is írta, hogy a szkíták nem egységesek, számtalan velük együttműködő, esetleg nekik adózó törzs tartozik alájuk, akiket egyaránt szkítáknak neveznek, de ezek akár meg is tagadhatják a szkíták katonai támogatását — mint ahogy ez Dáriusz hadjáratakor meg is történt.⁴¹ A szkíták sztyepei uralma a Kr. e. 3. században megroppant, és a szarmaták elől részben Iránba vonultak, ahol megalapították a médek birodalmát.⁴² Míg másik részük a Kárpátokon belülre telepedett, ahol a helyi lakosságban feloldódtak.⁴³

Érdekesség, hogy a szkíták egyenes utódai az alánok leszármazottai, az oszéttek, és ők, a kardot istenítő, a kovácsot is istenítették.⁴⁴ És a sztyeppén nincsen

⁴⁰ Timothy Taylor: "Thracians, Scythians, and Dacians." *Prehistoric Europe. An Illustrated History*. I. m. pp.: 377-378.

⁴¹ Herodotos: *The Histories 4: 87*. Transl.: Aubrey de Sélincourt, Penguin Books, London, 1954. p.: 243. Taylor: "Thracians, Scythians, and Dacians." *I. m.* p.: 381.

⁴² Neal Ascherson: *Black Sea*. Vintage, London, 1996. pp.: 223-224.

⁴³ László: *Vértesszőlőstől Pusztaszerig*. I. m. p.: 10.

⁴⁴ Lásd az érdekes nyugati összefüggéseket: Az Arthurról, Lancelotról és az oszét Batrazról szóló legendák feltételezett kialakulási menete szerint az északkelet iráni alaptípus három alakban, illetve időben fejlődött tovább: a szkítáknál, a jazig-szarmatáknál és az alánoknál. A szkítáknál a 'szkíta Árészig', a jazigoknál Arthurig, és az alánoknál két, nyugati és keleti részre oszlott. A galliai alánoknál jelent meg Lancelot, és az oszéteknél Batraz. Lásd Littleton: *Szkitiától Camelotig. Az Arthur királyról, a Kerekasztal Lovagjairól és a Szent Grálról szóló legendák eredetének radikális újraértelmezése*. I. m. p.: 32. Vesd össze ugyanott p. 27.: „... a középkori Arthur-legendák az időszámításunk előtti első évezredben az ősi Szkitiában virágzó epikus hagyományban gyökereznek... Batraznak, az oszét hősök, a nártok vezérének Arthurhoz hasonlóan varázserejű kardja van.” V. ö. még Adolf Dirr: *Caucasian Folk Tales*. Dutton, New York, 1912. és 1925., valamint Georges

fa, hogy kovácsolni lehessen. Ez lehetett a szkíták korlátja is: nem volt korlátlan mennyiségű nyílhegyük! És ugyanezért azokat, akiktől beszerezték, azaz fém-műves elődeinket is isteníthették, s ami lényegesebb számunkra, hogy szerep-körükben meghagyták. Mert az isteni szimbólum kard imádata tehát a sztyeppe kultúrákban igen mélyen gyökerezik.⁴⁵ A kardimádat Sulimirski szerint az iráni nyelvű pusztai népeknél egészen szokványos. Ennek igazolására Hérodotoszt idézi, miszerint az észak-pontuszi tartomány szkítáinál a vaskardot, a 'szkimitárt' a hadisten, a szkíta Árész képmásának tekintették.⁴⁶ Amint Claudius Marius Victor 5. századi marseillesi rétor is Alethia című művében említést tesz az alánok 'primitív' vallásáról.⁴⁷ Eszerint a korabeli alánok áldozatokat mutattak be őseik tiszteletére, és a kard az ősi alánok vallásában is központi helyen állott. Sőt a kard sokkal több ajándékot kívánt, mint más istenségek. Árésznek hadifoglyokat is áldoztak.⁴⁸ Bachrach a kardkultuszt még a nem indoeurópai hunoknál is kimutatja, mivel azt átvették alán-szarmata szomszédjaiktól.⁴⁹ A kardkultusz aztán az 5-6. században a Nyugat-Európába telepedő alánokkal megérkezett nyugatra is. E kereszténység előtti alán-szarmata vallás a csupasz kardot, ill. az általa képviselt természetfölötti erőt központi helyre tette.⁵⁰ Sőt, itt már csak az a

Dumézil: *Légendes sur les Nartes*. Librairie ancienne Honoré Champion, Paris, 1930. és 1965.

⁴⁵ Herodotos: *The Histories* 4.59. I. m. p.: 62. Vö. Herodotos: *The Histories* 4.59, Transl.: Aubrey de Sélincourt, revised by A. R. Rum. Harmondsworth and Penguin, New York, 1972. p.: 290-291.

⁴⁶ Tadeusz Sulimirski: *The Sarmatians*. McGraw-Hill, New York, 1972. p.: 36; Herodotos: *The Histories* 4.62. I. m. [1972.] p.: 190.

⁴⁷ „Claudii Marii Victoris oratoris Massiliensis Alethia.” *Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum* 16, Ed. C. Schenkl, 1888. I. pp.: 335-498, II. pp.: 189-200. Bernard S. Bachrach: *A History of the Alans in the West*. University of Minnesota Press, Minneapolis, 1973. p: 31-32. Pierre Courcelle: *Histoire littéraire des grandes invasions germaniques*. Hachette, Paris, 1948. p.: 221. Joachim Werner: *Beiträge zur Archäologie des Attila-Reiches*. Bayerische Akademie der Wissenschaften, Philosophisch-historische Klasse. Abhandlungen, Neue Folge, Heft 38A, B. Verlag der Bayerischen Akademie der Wissenschaften, München, 1956. p.: 16. a marseilles-i alán temetések bizonyítékairól ír.

⁴⁸ Az emberáldozat másféle rendben történt, mint az állatáldozat: minden századik férfi fogoly fejére bort öntöttek, nyakát tál fölött elvágták, a tálat vérrel a halomra tették, s a kardot vérrel öntözték. E gyakorlat hatással lehetett a legendákra, ahonnan a vérrel telt Szent Grál edény, ill. kehely története kifejlődtek. Vö. Littleton—Malcor: *Szkitiától Camelotig. Az Arthur királyról, a Kerekasztal Lovagjairól és a Szent Grálról szóló legendák eredetének radikális újraértelmezése*. I. m. 8. és 9. fejezetet.

⁴⁹ Bachrach: *A History of the Alans in the West*. I. m. p.: 111. szerinti szoros tagolásában az egyes mesék sokkal inkább a három nemzetség lakóhelye szerint oszlanak el: földműves, állattenyésztő és harcos.

⁵⁰ A kardot itt már nem földbe szúrva ábrázolták, hanem kőbe zárva. A kard egyfajta világ-tengely — axis mundi, szent központ, ahonnan a törzs származik. A szent kardot a kőből kihúzó aktus a harcost elválaszthatatlanul összefűzi a szent kiindulóponttal. Egyúttal felruhazza a fegyver természetfeletti erejével, és teljes jogú harcossá teszi. S aztán a kőbe zárt kard a legtöbb nyugati, azaz arthuri szövegben módosul, mert a kard kovácsüllőből

harcos sajátíthatja el tökéletesen hivatása művészetét, aki képes kardot kovácsolni magának. S jóllehet a kőbe zárt kard motívumának e vetülete a keresztény kort megelőző időkből való, nem jellegzetesen alán-szarmata eredetű. Inkább a széles körben elterjedt észak-európai kovácsszimbolika megnyilvánulása.⁵¹ Valószínűsíthető, hogy az alánoknál és a szarmatáknál is ugyanez a hagyomány élt. S ez mind a széles körben elterjedt észak-európai kovácsszimbolika megnyilvánulása. S ahogy a kőbe zárt kard történetét a hadistent földbe szúrt karddal tisztelő galliai alánok vallása átalakította, ugyanúgy a Grál legendák kialakulását a varázskupáról szóló történetek hatásának tekinthetjük.⁵²

Eme időszakban ritkul meg a Kárpátokról keletre ismert Przeworsk és később ikertestvére a Cjernjakov műveltség.⁵³ E két műveltség emberei – bár hátrahagytak katonasírokat is, lovas katonákat rejtve – zömmel közepesen gazdag emberek egalitárius telepeit alkották. Mozaik- szerűen, hihetetlen változatosságot mutattak fel, ezért a kutatók képtelenek egységes nép alá rendelni őket. El-

áll ki, s az üllő van kőbe ágyazva. Lásd Sir Thomas Malory: *Le Morte d'Arthur I.* Ed. Janet Cowen. Penguin, Harmondsworth and New York, 1969. p. 16. Az *Arthour és Merlin*, ahol üllőről nincs szó, kivétel, a jelenetben „a földön nagy kő hevert”, melyből „egy szép mives kard kiállt.” Lásd Malory: *Le Morte d'Arthur II.* I. m. pp. 27-29. V. ö. Jessie L. Weston: *Chief Middle English Poets.* Boston, Houghton Miillin, 1910. p.: 119. Az üllő szerepét Udo Strutynski azzal magyarázza, hogy a Nibelung-énekekben Siegfridet egy Mime nevű isteni kovács beavatja a fémmegmunkálás titkaiba, mely tudás révén a hős úgy jut a varázskard birtokába, hogy maga készíti el a fegyverét, amivel azt is igazolja, hogy már igazi harcos. Megjavítja a kardot, melyet apja, Siegmund húzott ki egy fából, miután a kardot Odin lándzsája kettétörte. Lásd H. R. Ellis Davitson: *Gods and Myths of Northern Europe.* Penguin, Harmondsworth and New York, 1964. p.: 49. Az Arthur legendakörből Perceval kardját és a törött Excaliburt a Tó Hölgye cseréli ki Arthurnak.

⁵¹ E szimbólumrendszer jelenik meg a *Kalevalában* Wayland kovács történetében, és egyéb olyan regékben, ahol isteni vagy félisteni kovácsok őrzik az ércet fémmé alakító mágikus tudományt, s annak művészetét, hogy a harcosok miként alkalmazhatják e tudást a gyakorlatban. Így például Arthur kihúzza a kardot az üllőből, s Perceval szinte 'újrakovácsolja' a Grál-kard törött darabjait, amikor összeilleszti őket. A kovácsmesterség jelképéből kovácsolja meg a saját kardját, és Siegfriedhez hasonló jártasságot mutat a mesterségben.

⁵² Az alán hitben a kupához és egyben a hordozó nárt-családhoz kötődő fő istenség a Napisiten. A kupa az Alagáta-nemzetségről, az uralkodói szereppel felruházott nárt-családról a Borata családra, a marhapásztor nemzetségre szállt. Lásd Littleton—Malcor: *Szkitiától Camelotig. Az Arthur királyról, a Kerekasztal Lovagjairól és a Szent Grálról szóló legendák eredetének radikális újraértelmezése.* I. m. C. Scott—Ann C. Thomas: „The Sarmatian Connection: New Light on the Origin of the Arthurian and Holy Grail Legends.” *Journal of American Folklore* 91. 1978. p.: 517. Az utóbbi nemzetséghez társuló két istenség a tűzhely és a víz istene, melyet a nárt mondákban Szatana, ill. Batraz/Don Bettir képvisel. Lásd V. I. Abaev: *The Prechristian Religion of the Alans.* Oriental Literature, Moscow, 1960. pp.: 12-14. Dumézil megjegyzi, hogy noha a nártoknál a hadistenhez az Ahszartaghta-család, vagyis a második szerepkör nemzetsége kötődik, a többi nemzetség csöppet sem kevésbé harcias. Lásd Dumézil: *Légendes sur les Nartes.* I. m. p.: 19.

⁵³ Barry Cunliff ed.: *Prehistoric Europe. An Illustrated History.* Oxford University Press, Oxford, 1998. p. 452.

lenben mindezen sajátságok megfelelnek a mellérendelő társadalomnak, amely a magyarságot jellemzi. Telepeik a Tiszától keletre a Dnyeszterig, délen a Dunától északon az Odera és a Visztula völgyéig voltak. Véglegesen az V. század elején, a hun időkben tűnik el ez a műveltség innen – és alakul mássá, vagy költözik el.⁵⁴

A magyar műveltség fennmaradása.

S ha folytatjuk a Kárpát-medence keleti területei régészeti anyaga időbeli feldolgozását, azt látjuk, hogy az írott történelmi időkben sem kerül ez a terület elnyomó hatalom igája alá. A kimmerek vezértörzse hatalmuk vesztesékor ide érkezik és beolvad. Ugyanez látszik a szkítáknál néhány évszázad multán. A kelták megjelentek ugyan a terület nyugati részén, de jelenlétük nem feltétlenül uralmi jellegű, és a rómaiak elleni harcuk vereségét követően ugyancsak a terület észak-keleti részére menekültek, és ott beolvadtak.

A szkítákat a szarmaták és a dákok követték. Az ő hatásuk már annyiban jelentkezett, hogy megszűnt a sírok egyformasága Erdélyben, de a népesség átalakulásáról még ekkor sincs hírünk. Ekkor Erdély a dákok érdekeltségi területévé vált, de nem alakult ki ekkor sem igazi dák uralom. Ugyanakkor Josephus Flavius úgy értesült, hogy ezen a területen egyistenhit uralkodott.

Ezenközben nyugatról a kelták látogattak a Dunántúlra, majd a műveltségük (a halott hamvasztása) fokozatosan elterjedt a keleti területeken is, de a népesség átalakulása még ekkor sem figyelhető meg. A népességben a bükki kultúra utódnépe, a cromagnon B még mindig meghatározó mértékben megtalálható. A vaskohászat azonban erőre kapott már ebben az időszakban. De a vaskohók itt sem olyan hatalmas üstök, mint amiket ma használnak, hanem a faszénégető kemencékhez hasonlítottak, mint amilyet, pl. Jósvafő határában még nemrég is lehetett találni.⁵⁵

A rómaiak sem kívánták átlépni a Dunát, nem kívánták kiterjeszteni hatalmukat a keleti területekre, jóllehet a Fekete-tengerhez vezető szárazföldi út biztosításában érdekeltek voltak, és erre lépéseket is tettek. A rómaiak a Kr. u. első században kiszorították a keltákat, akiknek utolsó csoportja az északi Felvidékre költözött, és az ottani népességbe beolvadt.⁵⁶ A rómaiak átalakították a Dunántúl műveltségét, de ők sem okoztak komoly mértékű lakosságcserét. Ugyan a hatalmukat átmenetileg kiterjesztették az erdélyi terület déli részére, de ez az uralom nagyon rövid idejű volt. Az ide telepített katonai erő szíriai volt, ezért az

⁵⁴ Malcolm Todd: „Barbarian Europe, AD 300-700.” *Prehistoric Europe* I. m. pp.: 447-482. p.: 452.

⁵⁵ Cser Ferenc: *Gyökök. Töprengések a magyar nyelv és nép Kárpát-medencei származásáról*. Melbourne. 2000. p.: 5.

⁵⁶ Szabó (1971), Miklós: *A kelták nyomában Magyarországon*. Hereditás. Corvina, Budapest. p.: 17.

utódnnyelvként nem a latinnal analóg románt, hanem valamilyen arab nyelvet várhatnánk. A románok nyelve ezért innen nem eredeztethető.

Mindezekből arra következtethetünk, hogy a genetikai jegyek ezen ideig a számos betelepülés ellenére sem nagyon módosulhattak, hiszen a betelepülők számaránya töredéke lehetett az eredeti lakosságénak. Ezen a területen tehát a lakosság zömében eredeti, a jégkorszak utáni embertani jegyeit megőrizhette. Ha ez a jegy az Eu18 (M173) és Eu19 (M17) génjelzőket mutatta fel, akkor ezek a génjelzők ebben az időszakban továbbra is itt jellemző mértékben megmaradhettek.

A rómaiak végül is mai időszámításunk kezdete környékén kerültek csak be a területre, majd itt találkoztak a szarmatákkal, akik mellett keletről – föltehetően a Kárpátok külső pereméről – megindult egy helyhez kötött földművelő társadalom betelepülése. A szarmata jelenlét régészeti leletekben elhanyagolható mértékű. A rómaiak idején kezdődött meg tehát a Kárpátokon kívülről való betelepedés, és szarmata törzsnek vélték a régészek azokat, akik Kr. u. 270 körül az Alföld északi peremére telepedtek be, de sírmellékleteik között nem volt fegyver. Olyan szarmata törzset még más régész nem talált, amelyiknek a sírjaiban ne lett volna fegyver. Ezekében nem volt. A szarmatákat az általuk felfegyverzett őslakosok a végén leverték.⁵⁷

Ekkor északról megindult a germán törzsek délre telepedése, és a Kárpátokon belülre előbb a vandálok, majd 400 körül a hunok elől menekülő ostrogótok települtek be a dunántúli sztyeppei jellegű területekre. Őket aztán a keletről beáramló hunok tovább kergették (Kr. u. 405). A hun betelepülés is csak a sztyeppei területeket érintette, ott sem százezres, hanem csak néhány tízezres tömeget, miközben a Medence lakossága több százezres lehetett. Az ostrogótok távozását követően a Dunántúlra folytatódott a hódítók betelepülése. A hunok összeomlását követően (456-458) érkeztek a longobárdok (500), akiket aztán az avarok tessékelt ki (Kr. u. 558), ill. olvasztottak magukba.

A cucuteny műveltségtől északra telepedett szlávok a régi vonaldíszesek utódaiként ugyan etnikailag közel állnak hozzánk, de rajtuk átvonult a kurgán, ők kurganizálódtak, átvették azt a hitvilágot. Nem véletlen, hogy a keleti szlávok nyelve szinte ragozó (az orosz). Ők alkotják a vonalkerámiás népesség kurganizált részét. A szlávok őstörténetéről továbbá illik tudni, hogy az indogermán nyelvcsalád tagjaiként valószínűleg először a Kr. e. II. évezredi Kelet-Európa mai észak-ukrajnai területein jelentek meg. A Kr. u. V–VII. században még egyseges tömbben, a Kárpátoktól északra éltek előbb hun, majd avar fennhatóság alatt. Hatalmi tényezőként még nem számítottak ebben az időben. Nyelvük, műveltségük a hun 'uralom' alatt nem változott meg, megmaradt. Ezen kívül alapszavaik 75%-a azonos töre vonatkoztatható, hiszen másfél évezreddel ezelőtt a szlávok nyelve még egyetlen nyelv volt, bár föltehetően már akkor is nyelvjárássokra szakadozottan, s a szétválás csak ezt követően következett be. Ismerete-

⁵⁷ László: *Vértesszőlőstől Pusztaszerig*. I. m. pp.: 156-157.

ink szerint terjeszkedésük a Kr. u. IV-VI. századi északi germán törzsek vándorlását követően kezdődött. Elmozdulásuk előbb a mai Lengyelország, Litvánia, Ukrajna és Moldávia közös határvidékei felé történt, majd nyugaton eljutottak az Odera és az Elba közé, valamint a Cseh-medencébe. Aztán az avarok hatalommegosztó politikája és Bizánc védekező taktikája során kerültek szláv törzsek az Alduna mellé. Ennek köszönhetően jelent meg pl. két Morávia a történelmi leírásokban.⁵⁸

A leírások nem szólnak arról, hogy a Kárpát-medencébe magába is betelepítettek volna szláv törzseket. Szláv törzsek először hatalmi tényezőként az avarok Bizánccal szembeni, 622-es háborújában jelentek meg délen, de ekkor még egyedi néven nevezve, nem vonják őket egyetlen nyelvcsalád alá. Aztán Hérakleiosz császár a kereszténység felvételének fejében határőrszerepet ad nekik, és letelepíti őket. Később is csak az Alduna mentén élnek, majd fokozatos nyugatra nyomulásuk eredményeként a Drávától délre eső területeken szintén találkoznak velük.⁵⁹ Mindez jószerint a haplotípusokban is megmutatkozik, mind tőlünk északra (ukránok, lengyelek), mind délre (horvátok, makedónok), mégpedig az Eu19 (M17) náluk is magas mai arányában. Még a románok sem egységesek. Szlávval kevert nyelvüket a 17. század után kapták, mesterséges nyelv. Alapjai a szkippetároket tükrözi, erőltetetten franciásították a nyelvújítás idején.

Mindezen időkben a Kárpátok északi és a keleti peremén nem tapasztalható népesség változás, műveltségváltás. A бүккi műveltség lakosságát még mindig itt érezhetjük, ezért a nyelvének erre az időre még itt föllelhetőnek kell lennie.⁶⁰ Az egyetlen komolyabb mértékű változást az jelenti, amikor 670 körül az ú. n. griffes-indás nép áramlik be a Kárpát-medencén belülre, és telepszik le a földművelésre alkalmas területeken. Eredetüket a Volgához teszi László Gyula, ám megjegyzésre méltó, hogy a griffes-indás műveltség népére semmi olyasmi nem jellemző, ami a korabeli volgai népességet meghatározta.⁶¹ Így például nem találjuk meg náluk azokat az edényeket sem, ami a Volga mellett települőket a környezetüktől megkülönböztette. A griffes-indás jelzőt a sírmellékleteken talált hímzés alapján kapták. Ez azt jelenti, hogy a műveltség felfogása nagymértékben egyezett a későbbi magyarságéval: nem azokat a jelképeket hímezték az eszközeikre, ruháikra, amik a sztyeppei nagyállattenyésztőket jellemezte, hanem olyanokat, amiket a letelepedett, a földműves ember használt. László Gyula bennük látja a magyarság első hullámát. Ez el is fogadható, csak azzal a megszorítással, hogy nem a Volga mellől, hanem esetleg éppen csak a Kárpátok szomszédságából indultak, és telepedtek a Kárpát-medencén belülre, de a korábban már itt élő magyarok mellé.

⁵⁸ Alduna területe: mai Szerbia és Bulgária.

⁵⁹ László: *Vértesszőlőstől Pusztaszerig*. I. m. p.: 219.

⁶⁰ Cser: *Gyökerek. Töprengések a magyarnyelv és nép Kárpát-medencei származásáról*. I. m. p.: 161.

⁶¹ László: *Vértesszőlőstől Pusztaszerig*. I. m. p.: 207.

Az avarokat Kr. u. 800 körül nyugatról a frankok verték le, keletről pedig a turk törzs, a bolgár terjesztette ki hatalmát a Kárpátokon belülre (Kr. u. 803).⁶² Ekkor tűnt fel a sztyeppén az a katonatörzs, akik később Árpád honfoglalóiként a Kárpát-medencébe költöznek 895-896-ban. A hivatalos elképzelések szerint Árpád népe hét törzs szövetségében több százezres népességet jelentett, s lovas nagyállattenyésztők voltak, de furcsa módon a Kárpát-medencébe településüket követően földművelő mezőgazdaságra tértek át a nem sztyeppeti területeken.

Továbbá különös módon közös temetőket használtak a Medencében lakókkal, akik számát a hivatalos felfogás képviselői csupán néhány tízezerre becsülik,⁶³ és akiket elsősorban szláv töredékeknek vélnek. Erre Anonymus Gestájában olvasható *sclau* latin szóból következtetnek. Ámde a szó akkori jelentése kizárólagosan szolga, fogoly,⁶⁴ és nem az, hogy szláv nyelvű, merthogy Anonymus felsorolja a Kárpát-medencén kívül élő szerbeket, horvátokat, lengyeleket, ukránokat az akkor ismert saját nevükön.

Vita van arról is, hogy kik is voltak Árpád honfoglalói. A krónikáink szerint hun utódok, s Árpádot Attila családjából eredeztették. Erre vonatkozó adatok valójában vannak is.⁶⁵ Krónikáink azonban nem említenek törzseket, sem törzsi vezetőket, hanem csak seregparancsnokokról és kapitányokról (kapudánok) írnak. A hét vezérnek pedig egyenként háromezernyi hadereje volt, s ez a turk törzsi szervezetek alapján valójában is csak egyetlen törzset jelent.⁶⁶

A föltételezett törzsnevekkel meg az a helyzet, hogy megfelelnek a turk hadrend csapatneveinek. Így nem feltétlen jelenti azt, hogy két helyen azonos nép, vagy törzs élt volna, ha Árpád ú. n. törzsnevei megjelennek, mert a hadrend szerinti nevek a különböző türk törzsek telepeit is egyazon névvel illethetik.

Adatok vannak arról, hogy Álmos és katonái a IX. század első felében nyugat felé terjesztették hatalmukat, és ellenőrzésük alá vették a Dnyeper menti településeket.⁶⁷ Kijevben megszervezték a kardkovácsoló ipart, és ott találkoztak a Kárpát-medencéből jövő küldöttekkel, akik kérésére telepedtek be aztán a Kárpát-medencébe.⁶⁸

Az ú. n. 'vérszerződés' uralkodó nemesség és letelepedett népesség közötti szerződésnek fogható fel.⁶⁹ A honfoglalás során Árpád katonanépe elsősorban a legeltető területekre telepedett be, a hegy- és dombvidéket viszont ellenőrzése

⁶² Dümmerth Dezső: *Az Árpádok nyomában*. Panoráma, Budapest. 1977. p.: 510.

⁶³ Glatz Ferenc: *Magyarok Krónikája*, 2. kiadás, Officina Nova, Budapest. 1996. pp.: 8-9.

⁶⁴ Dominu Du Cange: *Glossarium Mediae et Intimae Latinitatis*. Tomus Septimus. Az 1883-1887-as kötetek változatlan utánnyomása, Akademische Druck, Graz. 1954. p.: 357.

⁶⁵ Dümmerth: *Az Árpádok nyomában*. I. m. pp.: 40, 76-77.

⁶⁶ Padányi Viktor: *Dentu-Magyarica*. Turul, Veszprém, 1989. pp.: 23-24.

⁶⁷ Padányi: *Dentu-Magyarica*. I. m. pp.: 317-318.

⁶⁸ Padányi: *Dentu-Magyarica*. I. m. p.: 353

⁶⁹ A névtelen krónikástól ismert szövege is ezt támasztja alá a vezéri leszármazottak vezető szerepének kiemelésével.

alá vette. Anonymus a Gestájában utal is Bors vezérre,⁷⁰ akiről a helyi lakosok várat neveztek el (Borsod), és megjegyzi, hogy a –d képző, azok nyelvén, kicsit jelent. Már pedig, ha szláv töredékek éltek volna a Medencén belül, azok egyikének a nyelvén sem jelent a –d képző kicsit. A magyar nyelvében ellenben igen.

A honfoglaláskor a Dnyeper és a Kárpátok között hét kunkapitány is élt a népével, és ők is betelepedtek a Medencén belülré. Folytatódott tehát az, ami a szarmata időben elkezdődött, majd az avar korszak alatt a griffes–indás népeséggel folytatódott: a Kárpátok külső peremén élő, hajdani kukutyini (cucuteny) műveltség maradványa a medencén belülré költözött! Felfogásunk szerint a Medence domb- és hegyvidékén élőkkel egyetemben ők alkották a magyar nyelvű és magyar műveltségű népességet.

Műveltség, származás és nyelv magyar egysége

Láthattuk, hogy a Kárpátok keleti oldalán több évezredig virágzott egy földműves és fémfeldolgozó műveltség, aminek szemléletére az egalitáriusság és nem az alárendelés volt a jellemző. Az ilyen hosszú ideig élő műveltséghez mindenképpen tartozik egy utódnyelv. Minthogy azt is láthattuk, hogy ennek a műveltségnek és emberének az utódait mindvégig megtaláljuk a Kárpát-medencén belül, ezért a honfoglaláskor adott népek egyikének a nyelvét kell hozzájuk rendelnünk. A Kárpát-medencébe a műveltség virágzását követően betelepülő törzsek, népek nyelve zömmel a türk nyelvek közé sorolható, ezért elsősorban türk nyelvet kellene itt megtalálnunk.

Ezzel szemben a Kárpát-medencén belül élők kis részben szláv, vagy germán, ám zömében magyar nyelven beszélnek.

Láthatjuk azt is, hogy a magyar nyelv fejlettsége, hangzó- és szókészlete, nyelvtana mind egy hosszú ideig letelepedett, zárt, nagy sűrűségben élő időszakot igényel. Ezt a hivatalos származási elképzelések képtelenek biztosítani. Egyszerűen azok szerint érthetetlen nyelvünk tömörsége, szavainak ősi jellege, a magánhangzó harmóniája, a ragozás következetessége és a szóképzés hihetetlen hajlékonysága.

Ellenben logikusan összetartozónak foghatjuk fel a két jelenséget, azaz kijelenthetjük, hogy a magyar nyelv és a magyar nyelvet beszélők az utódai ennek a hosszú ideig békésen fejlődő műveltségnek. Ezzel összhangban van a magyarság mellérendelő kulturális szemlélete, népi ábrázoló művészete, népdalai, népmeséi, regéi, de embertani összetétele és genetikai jellemzői is.

⁷⁰ Anonymus: *Gesta Hungarorum*. Hasonmás Kiadás. Pais Dezső ford. Magyar Helikon, Budapest, 1977. p.: 96.

MAGYAR ÖRÖKSÉG

Csámpai Ottó—Cser Ferenc—Darai Lajos:

A magyar műveltségi és társadalmi egyedülállósága

Annak a nem kis fontosságú és a mi nemzetünket is érintő kérdésnek a megválaszolásáról van szó, hogy csupán bizonyos, utólag meghatározott szempontoknak megfeleltethető emberi teljesítményeket tartunk-e értékesnek vagy az összeset, ha alapul szolgált a későbbiekhez?¹ Tehát lehetnek-e e szempontok között magasabb rendűnek tekintettek a látszatra a későbbi sikeresnek tartott társadalmi megoldásokat követők, a mai sikerekhez vezető megoldásokat igazolók, és alacsonyabb rendűnek tekintettek a mai sikeresek szemében sikerteleneknek látszóak, akik azokat az eszközöket nem vallják magukénak, amiket a sikeresek? Azaz lehet-e más siker manapság, mint ami az egész emberiséget boldogítja, az egész túlélését biztosítja. Avagy hiábavaló-e, túl korán jött-e az áldozat, amivel a versenyben el sem indulók s ezért vesztesek, a testvériség és nem az értelmetlen harc hívei, a találékony alkotó életmódot szeretők, a mindenre és mindenkire figyelve a nem ilyenektől szenvedők ha máshol nem is, de az emberiség képzeletbeli oltárán áldoznak?

S most akkor beszéljünk arról a tévképzetről, hogy nálunk, a mi Kárpát-medencei elődeinknél, mivel nem volt civilizáció, azaz nem voltak fallal körbevett – rabszolgatartó – városok, nem is beszélhetünk a későbbi sikerességi rangot adó szempontok ekkori teljesüléséről, azaz a világ főjelentőségű folyamatai már régen is, amint most is, tőlünk távol zajlottak. Nem fészegetve most azt a részleteiben feltárássra váró tényt, hogy itt is voltak, az igen régi időkben városias nagyságú települések (ideje lenne már az alapos régészeti feltárásnak, a római kort megelőző időkből), tekintsük meg műveltségi jellegzetességeinket a maguk eredeti mivoltában, akkor talán megértve e műveltség lényegi irányait, rádöbbenünk, hogy sorsunk alakulása tudatos vállalás részünkről már régóta, s nekünk is lehet hinnünk benne, hogy az emberség útját járjuk, ami előbb-utóbb

¹ Vesd össze: Csámpai Ottó: *Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnoszociológiába*. Heraldika Kiadó, Zürichi Magyar történelmi Egyesület, Budapest-Zürich, 2005. Cser Ferenc—Darai Lajos: *Magyar folytonosság a Kárpát-medencében avagy Kőkori eredetünk és a sejti tulajdonság-örökítő kutatás*. Frig Kiadó, 2005.

ismét az emberiség útjává válik (hogy ismét megidézzük annak a bizonyos madáchi jótának a jelentőségét).

László Gyula régészfejedelmünk szerint a nagy civilizációknak éppen nem örököseiként, a magyar és általában a törökös nemzetségek nagyobb rokoni tömörülésekből, úgynevezett nagycsaládokból tevődtek össze. Ezek olyan társadalmi egységek, amelyeknek 15–30 tagja volt. Rangos férfi emelkedett föléjük, s kisebb családi egységi (férj-feleség) összetevői voltak. A nagycsalád feje a munkaképes apa vagy a legidősebb testvér. Akinek munkaképessége nem azt jelentette, hogy dolgoznia kellett, hanem épp ellenkezőleg, bizonyos határt szabott az uralmának, amíg fizikailag le nem gyengült. A vérségi kapcsolatokon kívül érvényesültek a már sokkal korábban kialakult munkamegosztás viszonyai. De a vagyoneelosztásról és viszonyairól hangsúlyozandó, hogy viszonylag késői fejlemény az emberiség történetében, Adam Smith szerint csak a pásztortársadalommal jelent meg. Talán úgy is fogalmazhatunk, hogy a vízváltástól az őstörténet, ill. a történelem előtti korszakok és az írott történelem között éppen ennek a megjelenésétől számíthatjuk, azaz az eredmény templomgazdaságok, istenkirályságok kialakulásától a hozzájuk közvetlenül vezető kurganizáló, indoeuropaizáló folyamatokkal együtt.

A magyarság ide vágó élete, amennyiben kialakulását – a valóságban lezajlott események, történések szerint – főként a Kárpát-medencéhez kötjük, oda mutat, hogy mellérendelő társadalmi rendben, a köztulajdon intézményét alkalmazta. A nemzetség minden tagja igyekezett a saját ereje és képessége szerint a nemzetség érdekeit szolgálni, s ezzel az egyéni szükségleteit és érdekeit is kielégíteni. Előtérbe kerültek a nemzetség olyan vonásai is, amelyek etnikai közösséget formáltak belőle. A nemzetségen belül hosszú idő alatt kialakult – helyi és egyetemes – szokások, viselkedési szabályok és normák működtek, amelyek bizonyos rendet és szervezettséget biztosítottak a kölcsönös viszonyokban. A vezéri jellegűnek tekintett hatalom, amely a nemzetségek szervezésének eszközeként létezett, a legtapasztaltabb személy tekintélyére, ismereteire, hatékony erőfelhasználására és erkölcsi erejére, becsületére volt alapozva.

A nemzetség társadalmi jellege megszilárdult azáltal is, hogy – az idők során e társadalom termelési és árucseré színvonalának emelkedése által – a természetes munkamegosztás (a férfiak és nők, a gyerekek és felnőttek között stb.) fokozatosan társadalmi munkamegosztásba ment át. A kölcsönös kapcsolatok a nemzetség tagjai között folytonosan erősödtek. Erősödtek az elkülönült családok, amelyekben a férfi és a nő különböző nemzetségekből származott, de egyben a két oldalról rokon családok kölcsönös közeledésével olyan közösségek keletkeztek, amelyek viszonylagosan zárt rokoni-nemzetségi köteléket alkottak. A nemzetség nem alkotott nagy csoportot, de tagjai létszámának növekedésével felosztódik néhány további nemzetségre. Tovább folytatódik azonban közöttük a kölcsönös együttműködés, nemzetségek közti házasságokra kerül sor, és ezzel további integrációs tendenciák mutatkoznak, amelyek a nemzetségek nagyobb csoportokba való összevonásában nyilvánulnak meg.

Eddig nagy valószínűséggel megegyezik a Kárpát-medencéhez és különösen északkeleti szomszédságához köthető magyar őstörténet az egyetemessé. Ettől kezdve azonban olyan fejlemények történtek, amik a kelet-európai füves térségekhez és a lovaskultúra kialakulásához köthetők, s aminek hatása majd több hullámban érkezik be a Kárpát-medencébe, illetve Közép- és Nyugat-Európába. Ekkor ún. frátriák keletkeznek, amelyeket Max Weber mint katonai jellegű nemzetségeket jellemez. Ezeknek a szerepe az új férfi-nemzedék kiképzése volt. Nekik kellett biztosítaniuk a folytonosságot az egyes nemzetségek között és megszervezni nagyobb egységbe való kibővítésüket. A frátriák tehát valamiféle összekötő kapcsot alkothattak a nemzetség és a később kialakult törzs között. Azonban kialakulásuknak nem kellett törvényszerűnek lennie. A törzs ugyanis létrejöhett frátia nélkül is, több nemzetség másféle összevonásával.

Mivel a Kárpát-medencében előtte katonai demokrácia érvényesült, ide csak jó ezer-másfélezer évvel későbbre tehetjük a társadalmi arisztokrácia elkülönült hatalmának kialakulását, de még ekkor is csak megszorításokkal. Máshol sem volt egyértelmű és folytonos az arisztokrácia szerepe, például a görög demokrácia is háttérbe szorította azt egy időre. A római hatalom is köztársaságként indul, s csak majd a keresztény államvallás és a keresztény középkor tudja az európai területen és közvetlen szomszédságában egyetemessé tenni az arisztokrácia hatalmát. Mindennek azonban van olyan vonatkozása is, hogy a letelepült társadalmakat meghódító mozgékony fegyveres pásztortársadalmakból verbuválódott hódító törzsek, kényszerűen hagyták el a szárazabbá váló éghajlat miatt megélhetést nem nyújtó eredeti területeiket, és az arisztokratikus felsőbbrendűségi tudatra és berendezkedésre a hódítások – önmaguk és a hódoltatottak, leigáztak előtti – eszmei igazolásához volt szükségük. Ami a magyaroknál majd a hatalmi szentség alakját ölti – már bizonyos mértékben Attila nagykirály idején is, aki Isten ostora – az Árpád-házi szentekkel végérvényesen, ha ettől az idegen-házi királyok bizony utóbb el is tértek.

A befogadott jövevény szimbolikusan részesévé vált a vérközösségnek, s ezen át a nemzetség jog- és hagyományközösségének, sőt ha ezzel új hatalom jelent meg, még a népnevet is ő adta, mint például a szarmata, a hun, az avar, a bolgár, a magyar esetben. Ezekre utal például az Árpád nagyfejedelem és vezérei általi Kárpát-medencei államszervezésben a vérszerződés intézményének kiemelt jelentősége. S ennek lényegét mutatja a huszonhat 'birodalmat' leigázott Mao-Tun hun királynak a kínai császárhoz írt levelének arról szóló része, hogy „ezzel mindezek hunokká váltak és a népek, melyek íjat feszítenek, immár egyetlen családdá egyesültek”. Az íjfeszítés szimbolikus kifejezése, amely a nagyállattenyésztők harcmódorát jelenti, jelöli meg azt, ami méltóvá tesz valakit, hogy a hunok közé emelkedjék. Itt mindenesetre az egyik minket érintő fontos tétel az lehet, amiről már annakidején Lukácsy Kristóf is, eredeti örmény források alapján beszámolt, s újabban mások is állítják.

Lukácsy műve már megfelelően rávilágított a kaukázusi, káspi és turáni műveltségek ilyen, hatalmi jellegzetesség szerinti azonosságára:

„A magyaroknak Armenia évkönyveiben előforduló minden nevei közt, akár a hozzá kapcsolt emlékezeteket, akár a belőle folyó következtetéseket tekintjük, kétségkívül legfontosabb és legnevezetesebb a chus, chusaeus, chusán, chusita nevezet, mely midőn egyfelől az eredeti ősapára vezet vissza, másfelől az örmény kútforrások nyomdokain a nagyszámú szkíta népek azon ágát fedezi fel és ismerteti meg velünk, melyben hajdan a magyarok rejlettek. Az örményektől, és amint a maga helyén látni fogjuk, a kínaiaktól és perzsáktól chus, Kus, chusán, Kusán, Kusita, az araboktól Ghuz, Ghouz, Oghouz néven jelölt hun-magyarok tudniillik nem mások, mint a görögöktől és rómaiaktól Sacae, Dahae, Massagetae néven nevezett szkíták, kik az elősorolt keleti népektől hasonlólag chusaeusok vagy chusoknak mondatnak és a hun-magyarokkal azonosítatnak... Először: a hun-magyarok chusok, Kusok. Másodszor: a Saca, Daha, Massageta-Szkiták chusok. Harmadszor: a hun-magyarok Saca, Daha, Massageta-Szkiták. A magyarok, mondom, chusok és nem megfordítva, mert valami nem minden szkíta chus, úgy nem minden chus magyar... Forrásaink nyomán Ázsia három különböző pontján találkozunk magyarokkal: Közép-Ázsiában az Oxus (ma Amu Darja) körül, Észak-Kaukáziában és az Araxes (ma Arasz, Arménia fő folyója, a Kurába ömlik) mellékén Örményországban, s ott találjuk mind a három kijelölt helyen a nevezett szkíta törzseket, mégpedig oly bélyegző emlékek, oly jellemző körülmények kíséretében, melyek azoknak a magyarokkal azon egy nép voltát kétségtelenné teszik.”²

Tehát a szarmata, heftalita, hun, szkíta-kelta, unuguri, pártus, tur-ku stb sem annyira különböző „népeket” jelölő nevek, hanem egy hatalmas térség, főként a Kaukázus, a Káspi-Aral-térség és Irán területén működtetett azonos típusú harcias lovas hatalom, illetve annak különböző néprészeit, azok foglalkozását vagy elhelyezkedési területét jelölő nevek. A családi párhuzam pedig rámutat például a szóbanforgó hatalmas hun birodalom államformájára. Mint ahogy a családfő, úgy az uralkodó is befogadja családjába az arra méltókat. A honfoglaló, jobban mondva honszervező (mert megszüntette a Kárpát-medencei idegen hatalmi dűlős, a frankok és a bolgárok okozta rendetlenséget), honegyesítő (mert beköltöztette a Kárpátokon túli területekről az össznépesség egyharmadát kitevő, innét oda évezredekkel korábban sikeresen átcsapó cucuteny műveltségi utód, a bentickekkel azonos nyelvű népet), államirányító (s nem államszervező vagy létrehozó, mert a meglévő – avar maradék – államszervezetet vette használatba) magyar vezérség utódainál a nemzetség megnevezése nagyfontosságú volt, hiszen a leszármazási vonallal az eredeti érdemek mintegy folytatódtak. Ez aztán bizonyos arisztokratikus öntudattá váltan később egyúttal védelmet is je-

² Lukácsy Kristóf szamosújvári plébános: *A magyarok őselei, hajdankori nevei és lakhelyei eredeti örmény kútforrások után*. Kolozsvár, 1870. Hasonmás kiadás Hunyadi László kiadásában: Bp. 2000. pp.: 23–25.

lenthetett az uralkodó esetleges önkénye ellen. Nem lehet persze véletlen, hogy csak a magyarok tartották fenn – a kereszténység elfogadása után is – a de genere megjelölést.³ Ehhez a sajátossághoz szükségszerűen az is hozzátartozik, hogy a magyar nemzetfogalomnak éppen a nemzetség az alapja. A külföld »gens«-nek nevezi az Európában megjelenő magyarságot, de ezt ő megtartja a saját megnevezésére később is, midőn már régen felvette a római kereszténységet és Európa szemében »natio«-vá vált.

A nemzet előtti etnikumok életében a kezdetlegesebb vérségi közösségek helyén kialakított területi szervezet mellett a lakosság is különböző rétegekre osztódott, gyakran ellentétes érdekekkel. A társadalmi rétegződés különösképpen elmélyült, amikor az állattartó törzsek – többnyire erőszakos harc árán – földművelőkre telepedtek rá, saját törzsi földtulajdonukat átfogóbbnak tekintve az ott élőkénél. A földművelők így külön réteget képeztek a növényi élelem szolgáltatására. Az így kialakuló, erősen rétegzett közösségek azonban már rendszert túlléptek a törzsi szervezet keretén. Különösképpen figyelemre méltó ebből a szempontból a Kárpát-medence, amely éppen olyan nagy falatnak bizonyult végül, saját hatékony műveltsége és nagyszámú népessége miatt a kurgán hódítással, s majd utána minden harcias lovas (kimmer, szarmata stb) támadással, hódítással szemben, mint a szubkontinens India és annak saját műveltsége az árja hódítással szemben. A kurgán azonban szabályosan bedarálta, hierarchikus gyakorlata szerint átalakította az addig mellérendelő életmódú, a Kárpát-medenceből délre és északra, északkeletre települt népeket, valamint a nyugat-európaiakat egészen az Atlanti-óceánig, illetve a Csatornáig. Érdekes az innét elmenekülő szalagdíszes kerámiájú nép sorsa, aki szinte vonzotta maga után a kiszipolyozott területekről a kurgán hódítókat, akik éppen csak az Ír-szigeten nem érték utol őket.

A törzs létszáma egyébként már maga is elég nagy. Például vannak feltevések, amelyek a honfoglaló magyar törzsszövetséget 400 ezer emberre becsülik, tehát egy törzs kb. 50 ezer embert tett volna ki. Ám bizonytalanok vagyunk e tekintetben, mert még külön három kabar törzsről is beszélnek, s az is valószínűsíthető, hogy a törzseket csak utólagosan látták bele a nemzetségi alapon szerveződött, s több helyről szövetkezett 'honfoglaló' nép különböző szerepet ellátó tagolásába. Mivel tudjuk, hogy a beköltözők közül a katonaság teljesen kisebbségben volt, s ismert a kiállítható legnagyobb katona létszám, Kováts Zoltán a későbbi, pár évszázaddal későbbi ismert népességi adatokból arra következtet, hogy a népegysítés utáni összlakosság elérte a másfél milliót, és kb. 600 ezren költözhetek be előtte, s ez utóbbi létszám egyhatodát teheték ki a vezérek és katonáik a családtagjaikkal együtt.

³ Lásd Vámbéry Á.: *A magyarság keletkezése és gyarapodása*. Franklin Társulat, Budapest, 1895. Reprint Budapest. Holnap Kiadó, Budapest, 1989. pp.: 19-21. Ezzel kapcsolatban jegyezzük meg, hogy a XX. század első felében még több nagy nemzetség sarja folytatott neves közéleti tevékenységet. Ilyen volt. a Zemplén megyei Szemere Miklós és István (de genere Huba) és a Léván működő Pogány Virgil (de genere Csebi).

Ilyen nagy társadalom irányításával viszont csak megfelelően felkészült és erőtelejes, határozott vezető, ill. vezetőség volt képes megbirkózni, mégpedig nagy kísérettel és jól felfegyverzett katonai, rendvédelmi csoportok által segítve. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy a biztonságos magyar vezetés, irányítás alatt lévő terület vonzó volt nemcsak a szomszédos, de sokszor a távolabbi, például nyugat-európai közösségek tagjai részére is. A természetes munkamegosztás mellett a törzs számára általában a vezéren kívül még egy jelentős személyt találunk, különleges szereppel és szolgáltatásokkal. Ez a tudós, táltos tanító-gyógyító, aki ellátta a legtöbb esetben az addig felhalmozott ismeretek megőrzésének és továbbadásának feladatát is. Ezt a kézenfekvő megoldást, gyakorlatot követhette korábban az emberiség jó része. Éppen egy magyar kutató figyelte meg aztán az ismeretek megőrzésének e formáját a piaroa indiánoknál, ahol a varázslónak mondott személy valamiféle „modell-kertet” tartott fenn, amelyben a törzs által ismert növényeket termesztette és adta át ennek módját a fiatalabb nemzedékek csoportjainak.⁴

A miénk volt tehát az egyik a szóban forgó időszakban a nemzetté válás útjának végén haladó, s mindinkább egyfélévé váló nyelvi-kulturális állapotú társadalmak közül. S a magyarázat ennek jellegzetességeire tovább növeli bennünk a kételyt a vele szemben felállított mérce hamis mivoltát illetően. Hiszen ismert, hogy Lewis Henry Morgan csupán az amerikai indiánok közvetlen tanulmányozása alapján vonta meg az egész emberiség társadalmi őstörténetére vonatkozó, máig ható határvonalait, amely elméletet Karl Heinrich Marx és Friedrich Engels ajánlására tekintenek azóta is korszakalkotó jelentőségűnek, azaz manapság is még érvényesnek. (A korábbi évtizedekben talán túlságosan is megszoktuk, hogy a társadalmi formációkat a hegeli indíttatású Marx Károly elképzeléséhez kössük.)

Visszatérve a kezdeti, tisztán törzsi szervezethez, ennek esetében még nem beszélhetünk a teljhatalmú, saját erő erőszakára épülő államról, még akkor sem, ha benne annak egyes elemei már régóta működtek. Ilyenformán az állam kezdetei belevesznek az emberiség előtörténetének a homályába, s az állam keletkezéséről szóló állítások végsősoron csak találgatások, még akkor is, ha ezek az archaikus népek tanulmányozása alapján fogalmazódtak meg. A törzsek fejlettebb változatai azonban, főleg azok, amelyek törzsszövetségbe tömörülnek, már érett szocioetnikai közösségek, melyeknek a területe nagy társadalmi hatalommal rendelkező törzsfőnököknek volt alárendelve, és lényegében túljutottak a hagyományos törzsi társadalmon.

Zavart okoz itt, hogy Morgan még ma is használt történelmi fejlődés szakaszolása szerint a folyammelléki fejlettebb mezőgazdaságot teremtő földművelők a fejlődésben a legmagasabb fokra jutottak városi társadalmakat, civilizációkat alkotván, míg más letelepült földművelők csupán a barbárság fokáig értek. Azt pedig egyenesen a vadság korszaka, a vadászó-gyűjtögető életforma előzte meg.

⁴ Lásd Boglár Lajos.: *Wahari*. Budapest, 1978. pp.: 116-117.

Ő még nem tudhatta, hogy az istenkirályságokat megelőző templomgazdaság elődjét a mai Fekete-tenger helyén volt, egyharmadnyi-feleannyi édevizű tó melékén kell keresni, ahol az öntözéses mezőgazdaság és az azt megteremtő társadalmi állapot, a szellemi és fizikai munka ésszerű, beleegyező szétválasztása is megtörtént. Arra viszont már tekintettel kellett volna lennie, amit Adam Smith mondott.

Őszerinte ugyanis a növekvő népesség növekvő szükségleteinek mind inkább szűkülő forrásokból való kielégítése hozta létre a különböző gazdasági és társadalmi formációkat. A vadon gyümölcssei és vadászott állatai csak egy ideig voltak elegendők, utána az ember a megszelídített állatok pásztoraként elégítette ki szükségleteit. Tehát a gyűjtögetést követte a pásztorkultúra, azt pedig a földműves kultúra. Ekkor az emberi munka megoszlott a három foglalatosság között. Bár már a vadászskultúrában is elkülönült a férfi és női munka. A munkamegosztás növelte a munka eredményességét, ami többletet hozott, s ezt elcserélték egymás áruira. Aztán a csere egyetemessé vált, s így kialakult a kereskedői kultúra. Ez maga a modern társadalom, amely tehát nem a magántulajdonra épül, mert a magántulajdon már a pásztorkultúrában megjelent.

Eddig Adam Smith fejtegetése, aki tehát nem tekinti a teljesen zárt társadalmú civilizációkat, illetve a rabszolgatartó római birodalmat az emberi történelem csúcspontjának. Ugyanakkor figyelembe kell venni, hogy a Kárpát-medencei nagy kultúrák is városi kultúrák voltak, a folyammellékieket ezer évekkkel megelőző időkben. S a mezopotámiák hidraulikus társadalmi egyben védekező jellegűek is voltak. Az esőztető földművelést folytatók viszont, nyitott társadalmak, s egymáshoz csatlakozva nagy társadalmi egyesüléseket hoztak létre. Ezek sikereit, eredményeit pedig nem falakkal, hanem széles lakatlan, pusztá határsávokkal, vagy gyepűs védművekkel védték. A feketeföld övezeti nagyállattartó – magyar és magyar rokon – népek a smithi hármasságban éltek, volt tehát földművelésük, mégpedig az állattenyésztésből származó trágyával feljavított földön. Az idejélmúlt egykultúrájú tönkrement pásztortársadalmak támadásai ellen, az indoeurópaiaknak nevezettektől a mongolokig és kipcsákokig, hatékonyan védekezni végül mindig csak a Kárpát-medencébe visszaköltözve tudtak.

Ez a lovaskultúra tehát nem azonos a könnyűlovassággal, vagy annak harcmódorával, hanem az állam kényszerítő ismérveit nem használó, olyan sikeresen szervezett társadalmi alakulat, amely a megfelelő időben nagyban hozzájárult Európa mai állami arculatának a kialakításához. Ilyen jellegzetességekkel bírhatott a magyar 'honfoglalás' kori államszövetség is, melynek már igen bonyolult a szerkezete. Sőt olyannyira, hogy „törzsfőnökök“ nélkülinek is mondhatnánk, mert nem törzsek, hanem nemzetszaládok alkotják, akiknek urai méltóságosok voltak, mint a székelyeknél a Lu-fő. Hiszen Álmos (aki Ügek-Ögyéd) fia Árpád (éppenúgy mint később Koppány) a bizánci duxnak megfelelő méltóságot viselte. Avagy Lófő, a közép- és újkorban székely nemesi cím (lófő-székely: a székely nemesség második, a hadban a maga lován szolgáló rendje), aki eredetileg négy ági, ágszázi nemzetségszű, azaz a nemzetségi vármegye ura.

Adam Kollar mint bécsi főlevéltáros kiadta Oláh Miklós egykori esztergomi érsek műveinek több részét, de ezeket valótlan kommentárokkal és lábjegyzetekkel látta el, melyek a kívülállóval azt akarták elhitetni, hogy a Kárpát-medencében a maroknyi magyaron kívül csak szlávok és németek élnek. Ezeket a jegyzeteket olvasta II. József, és ezek jutottak el Herderhez is, aki majd megírja a híres-hírhedt jóslatát: „A magyar az egyetlen nép, amely ebből a (finnugor) törzsből a hódítók közé nyomult. A magyarok eleinte valószínűleg a baskírok országában, a Volga és a Jaik között éltek; azután magyar királyságot (!) alapítottak a Fekete-tenger és a Volga között. Királyságuk széthullott. Ekkor a kazárok fennhatósága alá kerültek, s miután a besenyők megosztották őket, egy részük Magyar Birodalmat (!) alapított a perzsa határon, a többiek pedig hét hordában Európa felé vonultak, és pusztító háborúkat vívtak a bolgárokkal. Amikor a bolgárok továbbszorították őket, Arnulf császárhoz szegődtek a morvák ellen; ezután Pannóniából behatoltak Morvaországba, Bajorországba, Felső-Itáliába, és kegyetlenül pusztítottak; tűzzel–vassal romboltak Thüringiában, Szászországban, Frankhonban, Hessenben, Svábföldön, Elzászban, eljutottak egészen Franciaországig, majd ismét Itáliára rontottak, szégyenletes hadisarc megfizetésére kényszerítették a német császárt, végül azonban részint a pestis, részint seregeiknek Szászországban, Svábföldön, Vesztfáliában elszenvedett súlyos vereségei folytán a Német Birodalom megmenekedett tőlük, sőt maga Magyarország is apostoli birodalommmá vált. Most szlovákok, németek, vlachok és más népek közt az ország lakosainak kisebbik részét alkotják, és évszázadok múltán talán a nyelvüket is alig lehet majd megtalálni.”⁵

Azért e félrevezetett szerzőnél is találhatunk olyan tételeket (zárójeles felkiáltójellel jeleztem), melyek a már ismert torzítások mellett olyan – bizonyára nem mellettünk elfogult – közlést adnak, amit az állam által támogatott, egyetemi, valamint akadémiai magyar történelemtudomány nem vesz figyelembe, így nem is kutatja. A mi hibánk, hogy ezt a herderi fordulatot nem tesszük közhírtté (szinte gyalázkodó szokássá vált ellenben „a herderi jóslat” idézése lépten-nyomon, különösen a sajtóban). És figyelemre méltó az is, hogy Fridrich Engels nagyra értékelte a magyar reformmozgalmat, ellentétben a szlávokkal, akik a Habsburgok oldalára álltak, bár számtalanszor hangsúlyozza, hogy a szlovákok többsége titokban a magyarokkal tart.⁶

Ugyanakkor ezek az egyoldalúságok igen kegyetlen rombolásokkal jártak már, különösen a magyarság számára, akiből manapság több millióra tehető a

⁵ Johann Gottfried Herder: *Eszmék az emberiség történetének filozófiájáról és más írások*. Gondolat, Budapest, 1978. 14. A szöveget a fordító, Rathmann János idézi előszavában az *Ideen zur Philosophie der Geschichte der Menschheit* 2. köt. Aufbau-Verlag, Berlin—Weimar, 1965. p.: 272-t.

⁶ Lásd Engels Frigyes: „Az orosz invázió. A szerbek. Az osztrákok esélyei. A hadszínterről. 1849. február 28.” *MEM* 43. kötet. Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1965. pp.: 147, 202, 217, 237, 258. Ezeket az írásait a marxista történettudomány gyakran méltatlanul elhallgatta.

más nemzetekbe kényszerű asszimiláció miatt távozottak száma. Ezért csak a nemzetelmélet keretei között megengedett a nemzet társadalmi, etnikai és politikai vonásainak viszonylagos önállóságban való vizsgálata. De e vonások elemzésére és kölcsönös viszonyuk meghatározására, fel kell tennünk a kérdést: biológiai közösség-e a nemzet, illetve rendelkezik-e faji jegyekkel? Elfogadhatjuk a választ, hogy a fajiság, népiség, nemzetiség: mindhárom egyaránt vér és lélek, érzés és tudat, hagyomány és hivatás, hitvallás és cselekvés szerves foglalat. Viszont hangsúlyozandó, hogy a hasonló kérdésfeltevések hamisak, hiszen kiragadnak egy-egy oldalt, amivel leleplezik feltevőjüket, aki így próbál a politikai törekvéseihez eszmei fegyvert kovácsolni. A magyarságot ért hihetetlenül nagy 20. századi atrocitások miatt le kell leplezni az ilyen elméleteket, legyenek akár nyugat-európaiak, és összefüggésüket a magyarság rovására történt sikeres területszerző nemzeti akciókkal. Tehát a közös származás, faji hovatartozás, pontosabban ennek a hovatartozásnak a tudata, az etnicitás fogalmának tartalmába helyeződik. A nemzet (latin *natio*) fogalma etimológiailag összefügg a nemzéssel és születéssel (latin *nascor*), sőt ide tartozik a származék, ivadék, sarj, utód sőt fajzat szinonima is, tehát különböző történelmi időszakokban változó hullámokban a nemzethez az azonos származású emberek tartoztak.

Mindenesetre 888-ban a Kijevben járt avar vezetők megegyeznek az egységes Kárpát-medencei hatalom újjászervezéséről és a területnek a helyben lakók és a beköltözők közötti felosztásáról. Amikor 890-ben a szabír és az onogur bolgár katonai vezetők vérszerződéssel egyesítik erejüket, létrejött a magyarnak nevezett egység, azaz a magyar vezető elit és az egységes magyar nép. A hadi szerepek, hadseregben elfoglalt pozíciók türk neveit később törzsneveknek hitték, míg egyes vezéri beosztási elnevezéseket személyneveknek. A honfoglaló magyar nép zömét azonban a Dnyepertől a Kárpátokig letelepedett lakosság adta, amelynek a nyelve ugyanaz volt, mint a Kárpát-medence észak-keleti felén lakóké. A kapitányok azonban ekkor még nem ezen a nyelven beszélnek, amelyet azonban mégis róluk neveztek el magyarnak. Azaz a magyarnak nevezett kultúra nem azonos névadójával. A 'honfoglalás' előestéjén a magyar katonaság háromszor is szövetségesként harcol Pannóniában. Utoljára 895-ben. Ugyanebben az évben Simeon bolgár cár elleni bizánci szövetségben biztosítani tudják az Alduna felől a 'honfoglalást'. Ez ebben az évben végbe is megy. Az 1500–1800 km-es út megtétele a több százezres tömegnek négy hónapig tartott. A Kárpát-medencében a falvakban ünnepélyesen fogadják a beköltözőket, a székelyek katonailag is segítenek. A honfoglalók a ritkábban lakott területekre települnek, ahol a lakosságot a keresztény frank és a morva irtó hadjáratok elgyérítették. S a világtörténelem eddigi legnagyobb hadi vállalkozása, a honfoglalás sikerre vezetett, majd pedig száz éven belül létrejön itt Európa legkorszerűbben felépített állama.

A választott fővezér családja a vérszerződés alapján a nép örökös vezére, majd apostoli királya lesz. A Könyves Kálmán idejéből már ismert Szentkoronaszme szerint azonban az országnak az uralkodó nem birtokosa, hanem a Szent

Korona lényge egyesíti magában a területén élő uralkodó és nem uralkodó embereket. Így ember nem birtokol embert. Ugyanakkor minden alattvaló és az uralkodó maga is, a Szent Korona tagja. II. Endre idején született meg az Aranybulla, a király és a nemesi társadalom szerződése. A háromrészes terület egységessé vált, és azonnal Európa kulturális húzóereje lett.

A Kárpát-medencét feltöltő népesség kérdésében ismert, hogy a szlávok az i. sz. V–VI. században még nagyjából egységes tömbben, a Kárpátoktól északra éltek, pl. hun fennhatóság alatt. Hatalmi tényezőként egyáltalán nem számítottak ebben az időben. Nyelvük, műveltségük a hun ‘uralom’ alatt nem változott meg, megmaradt. Alapszavaik 75%-a azonos töre vonatkoztatható, a glattokronológiai elemzés adott esetben egyértelműen jelzi, hogy másfél évezreddel ezelőtt a szlávok nyelve még egyetlen nyelv volt, a szétválás csak ezt követően következett be. Az avarok hatalommegosztó politikája és Bizánc védekező taktikája során kerültek azután a szláv törzsek az Alduna mellé (mai Szerbia, Bulgária).⁷ Ennek köszönhetően jelent meg pl. két Morávia a történelmi leírásokban. A leírások nem szólnak arról, hogy a Kárpát-medencébe magába is betelepítettek volna szláv törzseket. Szláv törzsek először hatalmi tényezőként az avarok Bizánccal szembeni, 622-es háborújában jelentek meg,⁸ de ekkor még egyedi néven nevezik őket, nem vonják őket egyetlen nyelvcsalád alá. Később is csak az Alduna mentén, majd nyugatra nyomulva fokozatosan a Dráva déli területein találkozzunk velük. Anonymus sclavi népét ezért nem szabad szlávnyelvűként értelmezni. A szó eredeti latin jelentése: fogoly, hatalom alá rendelt.⁹ Így értelmezve, a Kárpát-medence Árpádék idején élt lakóit kell bennük meglátnunk, akik nyelvről a kifejezés semmit sem mond.

Az ‘öslakók’ műveltségéről ellenben árulkodnak a későbbi jelenségek. Kézai krónikája Salamon idejéig ‘királyi’ koronát említ,¹⁰ majd Gézától kezdve beszél ‘ország koronáról’. A Szentkorona-tan I. Kálmán idején már megjelent.¹¹ Az a lényege, hogy a Magyar Királyságban a legfőbb hűbérúr egy szakrális tárgy, akinek alattvalója mindenki, még a király is. Mellérendelő szemléletet tükröz ez a felfogás, ami másutt az egész történelem során ismeretlen.

Ezzel szemben a Magyar Királyság körül a tripartitum uralkodott, a földet és vele egyetemben az azon élő embereket is ember birtokolta. Ez a Magyar Királyságban nincs így. Csakis a Werbőczy-féle törvények¹² idején jelenik meg a

⁷ Götz László: *Keleten két a nap*. Püski, Budapest, 1994. pp.: 226-227. Baráthosi Balogh Benedek: *Elpusztult hunos véreink*. Magyar Kultúra, Buenos Aires. 1976. (Első kiadás: Budapest, 1931) pp.: 31-62.

⁸ Baráthosi Balogh: *Elpusztult hunos véreink*. I. m. pp.: 51-62.

⁹ Dominu Du Cange: *Glossarium Mediae et Intimae Latinitatis, Tomus Septimus*. (Az 1883-1887 kötetek változatlan utánnyomása.) Akademische Druck, Graz, 1954. p.: 357.

¹⁰ Kálti Márk: *Képes Krónika*. Szépirodalmi Kiadó, Budapest. 1978. pp.: 122, 124, 136. 140.

¹¹ Dümmerth Dezső: *Az Árpádok nyomában*. Panoráma, Budapest, 1977. pp.: 311-315.

¹² Zétényi Zsolt: *A Szent Korona-eszme mai értelme*. Püski, Budapest. pp.: 1997. 83-89. Werbőczy István: *Tripartitum Opus Juris Consuetudinarii Inclyti Regni Hungariae*. Ne-

jogrendben az ember birtoklása, majd a Habsburgok idején sikerült a magyarságot megfosztani faluközösségeitől és belekényszeríteni a hűbéri rendbe. Ez a ‘dicsőség’ Mária Terézia és fia, II. József ‘érdeme’.¹³ A magyar társadalom ettől kezdve rendszeresen robbant, lett rebellis, és alig 70 évvel a hűbéri rend véglegesítése után, 1848-ban azonnal el is törli ezt a rendszert, amint majd 1956-ban is. Ezzel visszautalva Hérodotosznak a szkítákra vonatkozó leírására: rabszolgaságban nem tartható, inkább az életét adja fel.

mes Magyarország Szokásjogának Hármaskönyve. 1514. (Idézi Zétényi: *A Szent Koronaszme mai értelme*. I. m. ugyanott.)

¹³ Lánczy Gyula: „A faluközösségek eredete. Ősi család és tulajdon.” (1878.) *A magyar néprajz klasszikusai. Az ősi társadalom magyar kutatói*. Gondolat, Budapest, 1977. pp.: 224-332.

Cser Ferenc és Darai Lajos:

Magyarképző intézet terve

Elöljáró gondolatok.

Számunkra emberség és magyarság együtt jár, az egyetemes emberi valóság meg a nemzetiben, és életünk reménye a legalább a magunk szintjére emelkedő emberiség. S mivel semmi új a Nap alatt világunk alapjaiban, amióta emberek vagyunk, egyszerűnek látszik a megoldás is mai bajainkra, – visszatérve annak fő mondandójához, – újra kezdeni a keresztény mozgalomban megfeneklett emberiség egyesítési folyamatokat.

A világegyetem mindentudása úgysem lehetséges számunkra, emberek számára a végtelenség miatt, amit nem ér utol az emberi ész, mert ha kergeti a világban, azzal végteleníti annak valóságát. A valóság természete számunkra az, hogy különböző valóságok jelennek meg világgént, mint a képzelet valósága, az emlékezet valósága és a jövődőlés valósága, s ez mindegyik azonos a világ valóságával. Ezért lehetséges az, hogy az emberiség általános érdekétől – mint valóságtól – különbözik világunk, amelyet mára bizonyos emberek és csoportok felépítettek a maguk érdeke szerint. Így e mai világ nagyon más tehát, mint az, amely megoldaná mai egyre mélyülő emberségi és élővilági válságunkat, midőn igaz ismereteink valósága sokak tudásaként új világot alkot. Ebből pedig olyan feladatok következnek, amelyeket csak az emberek meglévő jó, ehhez megfelelő adottságainak, képességeinek előtérbe állításával oldhatunk meg. A magunk tulajdonságait ilyenként ismervén, a magyarképzés javasolt.

Mert az előbbi szakadékot a valóságos világ és az érdekvilág között, annak a kettős műveltségnek köszönhetjük, amit a háború és az alárendelő társadalom megjelenése óta ismerünk. Ez tehát ötezer év óta, de koránt sem örökkön örökké jellemzi az emberiséget. Csak későn, napjainkra tudatosult azonban bennünk, hogy végveszélyt jelent az egész emberiségre kiterjesztett alárendelés, mert az a bármilyen okból kezdett téves irányt kiterjesztve felnagyítja a tévedést, romba dönti végül az egész emberiséget. Fontos leleplezni azt a történelemhamisítást, amely örök emberi tulajdonságként, létharcként írja le az emberi múlt egészét. Mert a mai helyzet visszamenőleg nem érvényes, sőt az eredendő emberi alkat és gyakorlat az egyenrangú együttműködésen, mellérendelésen alapul.

Azaz az uralkodási kultúra és világa mára már megkülönböztethető az egyes pusztuló vagy végveszélybe került nemzeti vagy nagytáji műveltségektől. S bizony ez utóbbiak előbbinek alárendelése következtében bolygónyi méretekben jelentkezik a helyi, nemzeti, földrészi kultúra sorvadásából, érvényesülésének gátlásából, sokszor már hiányából fakadó, csak milliárdokban mérhető értékvesztés hagyományban, képességben, tudásban és természeti környezetben. S

ahogy a magyar, azaz mellérendelő jellegű szerveződés a mi esetünkben a XX. században többször is végveszélybe került, úgy látszik szakadék felé sodródni, alapjaiban megrendülni az egész európai műveltség.

Szerencsére a történeti visszatekintésekben, feltárásokban a nem uralkodói kultúra egyre erőteljesebben történő elválasztásának vagyunk tanúi a magát magasként megnevező hatalmi kultúrától. Ennek eredményeképpen már nem a farka csóválja a kutyát, és tudományosan megismertük a harcias hódító műveltségek általános romboló, elnyomórító természetét, s az égi eredettel magát és fényűzését igazoló isteni uralkodói és arisztokrata törekvéseket, praktikákat, kegyetlenséget.

Ugyanezt meg kell látnunk a mai fényűző és pazarló, különböző kultuszokat érlelő és pénzelő, magát magasban táncoltató kultúra fajtában, melynek alárendelt szenvedő alanyai, eladósodottjai, lekötelezettjei nemcsak az egyszerű, dolgos emberek és a tudós feltalálók, de maga a természet is, a Föld kincsei, a növény és állatvilág, sőt maga az emberi jövő. S észre kell vetetnünk, hogy a Föld, az Emberiség nemcsak az amerikai, európai és dél-tengeri úgynevezett fejlett, azaz uralkodói, hatalmi műveltségből, kultúrából és annak kapcsolt részeiből áll, még ha ezzel tele is tudja kürtölni a világot a globális média, még ha ezt érvényesíteni is tudja ideig-óráig a katonai, fegyverzeti fölény. Ennek a másik műveltségnek a világa megvan mibennünk is, ahogy a tibetiekben vagy más keleti, afrikai vagy amerikai emberekben, akik még őrizik ősi hagyományaikat, s akik mindnyájan ösztönösen és tudatosan küzdünk hagyományaink megtartásáért, emberségünkért.

S ha az előzőeket komolyan vesszük, sokkal másabb, alapvetőbb feladatot ró ránk magyarságunk kiteljesítése, mint eddig sokan divatként ezt javasolták vagy gyakorolni vélték. Sem az eddig jutalmazott, sem az eddig szinte üldöztetést kapott irány nem elegendő ugyanis, hanem egyedül a tudományos alapon álló kutatás eredménye adhat biztos támpontot a magyarképzést illetően. Am ekkor az egyetemes és a magyar szempont azonosként elősegítheti ezt a folyamatot.

Az alábbi négy terület együttes oktatása és kutatása reményt nyújt a jelenbeli szükséges átfogó változási kihívás felismeréséhez, annak megvalósításába való bekapcsolódásunkhoz. Ha ez a fenntartható emberiségi élethez vezethet, akkor kutya kötelességünk mennél hatékonyabban oktatni mindezt! Hogy aki sikeresen teljesíti képzésünk követelményeit, elegendően tájékozottá válhasson ahhoz, hogy felébredjen benne és hatékonyá váljon a nemzeti történeti tudaton túl a jövő bolygónyi emberiségének felelőssége egymás iránt.

Tanmenet és tantárgyak.

A képzési tananyag négy részre osztásának indoka lehet, hogy az egyensúly és természetes fenntarthatóság a mértékletesség erényét, a gazdag és egész személyiség a bátorságét, a társadalmi műveltség és életvállalás az okosságét, míg az értelmes gazdaság politikája az igazságosság erényét idézi fel Platónról.

I. MÉRTÉKLETESSÉG: EGYENSÚLY, TERMÉSZETES FENNTARTHATÓSÁG

Az ember két alkotó része, lélek és test egységén keresztül, valamint a társadalommá egyesülésének eredményeként megjelenő emberiségen (illetve annak nemzeti alakzatain) keresztül olyan egyetemes tulajdonságokkal és értékrenddel bír, ami összhangban áll a természettel és az emberi boldogulással, mely mindkettő *egyensúlyt* jelent lélekben és testben, társadalomban és természetben. Ez azonban nem látszik egyből, különösen a félrecsúszott oktatási célok és tananyagok, valamint az erős ellenhatást keltő tömeg-tájékoztatás miatt, ezért külön meg kell az emberekkel ismertetni.

Tantárgy:

EMBER (FRAKTÁL) ÉS EMBERISÉG (HOLOGRAM)

Az emberiség ember és társadalom egysége: Az ember a szellemi összetevő, a társadalom a hordozó alap, eredmény a globális emberi működés.¹

Az emberben a lélek és a test egysége a személy.

A lélek az élő embernek elválaszthatatlan tulajdonsága, amely megjeleníti a tudatot, magában foglalja a gondolkodó, érző személyiséget.

A test – vezérelt önszabályozó és önszabályozott egyensúlyi rendszer, tudati, eszmei információs rendszerből és anyagi jellegű végrehajtó mechanizmusból állva.

A valóság két oldalaként anyag és hullámtermészet összetartozása, bizonytalansága, megmaradása.

A személy lélek és test együtteseként, cselekvő egyénként embernek tekintett lény, személyiségjegyekkel bíró tudatos egyéniség.

Ember: lélek (+ test), élet: kód (+ atomok, vegyületek), anyag: hullám (+részecske).

A cselekvő ember társadalmat alkot, fenntart, illetve örökre feltételez.

A társadalomban a műveltség és a társadalmi lét egysége az élő társadalom.

Műveltség: eszme (+ hit), eszme: gondolat (+ beszéd), hit: értelem (+ bizalom).

Az emberiségben a társadalmi elméletek és a társadalmi alakzatok egysége a történelem.

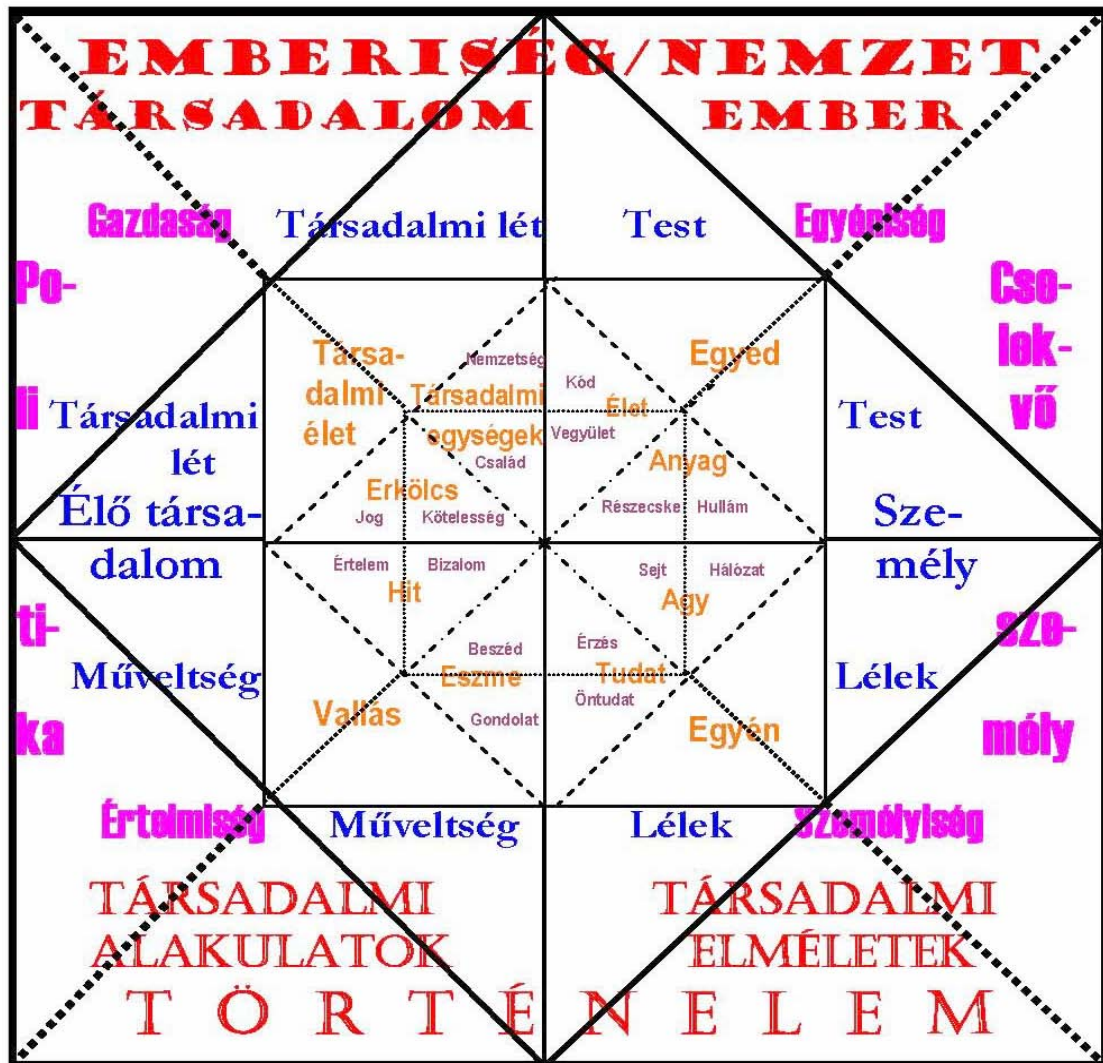
Emberiség: ember (+társadalom), történelem: társadalmi elméletek (+ társadalmi alakulatok).

A személy lélek és test együtteseként, cselekvő egyénként embernek tekintett lény, személyiségjegyekkel bíró tudatos egyéniség.

¹ Az alábbiak nagy részének előzménye: Cser Ferenc—Darai Lajos: *Ember—Társadalom—Emberiség. Eszme—Hit—Vallás, Atya—Anyá—Élet*. www.nemenyi.net KÖNYVTÁR.

Ember: lélek (+ test), élet: kód (+ atomok, vegyületek), anyag: hullám (+részecske).

A cselekvő ember társadalmat alkot, fenntart, illetve örökre feltételez.

A társadalomban a műveltség és a társadalmi lét egysége az élő társadalom.

Műveltség: eszme (+ hit), eszme: gondolat (+ beszéd), hit: értelem (+ bizalom).

Az emberiségben a társadalmi elméletek és a társadalmi alakzatok egysége a történelem.

Emberiség: ember (+társadalom), történelem: társadalmi elméletek (+ társadalmi alakulatok).

II. BÁTORSÁG: GAZDAG, EGÉSZ SZEMÉLYISÉG

Alapvető emberi egységet mutató helyzetben tartós változást csak mindenki egyetértésével és vallott értékei képviselésével valósíthatunk meg,

amihez az embereket felnőve gazdagon egészséges személyiség egyesítheti társadalommal egységes emberiséggé.

Tantárgy:

SZERETETVALLÁS: ÁTFOGÓ JÁTSZMAMENTESSÉG

- Az emberi és emberiség szintű játszmamentesség boldogulásunk alapfeltétele.
- A személyiség vezérelte egyéniség teremti meg a cselekvő személyt. Amihez a személyt a lélek programjával működtetett test hozza létre.
- A tudattal rendelkező agy teremti meg az egyéniséget, amihez az élet programja által vezérelt anyag alkotja meg az egyedet.
- A lélekben az élet és az anyag egysége az egyed.
- Minden élő rendszer a kívülről bevitt kód, program és az arra épülő, azáltal meghatározott mechanizmus együttes új minősége, vezérelt egyensúlya, egysége.
- Az egyed az anyag élő tulajdonságának körfolyamat szervezettségi-megnyilvánulási elkülönült kerete, s a működtető mechanizmus hajtó és fékező erőit érzékelő, feldolgozó, valamint arányos, összegzett és változó jeladó adatkezeléssel önszabályozó rendszer.
- A testben a tudat és az agy egysége az egyéniség.
- A személyben a személyiség és az egyén egysége a cselekvő személy.
- A lélekben az élet és az anyag egysége az egyed.
- A testben a tudat és az agy egysége az egyéniség.
- Az agy a központi idegrendszer vezérműje, a tudat hordozója.
- A tudat és hordozója együtt határozza meg az egyéniséget, a célkitűzéssel cselekvő egyént.
- Az ember a lélek és test együttese, azaz a cselekvő egyén, elvonatkoztató, tanuló tudattal.
- A saját tudatát felismerő tudatos egyéniség a személyiségjegyekkel bíró személyiség.
- A személyiség az embert egyéniségként jellemző tulajdonságok összessége.
- A személyiséget az egyéniség hordozza, a személyiség cselekvések hajtóereje az idegrendszer által.
- Az emberi egyén, jellem a személyiség tettekben megnyilvánuló alakjaként osztályozható.
- Az egyéniség működtető mechanizmusa, az idegrendszer jellegéből: szangvinikus, kolerikus, melankolikus, flegma, s a négy alaptípus tovább bontható érzelmi reakciók alapján: extrovertált, introvertált.
- További osztály az idegrendszeri válaszok gyorsasága, tudatossága alapján: erős—gyenge akaratú.
- A személyiség és az egyéniség együtt határozza meg a cselekvő egyént, személyt, a 'társadalmi' embert.

Az ember mivolt élővé tételéhez elengedhetetlen a személyiség összetevők közege, a társadalom.

III. OKOSSÁG: TÁRSADALMI MŰVELTSÉG, ÉLET ÉS VÁLLALÁS

Helyi és egyetemes emberi művelődés és vállalkozás összehangolása a helyi előnyök átfogó felhasználásával és az egyéni képességek és társadalmi előnyök kölcsönös és egyenlő érvényesítésével.

Tantárgy:

MŰVELŐDÉSTÖRTÉNET ÉS ÉLETVÁLLALÁS

- Az ember értelmesen élő, tevékeny lény, akinek a társadalom a működtető mechanizmusa és számára az élete létfeltételeit biztosító emberiség, ill. nemzet megalkotója.
- A társadalomban a műveltség vezérelte társadalmi lét alkotja az élő társadalom alakzatát.
- Az emberi jelleget, fogalmat élővé tevő hordozó közeg, azt működtető mechanizmus a társadalom.
- Az emberi társadalom együttműködő emberek szövetsége, közös szellemi alapokra épülő cselekvés.
- A társadalmat alkotó embereket élettani, eszmei, műveltségi kapcsolatok alakítják társadalommá.
- A műveltségen belül az eszme vezérelte hit építi fel a vallást, mely különböző alakokban jelent meg eddig: természetvallás, lélekvallás, lélek- és istenhívő vallás, istenhívő vallás, nem istenhívő vallás.
- Az emberi műveltség az egyéni és együttes emberi cselekvés tárgya és terméke, eredménye.
- Az emberi társadalom műveltsége az emberi együttműködés szellemi, azaz agyi kapcsolataira épül.
- A műveltség emberi csoport életéhez, tevékenységéhez kapcsolódik, közege az élő társadalom.
- A társadalmi létben az erkölcs (emberi jogok, szabadság, egyenlőség, testvériség) által programozott társadalmi egységek működtetik a társadalmi életet.
- Az élő társadalom a társadalom egymást átható szellemi és gazdasági élete, azaz a társadalmi élete.
- Az élő társadalomban az értelmiség és a gazdaság (kereskedelem, banktőke, nemzeti bank) egysége a politika.

IV. IGAZSÁGOSSÁG: AZ EMBERI ÉRTELMEZŐ GAZDAGSÁG POLITIKÁJA

A tartós és hatékony elméleti és gazdasági tevékenység képességét a mai intézmények olyan átalakulása eredményezheti, amikor következetes társadalmi egyesítési szempontok képezik a társadalmi elméletek alapját és határozzák meg a sikeres gazdálkodás, összemberi és egyéni gazdagodás révén a politikát.

Tantárgy:

A POLITIKA ÚJ VILÁGA

Az élő társadalmat az ellentétek kibékíthetetlen harcában ütköztető, a három dialektikáját jelentő hegei, alárendelő szemlélet megteremti a fejlődés elvét, amelyet a darwini elmélet emelt élő rendszerek alaptörvényévé. Miközben a mellérendelő szemléletben az élőlényeket éppen nem a harc, nem a rombolás, hanem a programvezérelt mechanizmusok jellemzik, az állandó egyensúlyra törekvés, ahol a változás a programvezérlés és a mechanizmus egységét fejezi ki, és ez a változás nem azonosítható a fejlődéssel. Azaz Hegel és Darwin elmélete, az élethalál-harc által biztosított fejlődés modellje hamis.

Az élő társadalomban az értelmiség által irányítottan működő gazdaság jelenik meg, mint eredményes politika. S a társadalom, a szocium több az egyes embernél, de kevesebb az emberiségnél, aminek ma mindenütt a különböző nemzetek felelnek meg a földön. Ámde vannak nemzet alatti képződmények, elkülönült népi közösségek, amelyek nem tudják biztosítani a saját társadalmuk révén mindazt az ember számára, amit az emberiség szint a különböző nemzetek részéről nyújt tagjai, emberei, és még önzetlenül és nem önzetlenül a nemzet alatti közösségek tagjai, emberei számára. Ugyancsak ez a helyzet több olyan eszköz és teljesítmény esetében, amit egy-egy nagy nemzet vagy a nemzetek közössége tud elérni és nyújtani a kisebbek, kevésbé megszervezettek számára.

Ami az emberiség vagy a nemzet szintjét meghatározza, az a társadalmi elméletek hatása a társadalmi alakulatokra, miáltal aztán ezen alakulatok összessége, jó és rossz együttműködése a történelem menetét nyújtja. Azaz a társadalmi alakzatok vagy alakulatok a társadalmi elméleteket, mint vezérlő programot hordozván, azzal az emberiségben egyesülnek, aminek aegységeit a közös műveltséget hordozó nemzetek alkotják, és az egyesülésük teremti meg a történelmet.

Tantárgy:

AZ EMBERSISÉG EGYSÉGE

A valóságot tudatos és nem tudatos képzeink, elképzeléseink, azaz elméleteink alakítják ki, s a tudatos valóság világként jelenik meg számunkra. A min-

dennapok valóságától eltér a filozófia és a tudomány által felfedezett magánvaló valóság, amelyet az emberi agy érzékelésétől függetlenül létezetten csak hasonlítás alapján ragadhatunk meg. Akár a felnagyított fényalakzatokat, akár a részecskegyorsítók érzékelhető eredményeit, akár az egyéb mérőeszközök kijelzéseit tekintve, ezek világa csak a hasonlítások révén válik számunkra valóságossá, s ezek a metaforák teszik lehetővé, illetve alkotják a tudományos megközelítést. E két valóság tehát ugyanannak a világnak a tagja, s elvileg a világ végtelensége végtelen számú eltérő valóságnak adhat otthont.

A szüntelen jelenné váló jövő s múlttá váló jelen természetét az ember hasonlóan dolgozza fel, mint az érzékelhetetlen magánvaló valóságot. Így jövőendő—emlékezet—képzelet hármas valósága egybemosódik, azonosnak látszik, amint a negyedik szereplővel, a világgal. Bár utóbbi, mint láttuk, ezen kívül még számtalan valósággal bírhat. A jóslási, a tudományos és az emlékezeti tudatosság valóság-eredményeiről rögzített beszámolók szintén könnyen összemosódtak az elmúlt korokban, különösen, ha sok idő elteltével elkallódtak, elfelejtődtek létrehívó eszközeik és gondolkodási eljárásaik. Így a mítoszok, mesék, mondák ezeknek a keveredett valóságoknak az felidézői, és ma már nehéz elválasztani bennük a különböző valóságtartalmakat.

Ugyancsak eltérő valósági természetű a hipnotikus (vagy hipnotikusan megváltozott) tudattartalom, aminek világáról valószínűleg az egyes mesék, mondák és mítoszok szintén tudósítanak. Mindenesetre e többrétegű világ valóságtartalmait előhozhatók a jelen tudományos megközelítései révén, a múltbeli emlékezet feldolgozása által és a hipnózisból származó információk megfejtése segítségével. Az így kapott eredmény viszont azért nem csupán a világ három arcát fogja mutatni, hanem elvileg sokkal többet, mert ha a részecskevilág, a róla alkotott képet, a mérőeszközök természetének megfelelő valósággal válaszolva, maga is elbizonytalanítja, azaz megsokszorozza, akkor ugyanez elmondható a mesék és mítoszok képviselte valóságokról és a hipnotikus valóságokról is. Mintha a részecskék, ill. a hipnotikusan felidézett események a tudatosság, a mérés, a képzelet számára adott valóságon felül máshol is érdekelték lennének, a miénktől különböző téridőkben.

Az eddigiek fényében remélhetően csak múltó állapot, amit a 'felvilágosodás' félresiklása óta tapasztalhatunk, hogy a mitikus emlékezet és a hipnotikus álom beszámolóit kiiktatták a tudomány vizsgálendő tárgyai közül. Ugyanezt nem sikerült megtenni a magánvaló valóságot az érzékelhető jelenségvalóságtól egyértelműen elkülönítő kanti filozófiával, de azt mégis sikerült elérni, hogy a kantianizmus elméleti eredményei csupán a természettudományos gondolkodásba mentek át, a társadalomtudományiba nem, előbbi a 20. századi eredményekkel, különösen a részecskefizikával rég nem látott magas színvonalra emelve. Ugyanakkor a társadalomtudományok vészes hiányosságai és végzetes hibái, és egyáltalán a tudománynak a társadalom irányítása terén történt háttérbe szorítása a legjobban a kanti tanítás feldolgozásának leállítással magyarázható. Megfigyelhető tényei ugyanis nincsenek a társadalomtudományoknak sem, hanem

csupán a társadalmi folyamat attitűdjei, vélekedések, hiedelmek léteznek. Ezért a társadalomtudományi tudás önelemzésen (introspekción) alapul és szubjektív jellegű. A társadalmi jelenségek összetettek, megfigyelésük nehéz, elemzésük elméletei kevésbé előremutatók. Az a tudás, amitől a társadalom élete függ, nagyrészt gyakorlati jellegű és nem koncentrálódhat egyetlen fejben, mert igen komplex, s mert 'habitusokban' és 'diszpozíciókban' ölt testet, s ilyenformán többnyire olyan tagolhatatlan szabályozások és szabályok irányítanak mindannyiunkat, amikről nincs tudomásunk.

A kantianizmus társadalomtudományi jelenlétén kívül ugyancsak nagyon hiányzik a mai tudományból a másik két terület, a mítoszos emlékezet és a hipnotikus látás lehetséges és elvárható eredményeinek a feldolgozása, beépülése. A mítoszok úgynevezett nem hivatalos feldolgozása renegát kutatók, újságírók, természettudósok, látnokok, sámánok, törzsi varázslók és gyanús megszállottak részéről, nélkülözi a rendszeres megközelítés, a tudományos célkitűzés és nyilvánosság eszközeinek segítségét. Így bármilyen szenzációs részeredmény sem képes igazi áttörést megvalósítani és kétségtelen bizonyítékokat szolgáltatni a csillagmítoszok közvetítette valóság tudományos értékeiről, hasznosságáról, a mában való kiváló alkalmazhatóságáról. Viszont az már kezd nyilvánvalóvá válni, hogy a földi katasztrófák és elkerülésük, túlélésük témakörében ezeknek a mítoszoknak a feldolgozása és felhasználása sok mindennel tudná kiegészíteni a jelenben érvényes tudományt. És a mítoszok által közvetített ismeretek hézagait ugyancsak kiegészíthetik a hipnózisban szolgáltatott információk. A hipnózisnak az orvosi hipnózis esetein kívül olyan formái is figyelemre méltóak itt, mint a különböző látnoki közlések, múltba és jövőbe tekintések, vagy a különböző korábbi vallási események újra átélése, a vallásalapítók régi cselekedeteinek vagy mai üzeneteinek közvetítése.

Másik kérdés, hogy ma a redukcionizmus uralkodik a tudományosságon, ami elvileg nem engedi meg valamiféle szellemi valóság közvetíthetőségét felénk. Helyette az elvi szintre csökkentett, vagyis igazából a tudományos magyarázatokban kiinduló alapként nem is létező, elvont anyag uralma érvényesül. Ennek az anyagnak ekkor viszont olyan feltételezett tulajdonságai kapnak főszerepet, amik nagyban eltérnek a pusztán anyagi szinttől, azaz mégsem az anyag maga a kiindulás, és a monizmusból nem szándékolt dualizmus, pluralizmus lesz. Pedig minden tapasztalatunk a világegyetem egységére mutat. És ez az egység viszont nem lehet pusztán anyagi egység, mert az anyag hatásaként a mutatkozó jelenségek megragadhatatlanok. Inkább fordított a tapasztalat, azaz bizonyos, logikai alapozású szellemi jelenségek hatása, egyfajta rendezettség és rendszerszerűség ragadható meg konkrét anyagi jellegű élettelen és élő jelenségek esetében. S mivel a világ egységes, a társadalom és az ember természete is ugyanolyan kell, hogy legyen. A társadalom és az ember egysége persze a világegyetemmel is fennáll, hiszen annak részeként és azt valamennyire felfogóként, megragadóként szerepel mindkettő. Ez a világ—ember—társadalom hármas egység csak akkor

magától értetődően természetes, ha mind a három, azaz minden a világon logikai–szellemi jellegű, még az anyag is.

E szellemi ‘szentháromságban’ tehát a világegyetem a szellemi teremtmény ‘atya’, az ember a szellemi megváltó ‘fiú’, és a társadalom a szellemi megszentelő ‘lélek’.² Ahogy a társadalom emberekből áll, az ember természetből, azaz világból épül fel. A természet-kígyó pedig úgy harap a társadalom kígyó farkába, hogy mindkettő feloldódik a lét hordozójában, az emberiséget alkotó emberben. Azaz a természet atom alatti építőkövei energikus szellemként eltűnnek a boncoló ész elől, míg a társadalom annyiban állhat fenn, amennyiben az emberi agyak szellem formában összekapcsolódnak. Ezért helyes egységes módszerrel közelíteni az élő és élettelen külső természethez, valamint az emberi és társadalmi belső természethez. És ez a módszer azért nem lehet a fizikai természet vizsgálati módszerének a pusztá kiterjesztése, mert az képtelen megragadni a szellemi folyamatokat, mialatt a szellem irányából az élet és az élettelen természet mind jobban megközelíthető. Minthogy mindennek felfogása elérhetetlen lenne az emberi értelem nélkül, elsőrendűen fontos az értelem természetének a vizsgálata. Miáltal remélhető, hogy többet tudunk meg a világról és saját magunkról, valamint a társadalomról. A vizsgálat végeredményeként előálló kép azonban, érthető módon, nem sokban különbözik azután attól, ahogyan a külső természetet, magunkat és a társadalmat amúgy is látjuk. Különösen a kozmogónia, a földtörténet, ill. világtörténet, az organikus egyedfejlődés és a társadalomtörténet elméletei által láttatottaktól tér el igen kis mértékben. Azaz kizárhatatlan befolyással bírnak mindezen elméletek megszületésében és érvényesnek tekintésében az évezredek, évmilliók tapasztalatai, illetve tapasztalat-vesztései, valamint az utóbbi elleni emberi küzdelem eszközei, eredményei. Például ilyen a vallás, amely az egyik olvasat szerint az ember számára a szentség formájában a legfontosabbra figyelmeztet. Jobb olvasat természetesen – de nem áll ellentmondásban az előzővel –, hogy a mítosz az eltűnt tudás elromlott hírnöke, amikor és amiben már nem értették, miről is van szó, hogy miről szól a mese. Azaz a mese a legpitvaribb a legfontosabbá válik ebben az olvasatban.

A mítoszok hatalmas területeit elemezve, pedig kimutathatók a magas civilizációk övezetében az összefüggő, kódolt nyelvi univerzum maradványai. Ez az egész földre kiterjedő közös nyelv,³ figyelmen kívül hagyva a helyi ismereteket, az általános keretekre, szerkezetekre, a mozgásokra, a mértékekre, a számokra, a képletekre, a számtanra, a mértanra és a logikára figyelt. Ez a közlésre szolgáló

² Ebben a megfogalmazásban a keresztény Szentháromság fogalomkörét idéztük. Más megfogalmazásban, pl. a szentlélek az anyának felel meg. Hajlító nyelvekben, ahol nyelvtani nemek léteznek, az öslétező hímnemű személyként jelenik meg, majd annak gondolata nőnemű, a kettő viszonyából eredő tudat ismételten hímnemű, míg annak párja, a bölcsélet pedig nőnemű. Ez utóbbit, a negyediket nem vonják be, valójában ejtik a Szentháromság fogalomköréből.

³ Ez a fogalom nem föltétlenül a beszélt nyelvet jelenti, a nyelv értelmezése ebben az esetben sokkal általánosabb.

képnelv a természet törvényszerűségeinek megfigyelésén és a napi élet eseményeinek megosztható tapasztalatán alapult. A mítosztörténet törvényekkel vagy szabályokkal összhangban álló rendezetten kifejezett rendszerként pedig a rendezett gondolkodás alapjául szolgált. A csillagászat csillagfejtő jelkódja nyújtotta az írásos nyomokat megelőző közös nyelv és tudás állandó elemeit, amint például bizonyos meghatározott helyen lévő égi fénypontok összekötésével adta a csillagképeket, amilyen a Kis Medve és a Nagy Medve és más ilyen égi 'állatok'. Ma még ismeretlen előttünk, hogy az összefüggő egészet alkotó mitikus állatmesék 'állatrendszerét' miért nem ismerjük. Talán azért nem ismerjük, mert a rendszernek az egész világon szétszóródó maradványai különböző nyelvek és kultúrák közötti átadás-átvétel révén nagyarányú, alárendelő jellegű változáson mentek keresztül és váltak rendkívül nehezen azonosíthatókká. Vagy pedig azért nem ismerjük, mert a különböző korokban bekövetkezett átfo-gó hatású földi katasztrófákból csak ennyire töredékes formájú ősi tudás menekülhetett meg számunkra.

A filozófia kultúrtörténete képes bemutatni azt a rekonstrukciós kísérletet, amelyet a különböző korok filozófusai és filozófiai iskolái hajtottak végre az ősi emberi tudás jellegzetességei, illetve szükséges és lehetséges aktuális megjelenései elérésére. Akkor is, ha a filozófia módszere az első, eredeti feltalálás módosítását, s akkor is, ha az ősi tudás maradványainak megőrzését és egészszé tételét segítette elő. Ugyanígy nem lehet az újkőkor szinte forradalmi hirtelenséggel megjelenő és hatékony vívmányait se az ősi tudás egy-egy meghatározó központból való szétterjedési folyamatának, se teljesen új találmánynak tekinteni. Ez a kettősség még az ókori világ csodáira is áll: ezek modern értelmezése nem megoldott, mert utánozhatatlanságuk nem egyértelmű. Ahogy a világpusztulások, özönvizek, tűzőzönök mondai hagyománya sincs még tudományos időrendbe elrendezve. S az írott hagyomány ókorra utaló részei szinte teljes mértékben ideológiai szempontok szerint lettek csoportosítva és megőrizve, s a tudományos feldolgozásuk hiányzik. S ennek hatása napjainkban még uralkodó a tömegképzésben és a tömegközlésben. Ugyancsak hiányos a mítoszok feldolgozása, értékelése, az átadás-átvétel megértési zavarainak, roncsolásainak kiküszöbölése, s a rekonstrukció. A régészeti és kultúrtörténeti tudományos igényességgel kikutatott mítoszanyag rendszerezése, általános érvényű kiértékelése még csak a kezdeteknél tart, s alig megy túl a tudós körökön. Például akár a görög, akár az indiai mítoszok jelentéseinek megadása számunkra hiányokat, torzításokat mutat. A mítoszmagyarázat hiányosságainak pótlása azonban csak az egész emberiség már feljegyzett mítoszai és a ma is élő mítoszkincs, mitikus hagyomány teljes körű összegyűjtésével és annak rendszerét, egyéb tudományos vonatkozásait feltáró megfelelő feldolgozásával vihető végbe. Az őshagyományi mellérendelő világszemlélet nyomai tehát megtalálhatók a filozófiát megelőző vallási és bölcséleti rendszerekben, amelyek nem világmagyarázatok, hanem az élet célszerű és bölcs felhasználásának útmutatói. Így a filozófia termőföldje

volt és a tudományunkhoz vezetett végül az a vallás, amely lehetővé tette az ókori civilizációk csodáit.

Azért nem lehet mindezt kézlegyintéssel elintézni, mert a metaforikus, azaz hasonlító eszünk alacsony szinten is működik. Így a mai legmagasabb tudást is a tegnapi legalacsonyabb képeihez, összefüggéseihez hasonlítja, azaz a józanészhez; és viszont: a legalacsonyabb rendűnek tekintett mesék is hordozhatják a mainál sokszorosán fejlettebb tudás és civilizáció hasonlított–konzervált elemeit, információit. Mindeme bonyolultságokhoz méltón az ember agy–szellem elméje ugyancsak összetett, mint a letűnt magas, és ma még inkább alacsony, ám nagyra törő civilizáció és tudomány: a legkonkrétabb dolgai a legelvontabbak és fordítva. Gondoljunk csak a nyelv és a világ viszonyára, akár a leképező nyelv, akár a nyelvből teremtett világok oldaláról. Ez a nyelv csak az agytevékenység perifériáinak megfelelő kialakulása után működik a gyermekekben, akik egyébként már előtte is megcsillogtatják lenyűgöző értelmességüket. S a gyerekek mindig sokkal többet mutatnak, sokkal többet adnak vissza, mint amennyit megtanítottunk nekik. Mintha az értelem belülről működne bennük, s aminek mind kiválóbb megnyilvánulásait a külső, testi gátlások fokozatos megszüntetése tenné lehetővé.

Érdekes párhuzam merült itt fel a biológiai rendszerek superorganizmusnak nevezett állat együtteseivel, amik bizonyos létszám fölött – biológiai mérésekkel igazoltan – eluralkodnak az egyes organizmusok fölött. Vagyis ekkor az együttes biológiai erőter, amely az egyedeket összeköti, erősebb, mint a szervezet saját biológiai vezérlő tere. A különálló sugárforrások mind tudnak egymásról, és van saját belső irányításuk, amely bekapcsolódik a globális hatásba. Az egész szervezet egységes szabályozására a szervezet sejtjei között információs és irányító hálózat működik. Ezt az egész szervezetre kiterjedő sugárzási tér hozza létre, ami azonnali távolba hatásra képes folytonos biológiai erőter. E tudati erőterek képesek a szervezetek közti kapcsolatteremtésre, és egymás hatását erősítve, módosítva, túlsúlyra jutnak az egyes élőlény saját szervezetével szemben. Ez lenne a természetes biológiai távhipnózis, amiről tudjuk, hogy a vízibolháknál, a patkányoknál és a japáni majmoknál működik. Lehet, hogy az emberi társadalom esetében is működik ilyesmi, de mi úgy érezzük, hogy nincs ilyen működés. Ám lehet, hogy önálló lénynek érezve magunkat, azért nem érzünk semmiféle biológiai úton fogadott távhipnózisos működést, mert a külső hatások eleve személyiségünk legmélyére érkeznek és épülnek be. Mindenesetre az emberi társadalmat nehéz lesz ilyen célból megmérni.

Egyértelmű, hogy az esetleges közös tudatmező működésének megismeréséhez az egyéni tudatot is ismerni kell. Annak mélyén alapelvek vannak, melyek többnyire velünk születettek, s részben tudatosítottak, esetleg a biológiai erőterek hatásai. Az értelem eme építőkövei az egyedben eszméket alkotnak, a személyiség legmélyebb indíttatásainak természetes teremtető erejét, mely egyre újabb és alapvetőbb megvalósulást keres. Az ész tehát a fizikai univerzum sajátos részén uralkodó rend, ama részén, ami mi magunk vagyunk. Bár elménkben

az alapkategóriák, ill. alapstruktúrák nem a világ természeti szükségszerűségeinek kartézianus univerzális és szükségszerű axiómái, hanem az emberi szervezet világbeli alkalmazkodását megvalósító elvek, mégsem zárható ki, hogy az egész univerzumon is ugyanúgy ‘uralkodik’ ész, mint magunkon.⁴ S ha az általunk felismert minőségek nem tárgyak tulajdonságai, hanem olyan utak-módok, melyeken egyénileg vagy fajként a külső ingereket csoportosítani vagy osztályozni megtanultuk. A világ és főszereplői harmonikus egysége megköveteli e minőségi osztályozás tőlünk tágabb eredetét.

Így az a tanulság adódik, hogy igen elavult dolog akármely eszme ölése, akárcsak bármely emberé, népé, ill. a növény- és állatfajok kipusztítása stb. Hiszen egyrészt a másik, szembeállított álláspont mindig csak esetleges lehet, és sohasem felsőbb rendű, másrészt minden tudás hasonló eredetű és egyedülállóan értékes, amint ugyanannak kristályi, növényi, állati, emberi, társadalmi vagy isteni megnyilvánulása is. Vagyis butaság és okosság ugyanannak eleje és fonákja. Semmit nem lerombolni kell, hanem megérteni. Sem a konstrukciót nem kell leépíteni, sem a megértést ellehetetleníteni, hanem ugyanúgy elválasztani az ocsút a búzától, mint eddig.⁵ A sajátunk a többi valósággal egymásba fűződve alkotja a világ egyetemét. A világ folyása nem lineáris időbeli folyamat, hanem részecske szintű, fénysebességgel száguldó jelen. Az ebből létrejött valóságok a fénysebességnél gyorsabb folyamatokban épülnek, az annál lassabbakban leépülnek. A világegyetemet fenntartó energia vagy szellemháló alkotó eszközei közül nagy valószínűséggel a legjobban a legközelebbi csillag, a Nap, és a Föld hat ránk. A legnagyobb hatással azonban bizonyára egymásra vagyunk.

Tantárgy:

ALÁRENDELÉS HELYETT MELLÉRENDELÉS

A Krisztus utáni 2. évezred utolsó évszázadának bölcséleti rendszereire rányomta bélyegét a lételméletet és ismeretelméletet egyesítő hegeli rendszer.⁶ Annak is elsősorban a sajátos módszere, a hegeli dialektika. Ennek hármas tagozódása, azaz a *tézis—antitézis—szintézis* – pontosabban az *állítás*, annak *tagadása* és ezt követően a *tagadás tagadása* – teremti meg a *tézis* és az *antitézis* szakadatlan párharca⁷ eredményeként létrejövő új tézist, a *szintézist*. Ez a ‘dia-

⁴ Az uralom alatt itt nem a társadalmon belül megszokott fizikai, vagy szellemi elnyomó uralmat értjük, hanem azt, hogy a jelenléte uralkodó mértékű, s ez passzív jelenlétet és nem aktív, beavatkozó cselekvést jelent.

⁵ Ez már célkitűzést jelent, azaz nem létezik általában búza, vagy ocsú, mert más célra esetleg a kettő értékviszonya akár meg is fordulhat.

⁶ Sőt már a 19 század második felére is nagy hatással volt, már akkor is sokan követték, illetve küzdöttek vele.

⁷ Habár ez inkább egyoldalú küzdelem, hiszen az antitézis lehetőségét csak az eredeti abszolút tézis ellentéte, az szellem-ellentét anyagvilág létrejötte teremti meg, amely az abszolút szellem mintájára, attól függve születik meg, s emiatt ellentmondása csak felszínes, hi-

lektikus' folyamat a *szintézis*, az új minőség létrejöttének a záloga.⁸ Ebben a felfogásban a szintézis a tétel és annak tagadása eredményeként kíméletlen harc során jön létre úgy, hogy ebben mind a tézis, mind az antitézis felörlődik, megsemmisül.⁹ Bár Hegel annyiban próbálja enyhíteni ezt, hogy feloldódásnak, megőrizve megszüntetésnek nevezi a megsemmisülést. Az erre az elvre épülő állammodell szigorúan hierarchikus társadalmat tételez fel (mint Platón felfogása), és a hagyományos társadalmi rendeket meghaladó új társadalmi minőségben látta az emberi társadalom jövőjét.¹⁰

A XIX. századi szellemi és politikai mozgalmakban a hegeli felfogás meghatározó elemmé vált. A hármas tagozódást úgy is tekinthetjük, mint a három filozófiájának alapkifejtését és ez az *egy* és a *kettő* filozófiájával szemben sokkal összetettebb megfogalmazást jelentett. Az *egy* filozófiája már a görög bölcsesetből is ismert és az egyetlen őslétezőre, eredendő lényegre alapszik, abból vezet le mindent úgy, hogy a felsőbb szint meghatározza az alsóbbat, de az alsóbb szint nem hat vissza az eredendő lényegre. Ez a filozófiai elemző módszer a *metafizikát* jelenti. Ezzel szemben áll a *dialektika*, mint filozófiai elemző módszer, amely ugyancsak már a görög bölcseseti rendszerekben is fölismerhető, és két őslétezőből indul el, és azok kölcsönhatását elfogadva az állandó változás elvét képviseli, azaz tulajdonképpen a *kettő* filozófiáját jelentette. Hegel rendszere

szen végül mindig beáll - ugyan az ész csele mögé bújtatottan - a az abszolút szándék végrehajtójának.

⁸ Ami tehát annyiban nem új, hogy nem emergens (evolutív), mert van szellemi háttere.

⁹ Leginkább azonban az individuális egységek húzzák a rövidebbet, mert az általuk összerakott együttes olyan totalitás, amely annyira meghaladja alkotóit, hogy azok még felfogni sem tudják, nemhogy előrelátni. Ennyiben ez a dialektika visszalép a descartes-i racionalizmus elé, egészen a platóni nem evilági tökéletességig.

¹⁰ Hegeltől tehát nagy bajok származnak, mert korábban Istennek tulajdonított forrásként állítja be a saját filozófiáját. Ezt a pozitivizmus (újplatonizmusa) felkarolja, és az isteni minőséggel szükségszerűen és ésszerűen létrejött (kiáradt) világról csupán leíró jellegűnek nyilvánítja (követeli meg) a tudományt. Eközben a háttérben tehát ott áll a hegeli és August Comte-féle kinyilatkoztatás a fennálló (leibnizi) világról, mint minden világok szükségszerűen legjobbjáról. S ha e két filozófus nem is azonos Platónnal, a leíró jelleg, a pozitivizmus miatt abban közös vele, hogy a (Platónnál nyíltan hirdetett) ezotéria itt rejtetten továbbra is megmarad, de bizony elhazudják. Így aztán a hegeli bölcseseti rendszer alkalmassá vált a fennálló hatalmi helyzet igazolására, megerősítésére, sőt bizonyos politikai törekvéseknek a szükségszerű történelmi fejlődéssel való szoros megfelelése látványos bemutatására. Nem véletlen hát, hogy már a 19. század második felében sokan felvették ez ellen a – marxizmus képében egyre sikeresebb – ideológia ellen a harcot, különösen az újkantianusok. A huszadik század első felében pedig például Karl Popper és Friedrich von Hayek foglalkozott e gondolatrendszer és következményei elítélésével és bölcseseti cáfolatával. Popper egyik könyvének (*The Open Society and Its Enemies*) fejezetcíme: *Hamis próféták: Platón, Hegel, Marx*. A közelmúltban a francia új filozófusok is támadták e triót és minden 20. századi rosszért őket tették felelőssé. Ám maga Hegel még mindig nagy kihívás maradt, és sok követője, továbbgondolója van még ma is, nemcsak a marxisták között, hanem Amerikában is. Ez persze nem gátolta meg a marxistákat, hogy Hegel társadalom elméletét magukévá tegyék, és gyakorlatban alkalmazzák.

azonban a *három* filozófiájának a kifejtését jelenti, ahol az alap az *egy*, amivel szemben lép föl a *második* és a kölcsönhatásuk eredménye a *harmadik*. Ez valóban nem merev szemléletet jelent, hanem az állandó változáson keresztül az egyre tovább lépő gondolatot, amely végső soron *alárendelő dialektika* és amely ‘eredményeire’ aztán a jelenkor számos eseménye visszavezethető.

A megismerő alany és a megismert tárgy kapcsolata már Hegelt megelőzően is a klasszikus alakot öltött német idealizmus fő problémája volt. *Kant* szerint a tudat határozza meg a tárgyat abban a formában, ahogyan az a tudatban megjelenik. *Fichte* szerint az alany közvetlenül jut abszolút tudásra, feltétlen érvényes alapelve, amelyből aztán a valóság levezethető. S nála az abszolútum szubjektív, és nincs objektum, azaz a valóság a vizsgáló személy tudatában képződik csupán. *Schelling* kiindulása az abszolút kezdet, a szubjektum és objektum, azaz a gondolkodó elme és gondolatai tárgyának az azonossága volt. Hegel szerint pedig a sokaság és a különbözőség nem pusztán szubjektum–objektum azonosságot jelent, hanem mint kiindulás az azonosság és nemazonosság dialektikus – önmagában különböző és különbözőségében azonos – azonosságát is.¹¹ Hegelnél az intellektuális szemlélet helyére a *közvetítés* lép, azaz a tudat a szubjektum és objektum szembenállásában képződik (konstituálódik), a szellemet mindig valami más kell közvetítse önmagának. Az abszolút alapelve megismerését közvetíti a tapasztalás teljessége – aminek van kezdete és van vége (nem lóg a levegőben), mozzanatai feltételezik a közvetlenséget, amihez visszatér.

Hegelnél a tudományos megismerés lehetőség-feltételeihez való módszere transzcendentális. A megismerést redukcióval visszavezeti alapvetően létező (apriori) feltételeire, hogy ebből az alaphoz következtetésekkel (dedukcióval) levezesse az ismeretek rendszerét. De túlmenve Kanton, nála nemcsak a jelenség ismerhető meg, hanem a dolog lényege, belső természete is. A szellem fenomenológiája éppen az a fáradságos út, melyen az emberi szellem eljut a közvetlen-érzéki szemlélettől a dolgok eleven lényegéhez, és szerinte ez az egyedül tudományos megközelítés. Míg Kantnál az alany maga alkotja a megismerés tárgyát (a magánvaló idegen marad), addig Hegel az *Aquinói Szent Tamás* szerinti megismerés előtti létazonosságból indul ki, s az egyéni megismerés tudati, öntudati és észbeli fokozatain keresztül bontakoztatja ki az abszolútumban, Istenben a lét alapvető azonosságát a tudattal, amely azonosság dialektikus (nem különbözőség nélküli) és egyben a megismerés feltétele.

Az egyéni tudat bejárja az emberiség történetét – az egyén fejlődése a törzsfejlődés megismétlése –, s társadalmi–történelmi tevékenysége által világos lesz számára, hogy a tárgyi világ vele szemben nem teljesen idegen, hanem rokon vele; nemcsak más, hanem az ő saját mása, másléte is. A tudat önmegismerésén keresztül a világ idegensége, elidegenedettsége fokozatosan megszűnik, s a tudat a természeti, művészeti és a kinyilatkoztatott valláson keresztül a filozófiában jut el a rokonság, az azonosság ősforrásához, azaz az abszolútumhoz. Ő is ab-

¹¹ „Die Identität der Identität und Non-Identität.”

szolút tudás birtokosa, s nemcsak a dolgok, hanem Isten is feltárul előtte. Így lesz a szellem fenomenológiája a tudat tapasztalata és az abszolút szellem megjelenésének tudománya.

Hegel tehát a fogalmi bölcséletet ismét visszahelyezte jogaiba, miután módszertani szempontból az intuíciót ejtette, s ezzel az idealizmus rendszerei közül az övé érte el a legnagyobb hatást. Ám Hegelnél a fogalom nem elvont, nem absztrakció, mint a korábbi racionalizmus filozófiájában, hanem a jelenségekben megnyilvánuló valóság belső lényege. A filozófia pedig nála a fogalmi lényeg önmozgásának ábrázolása. Hegel indította el az olyan szellemtudományok, mint a bölcsélet, a vallás, a jog és a művészet, történeti szemléletű kifejtését. Mindezt azzal, hogy a fejlődés eszméjét bevezette e tudományokba, s ide kapcsoltan azt a totalitás elméletet, vagy módszert is, amely minden egyes részjelenséget a szellem egész struktúrájából magyarázza.

Dialektikus totalitás-felfogása azonban – például az államra kiterjesztve – azt jelentette számára, hogy az egyén semmi a mindent jelentő állammal szemben. Ezért és minden fennálló ésszerű és szükségszerű felfogásáért és hirdetéséért¹² Hegelt utóbb¹³ hamis prófétának kiáltották ki. Szemére vetették azt is, hogy a francia pozitivizmus hatására a történetiségben a szellem fejlődésének pusztá leírása helyett a valóban megvalósult folyamat apológiáját adta, illetve – a jövő mint szükségszerűség elfogadtatásával, elvárásával – helyet hagyott a jövő előírásának, diktátumának. Főként azonban a pozitivizmust és a későbbi marxizmust meghatározó ideológiai szerepe képezi vita tárgyát.

Ám nem csak politikai mozgalmakban jelent meg Hegel elmélete, hanem a természettudományban is. A XIX. század utolsó felében a hegeli fejlődési modellt ugyanis Darwin¹⁴ alkalmazta az élő rendszerekre és szigorú alá és fölérendelési elv szerint építette föl a növényi- és állatvilágot, mint fejlődési helixet, aminek a csúcán a gondolkodó ember, a *homo sapiens* van. Elméletében az egyedek a létért állandó harcban állnak és a tulajdonságaik változása teszi lehetővé számukra, hogy ezt a küzdelmet túléljék. A küzdelemben alulmaradt egyedeket a természet kitörli magából, a túlélő magával viszi a kialakított új tulajdonságokat, amely végső soron az életképességét jelenti. Ez az ún. *természetes szelekció*.

Ugyancsak innét eredeztethető a paleontológia azon törekvése, hogy megtalálja az embert közvetlenül megelőző fokozatokat – előembereket, ősembereket – a főemlősök és az emberek között. A hegeli eszmerendszert követők ezért már ‘tudományosan’ határozzák meg, nem csak a társadalom következő remélt és föltételezett alakját, rendjét, hanem a mai embert meghaladó, magasabb rendű

¹² Ez főként az akkor már reakciónak tekintett porosz államra vonatkozott, amit már Marx és Engels is bírált nála.

¹³ A 20. században, pl. Karl Popper, a francia új filozófusok.

¹⁴ Darwin (1859), Charles: On the origin of species by means of natural selection, 2nd Ed.

ember kialakítását is.¹⁵ Ennek alapgondolata *Nietzsche* bölceletéből ered, aki a ma emberét csak az állat és a felsőbbrendű ember közti állapotnak fogta fel, és a felsőbbrendű ember felé való lépést az ún. *uralkodó morál*, erkölcs, felfogás alapján vélte elérni. Nála a demokrácia, a keresztényi közösségi szemlélet és a gyengébbeket felkaroló felfogás a *rabszolga* erkölcsöt jelentette és egyben – szerinte – az állat felé való visszalépést szolgálta.

A XX. század második felében uralkodó eszmerendszerek ún. újliberális változatát a társadalomra átvetített ún. *neodarwinizmusra* építették fel. Ebben a társadalmi modellben a darwini életképességet, azaz a túlélést vagy pusztulást eldöntő kiválasztódási feltételt, kritériumot az anyagi világ értéktermelő – pontosabban pénzt teremtő – gazdasági teljesítménye jelenti, de kiemelten szerepel benne az élet-halál küzdelem, mint alapvető társadalmat meghatározó folyamat. A gazdaságilag gyenge ember, csoport, ország, társadalmi alakzat elpusztul, és a helyét az erősebb foglalja el. Erre az eszmére épül a mai globalizációs elképzelések egésze, de a magát ‘felsőbbrendű fajnak’ tekintő pénzligarchia ugyancsak ezzel indokolja politikai stratégiáját, húzásait. Elképzelésük azonban sokkal inkább vallásos hitnek látszik, semmint tudományosan megalapozott tételnek.

A XIX. és XX. századi Hegellel összefüggő – az ő filozófiájára épülő – bölceleti rendszerek tehát összefoglalóan tekintve azt mutatják, hogy a hegeli bölcelet alapjai, a hegeli bölcelet tételei, korának bölceleti áramlataival összehasonlítva, az idealizmust, mint a szellem elsődlegességének mindent meghatározó elképzelését mutatják, ami így a filozófiatörténetben a legkövetkezetesebben Hegel abszolút idealista filozófiájában (pánlogizmusában) valósult meg. Hegel a *dogmatizmus* (eszmei alapon meghatározott tételek), az *empirizmus* (tapasztalatra épülő tudás), a *kriticizmus* (az ismeretek kétkedő vizsgálata) és az *intuíció* (közvetlen tudás) filozófiai nézeteivel egyaránt szembeszállt, és az abszolút tudás filozófiai álláspontját igyekezett megalapozni. A tudatot az abszolút megismerés fokára akarta emelni és a megismerés egész tartalmát szigorúan dialektikus módszer szerint kifejezni.

Hegel szerint a ‘tudatélet’ igazolja, hogy a dolgok és a gondolkodás, a tárgy és az alany nem egymástól elválasztott lények. Hiszen a tudat csak akkor teheti meg, hogy megkülönböztet és elvonatkoztat, tárgyát egybeveti a fogalommal, ha a dolgok (a lét, a tárgyak) és a gondolkodás azonosak. Ez alapvetően a kettő filozófiáját jelenti, hiszen két alapfeltevést fogad el egyidejűleg. Ennek eredményeként létezik az ‘ésszerű’, és minden valóság ésszerű, s ami ésszerű az való-

¹⁵ A Rockefellerek által oly nagy lelkesedéssel támogatott eugenetikai programok ezt a célt szolgálják. Lásd Marrs (2003), Jim: *Titkos uralom; A Trilaterális Bizottságot, a szabadkőműveseket és a nagy piramisokat összekötő rejtett történelmi szálak*, Kapu Könyvek, Budapest (*Rule by Secrecy*, HarperCollins, NY, 2000 fordítása). pp.: 109-111. „A Rend az establishment számára egyfajta állandó, nem-hivatalos fajnemesítési programként szolgál, mely életerős új géneket visz a stimsoni elit vérvonalába.” (p.: 110). A politikai és genetikai hatalom megszerzése érdekében „megóvják, vagy nemesítsék a kvázikékvérűek genetikai vonalát” (p.: 109).

ságos.¹⁶ Az egyedül létező fogalom ésszerű, s ezért igazi valóság. A fogalomnak és a fogalom valóságának szintetikus egysége az idea (vagy eszme, szellem, ész, Logosz, illetve Abszolútum).¹⁷ Az Abszolútum megnyilvánulási módja a gondolkodás, mely egybeesik a léttel. A világ pedig az idea megvalósulása, amit a filozófia sajátos módszerével, a dialektikával érthetünk meg. Ez a rendszer tehát az abszolút idealizmus, mivel csak az ideák a valóságosak, a létezők, amivel az egy filozófiájának a talajára áll. De egyben pánlogizmus is, mert nála a valóság minden eleme, jelensége észjellegű. S végigkövetve a hegeli felfogás kisarjadzását és társadalompolitikai hatását, a szellem alakulásában való meghatározó szerepét, látható, hogy a különböző bal- és jobboldalinak bélyegzett mozgalmak hajtóereje is volt a hegeli államfelfogás és dialektika, de ugyanakkor annak bírálataiban is megjelent.

Társadalmi valósággá – rémálommá – azonban a baloldali, a lenini történelmi felfogással megfejelt fejlődés elmélete vált. Vizsgáljuk meg ezért ‘tudományosan’ az egész kérdést, beleértve a társadalmi modelleket, az azokat övező hitet, felfogást, és az egész rendszer alapját képező *embert* és *társadalmát* a hegeli rendszer, a dialektika szerint. Elsősorban itt ne ereszkedjünk a hegeli eszmeiség kezdőpontjáig, ne a *szellem* fejlődése legyen vizsgálataink célja és kezdőpontja, hanem korlátozzuk a vizsgálatainkat az emberre magára és az emberi társadalomra.

A dialektika, mint bölcséleti módszer valójában az objektív valóságot állandó mozgásban, változásban lévőnek tekinti. A hajdani görög bölcselő, Hérakleitosz úgy fogalmazta meg, hogy „*nem lehet kétszer ugyanabba a folyóba lépni*” – merthogy közben mind a folyó, mind magunk megváltoztunk. Önmagában a dialektika az ellentéteket nem tekinti kibékíthetetlennek, ebben a módszerben azok egymást kölcsönösen föltételezik, egységet alkotnak. Hérakleitosz éppen ezt tekintette a dolgokat alkotó és felfogható lényeknek. Ezzel szemben a hegeli dialektikában az ellentétek¹⁸ egymással állandó harcban állnak és harcukból jön létre az új minőség. A *tézis*—*antitézis*—*szintézis* hármasságban a szintézis valójában a tézis meghaladott állapota, és a helikális ábrázolásban a tézis fölött helyezkedik el. Ezt nevezik – helytelenül! – *fejlődési spirálnak*.

A *tézis* és *antitézis* azonban – a mi felfogásunkban – nem föltétlenül jelent kibékíthetetlen ellentétet, avagy ellentmondást. Nem föltétlenül kell, hogy a két egymással harcban álljon ahhoz, hogy kapcsolatában új minőség jelenjen meg. Az új minőség azáltal is előállhat, hogy a feltárt ellentétek – vagy csak különbségek – egységet alkotva jelenítik meg az újat, az új tézist, az új minőséget.

¹⁶ "Was vernünftig ist, ist wirklich und was wirklich ist, vernünftig ist" – állítja Hegel.

¹⁷ "Die Idee ist der Begriff, die Realität des Begriffs und die Einheit beider."

¹⁸ Jobban mondva ellentmondások, mert Hegel az ellentéteket kevésbé harcot kezdeményező adottságoknak vélte, míg az ellentmondásokat az eszme és tárgya különbségéből eredeztette, amely ellentmondásként egyre tovább hajtja a fejlődést a – világ és az Abszolút Szellem – azonosságáig. Ezért nem az ellentétek dialektikusak, hanem az ellentmondások nála.

Ekkor azonban nem egy eleve elrendelt vagy feltételezett tárgyi¹⁹ vagy szellemi tökéletességhez, illetve abból levezetett állapothoz jutunk, hanem munkánk, gondolkodásunk eredményéhez. Ez a megközelítési mód nem igényli az ellentmondási-megsemmisítési akciót, az új minőség az ellentéteket egyesítve, azokat a saját két megközelítés szerinti oldalaként fogadja magába. Ez is hármasság, mégis alapvetően különbözik a hegeli hármasság aktív harcától, és az ellentétek, különbségek megtalált egységében rejlő *egyensúlyt* jelenti.²⁰ Ebben a munkában ezt a módszert követjük.

A bölceleti rendszerek a vizsgálati módszert csupán alkalmazzák. Központi kérdésként elsősorban és általában az ún. *alapkérdés*re adnak választ, pontosabban, kifejtésük előtt a bölcselő általában rögzíti, hogy mit tekint elsődlegesnek, mi az elindulási alapfelfogása: a *tudat* vagy az *anyag* elsődlegességét vallja-e? Illenék, hogy ebben a munkában ezt az általános gyakorlatot kövessük, azaz válaszoljunk meg az alapkérdést. A válaszuk azonban az, hogy ez a kérdés mesterkéltnél, ugyanis az a kényszer, hogy a két alapfelfogás között válasszunk, azaz az egyiket elsődlegesnek, a másikat teremtettné, származtatottnak határozzuk meg, a ma uralkodó szemléleti módból ered. Az, hogy a bölceleti kérdések mögött szemléleti mód is meghúzódik, nem nyilvánvaló, hiszen a bölcelet művelői Platón óta általában és szinte kizárólag – az isteni kinyilatkoztatáson felépülő – *alárendelő* szemléleti mód alapján építették fel a rendszerüket. Ezekben az egyes fogalmak, jelenségek egymásnak alárendeltek, szigorúan rangsorba rendezettek, ahol az ok szigorúan meghatározza az okozatot, ahol pl. a tagadás tagadása új, magasabb szintű minőséget teremt, a szellem és az anyag bemutatott kapcsolata megkérdőjelezhetetlen nyilvánvalósággént szerepel. Létezik azonban egy más fajta szemléleti mód is, az isteni kinyilatkoztatások megjelenése előtt már létezett és ugyan háttérbe szorult, de máig fennmaradt *mellérendelő*, ahol ezek a fokozatok, kérdések nem kötelezően ébrednek. Ahol két nem azonos minőség *egyaránt* jellemezheti a vizsgálat tárgyát, mint annak kétirányú megközelítéséből származó, de a lényegét tekintve egyenértékű tartozéka. Talán nem meglepő, hogy ez a szemlélet a valódi tudományhoz kapcsolódik ma leginkább, azaz a természettudományhoz, s ekkor a vele sokszor szembeállított – alárendelő – társadalomtudomány az áltudomány. Elég itt, ha a fény – de általában az anyag – kettős jellegére utalunk: van tömege, – és ez anyagi, – de egyenértékűen hullám is, – és ez utóbbi nem anyagi, ez informatív, ez tudati, más szóval

¹⁹ Érdekes, sőt bizarr Hegelnél, hogy a tárgy meg nem felelése az eszmének, okozza az ellentmondást, tehát a tárgy szerepel Abszolútumként, hozzá próbál igazodni a továbbiakban az eszme. Messzire visz, ha meg akarjuk érteni, miként lett Hegelnél az anyagnak talált tárgyból szellem, mert külső cél adja a magyarázatot, nem az elemzett 'dialektikus' gondolatmenetből fakad ez a 'végeredmény'. A fennálló állapotok isteni szükségességének igazolási szándéka tehát e mozgató szellem.

²⁰ Mint a mérleg és két serpenyője hármassága: a mérlegelésben e hármasság egysége kiegyensúlyozza, kiegyensúlyozva méri a mérlegelendők különbségét, a semmilyen különbségtől a mérés, a mérleg legnagyobb mértékéig.

szellemi jelleg, hiszen annak a jelensége a hullámelmélettel kezelhető matematikai alakba önthető. Hasonló mellérendelő eredményt a társadalomtudomány még nem produkált, bár Kant javaslata az örök béke megteremtésére, hogy mellőzzék az emberek és a társadalmak ügyeiben a magasabbra hivatkozást, erre alkalmat adhatott volna.

Maga a bölcséleti rendszerek szemléleti módja ez ideig nem került vizsgálat alá, mert egyöntetűen az *alárendelő* szemlélettel²¹ vizsgálták az objektív valóságot. Ez azt jelenti, hogy a jelenségeket olyan logikai vagy parancsnoki elvek szerint rendszereztek, ahol családfa jelleggel a rendszer elemei egymás fölé, ill. alá lettek sorolva.

A fölöttes rend felelt meg a jelenség forrásának, vagy okának, az alattas, pedig a következménynek, vagy okozatnak. Az ok—okozati láncok így végső soron egyetlen *ős-ok*hoz vezettek el, és ez az *ős-ok* szolgált a bölcséleti rendszer jellemzéséül, tudni illik, hogy *tudatelvű* vagy *anyagelvű*. Hogy a *szellem* az elsődleges és az anyagi világ a teremtett, vagy fordítva. Ez a kérdés ugyanis valójában eldönthetetlen, jobban mondván e kérdésfeltevés jogossága vitatható. Semmiféle tapasztalattal nem dönthető el ugyanis, hogy melyikük az elsődleges, hiszen mi valamennyien tudattal rendelkező lények az anyagnak érzékelt és szellemileg felfogott világ részei vagyunk, nem létezik független tapasztalat ebben a kérdésben, legfeljebb az emberek tapasztalatainak egyre teljesebb összegződése képzelhető el. Ezért csupán racionális érveléssel nyúlhatunk az alapkérdés mögé, azaz elé, ami végső soron aztán már hitkérdéssé degenerálódik, fokozódik le, mert nincs lehetőség racionális eldöntésére.

Mindenesetre ez az ellentételező megoldás az alapvető filozófiai kérdés meghatározásában azért nem dialektikus, mert az ellentétként szembenálló alapállást adottságként, eleve helytelenként mutatja be a sajátmagáé helyességével szemben. Az ellentmondattatásos megoldás viszont azért lehet valóban dialektikus, mert érveket szolgáltatva módosítja, kiegészíti, sőt megváltoztathatja álláspontját. Előbbi esetben érdekes, amint a társadalom tudományai természeti szükségszerűségekként állítják be az ellentétes álláspontokat, míg a természetfilozófia Szókratészt megelőző változatában például az egyöntetű természetről szóló megállapításaikat az egyes filozófusok mások megállapításaival mint ellentmondókat vetik össze, s valóban azokat módosítva, azoknak ellentmondva, azokat továbbfejlesztve fejtik ki saját nézetüket. Így lesz az anaximandroszi háttartalanból a dolgokat lehatároló–teremtő számokból az *arché* Püthagorásznál.

²¹ Az alárendelő és mellérendelő szemléleti módot korábbi munkáinkban már részletesen ismertettük. Vö.: Cser (2000), Ferenc: *Gyökerek: Töprengések a magyar nyelv és nép Kárpát-medencei származásáról*. Szerzői kiadás, Budapest. pp.: 44-46. Cser (2004), Ferenc: *A mellérendelő szemléleti mód. A magyar műveltség keleti kapcsolatai*. Előadás a Magyarok Világszövetsége *Magyarság keleti kapcsolatai* c. tudományos tanácskozás előadásorozata keretében, Budapest, 2004. május. Cser (2005), *Benjámin. Ben Jamini – a Jobbkezesek Fiai a Kiválasztottak, avagy vélhetőleg, kik is irányítják a világot?* www.nememnyi.net KÖNYVTÁR. pp.: 78-83.

Így fordul szembe Hérakleitosz nézetével a világ sokaságáról, állandó változásáról az *eleáta* filozófia a már önála is szereplő lényegkiemelés abszolúttá tevésével, s lép tovább az *eleáta* üres tér nem-létén az atomizmus. S ha az első filozófusoknál még a természet véghetetlen erejű és mindenre képes (tele étellel, szellemekkel és istenekkel), minden mögött ott lévő egység, akkor világos, hogy csak megközelítése, a róla szóló elképzelés ellentmondható, javítható. Amikortól azonban a világ és minőségei keletkezéséhez szükségesnek tekintik a világon kívüli első szellemi mozgatót, maga a világ válik ennek hierarchikus alárendeltjévé. Nem lehet tehát semmilyen erről a szellemi-anyagi viszonyról és irányról más irányból közelítő, ennek ellentmondó megállapítást másként értékelni, mint amely a világ másként levéséből indult ki, mondjuk magából az anyagból származtatva az addig az anyagot is létrehozónak feltételezett első mozgatót.

Az alárendelő szemléleti mód a végső ok kérdésével egyetemben az alárendelő társadalmi viszonyok tükré. Ebben az egyes emberek és csoportjaik ún. 'uralmi' lánc részei, a tevékenységükben is felettes-beosztott kapcsolatokkal rendelkeznek, ahol a végső 'ok' vagy főnök, parancsnok, szellemi atya egy evilág feletti szellemiség, vagy pedig az evilági társadalmi hierarchia feje. A bölcséleti rendszerek alapállásától függ, hogy túllépnek-e a parancsnoki feladatkörrel a közvetlen társadalmi határon, vagy azon belül maradnak-e. Ebben a szemléleti módban kulcselem a hatalom, az uralkodás, az előírt viselkedés, a megkövetelt cselekvés és annak számonkérési mechanizmusa.

Leegyszerűsítve a kérdést a társadalom a platóni állammodellhez közelíthet, aminek a zökkenőmentes működését a pusztá rációra épülő uralkodás és az alárendelt dolgozók együttműködése jelenti, amely együttműködést a hatalom védelmére rendelt 'kiszolgáló', védő katonaság biztosítja. A rendszer szigorúan hierarchikus, és az uralom hiányában a társadalmat – eszerint – az anarchia jellemezné.

Ez a felfogás hatja át a görög bölcsélet ébredése óta az emberi bölcséleti rendszereket. Ezekben a 'rend' hatalom kérdése. A hatalom pedig felülről lefelé érvényesülő parancsok szerint működik. Az alsóbb rétegek a felsőbb parancsnak megfelelően dolgoznak, tevékenykednek, és a felfogás értelmében ez teremti meg az alsóbb dolgozó rétegek összehangolt cselekvését, ami a felsőbb réteg szellemi vezetését követve teremti meg a felsőbb réteg tudatos támogatását és biztosítja eltartását.

A természeti népek egy részénél még ma is – de a régészeti adatok tanúsága szerint az alárendelő társadalmi felfogással évezredekig párhuzamosan a földgolyó több területén, így a Kárpát-medencében is – más jellegű szemlélet mutatható ki. Ennek a lényege nem a központi akarat és az azt közvetítő parancs, hanem az emberi együttműködés. Az együtt működő társadalom szemléleti módja nem az alárendelő, hanem éppen annak az ellentéte, a *mellérendelés*. Ebben a szellemenben az emberek, emberi csoportok tevékenységét nem a legfelsőbb szint döntését közvetítő parancslánc és annak végrehajtása, hanem a közös célnak megfelelő egyedi döntés és cselekvés jellemzi, ahol az egyes emberek, vagy

csoportok a rájuk háruló feladatot önállóan, a közös cél érdekében végzik, és ha létezik vezetésük, az ezeket a részfeladatokat csupán összehangolja, de nem parancsszerűen hat a többiekre, hanem irányít. Ez a szemléleti mód az együtt cselekvők egyenértékűségén alapszik, és ezt vetítve ki az ismereteivel egyenértékű, azaz objektív valóságra, annak különböző módon megjelenő jelenségeit nem rendezi el szükségszerűen ok-okozati, vagy történeti láncná, viszonyokká, hanem azonos valóság különböző megközelítési módjaként, esetleg egyenértékű, összetartozó jelenségeiként fogja fel. Ebben a szemléletben nem jön elő kötelezően egyetlen, a jelen valóságot meghatározó ős-ok, s a tudat és az anyag ugyan szerinte nem azonos, de nem is kibékíthetetlen, egymással harcban álló ellentét, azaz ellentmondás, hanem az objektív valóság két különböző megközelítési módjától függő két sajátosság, illetve két sajátos terület. Viszont *a kettő egy*,²² azaz a kettő együtt jelenti a valóságot, egyik sem származik a másiktól, egyikük sem teremtett a másik által, hanem ketten együtt – esetleg még számtalan más jelenséggel egyetemben – jelentik az önmagát folyton megnyilvánító ősöket, azaz a létező valóságot.

Legjobb tudomásunk szerint kifejezetten mellérendelő szemléletű bölcséleti rendszer nem ismert, jobban mondva ilyenként nem elismertetett. A mellérendelő szemlélet azonban számos szellemi termékben, pl. a magyar népmesékben, regékben, természeti népek hit- és mondavilágában megjelenik. Mellérendelőként jellemzi továbbá Karácsony Sándor a magyar nyelvet és a magyar társas élet elveit, azaz – szerinte – lélektanát, valamint Joós Ernő a magyar nemzeteszmét. Ebben a szemléleti módban – ami az ember ősi szemléleti módját jelenti – nem létezik például teremtési legenda, hiszen az ember és a környezete az – ismeretelméleti egyenértékűségben adott – objektív valóság részét képezi, nem teremtett, azaz mindkettő időtlen, az időben végtelen, az objektív valósággal egyetemben. A mellérendelő szemléletű korai hitvilágban nincsenek istenek, az ember a szellemi és az anyagi világ egységét jeleníti meg, ezért leginkább a lélekhitel jellemezhető. A lélek és a test az emberben egyesül, de ez csak logikai egyesülés, hiszen fizikailag elválaszthatatlanok, a *kettő egy*, együtt jelentik az élő embert ebben a felfogásban. Ezért az alárendelő szemléletű bölcséleti rendszerek képtelenek ezt a mellérendelő gondolatvilágot leírni és ezért általában mellőzik, kizárják a lelket is a rendszerből. A rend a mellérendelő társadalomban nem központi parancs, büntetéstől való félelem eredménye ugyanis, hanem a társadalom működésének az eredménye, és furcsa módon, az alárendelő szemlélet eleven cáfolataként, a mellérendelő társadalmak évezredekig működtek és nem fulladtak anarchiába, amint azt az alárendelő szemlélet következtetései szerint elvárhatnánk.

Semmiképpen nem tekinthetjük véletlennek, hanem talán a végveszélybe került magyar nemzet nagyszerű próbálkozásának önmaga sajátosságai meghatá-

²² Cser Ferenc és Darai Lajos: „Az egység magyar jelképe az eurázsiai történetben és művészetben.” *Európa mi vagyunk I.* Fríg Kiadó, 2007. pp.: 233-271.

rozására, önazonossága felmutatására, és ebből következtetések, magatartás és cselekvési mód és célok levonására, kitűzésére, hogy a trianoni döntés utáni Csonka-Magyarországon az említett mellérendelő magyar sajátosságok bemutatása, szellemi képviselte mellett megjelent a bölcseletben is a mellérendeléssel szinte egyenértékű felfogás kifejtése. Legalábbis ezt találta meg és hangsúlyozta *Földes-Pap Károly* az autonóm ismeretelmélet módszere és feladattárgya lehetőségeként és példajaként a korszak olyan vezető magyar bölcseleinél, mint *Pauler Ákos*, *Kornis Gyula*, *Halasy-Nagy József* és *Brandenstein Béla*.²³ Utóbbiak bármilyen idézése nélkül *Földes-Pap Károly* maga mutatja meg ennek az autonóm ismeretelméletnek a – szerintünk mellérendelő – összefüggéseit. A képzetek ismeretelméleti eredetét, az ismeret forrását tárgyalva nem a lélektani keletkezést, nem a képzet-aktust érti alatta, hanem a képzet érvényét, ismerete igazságértékét adó tényezőt. Ez tehát „*sem pszichologikum, sem logikum, sem metafizikum nem lehet, minthogy az ismeretelméleti érvény 'túl van' a ténylegeség állapotán, de 'innen van' a logika ítéletfunkcióval kezdődő 'helyességi' érvényszféráján.*”²⁴

Így az autonóm ismeretelméletben a képzetek ismeretelméleti eredete egyben érvényük jellemzése igazolásuk szempontjából. Ugyanis a képzet jelentésének és tárgya létének a bizonyosságát az egyszerű racionális és empirikus képzetek esetében – amelyek ismeretelméleti egyenértékűséggel rendelkeznek – az észnek nevezett erő biztosítja és igazolja.²⁵ Ahol ez nincs meg, azaz az ész appercepciójának empirikus és racionális szféráján kívül, az ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzetek²⁶ (pl. lélek, Isten,²⁷ üdvösség) esetében, ott a

²³ *Földes-Pap (1941) Károly: Az autonóm ismeretelmélet fogalma. Rickert és Hartmann ismeretelméletének bírálata alapján. Az Akadémia Filozófiai Könyvtára 13. Magyar Tudományos Akadémia Filozófiai Bizottsága, Budapest*

²⁴ *Földes-Pap (1941), p. 157.*

²⁵ „Bármilyen új képzet keletkezik is az egyszerű (empirikus és racionális) képzetek szférájában, ezen új képzetet az ész érti meg, az ész helyezi el a hasonló képzetek megfelelő kapcsolatába, azaz: az ész appercepciója. Az ész tehát rendelkezik azzal az erővel is, hogy az új (empirikus és racionális) képzeteket appercepciója. A megismerésben – már ami az empirikus és racionális megismerést illeti – tehát rendkívül fontos szerep jut az ész azon erejének, mint ismeretelméleti tényezőnek, amit az ész appercepciójának nevezhetünk.” *Földes-Pap (1941), pp.: 157-158.*

²⁶ „Ha az ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzeteket úgy, amint tudatunkban megjelennek, megvizsgáljuk, arra az eredményre jutunk, hogy e képzeteknek vagy a jelentése, vagy tárgyaik léte teljesen egy szférába tartozik az ismeretelméleti egyenértékűséggel rendelkező képzetekkel. Pl. a 'lélek', 'Isten' stb. képzetek jelentése teljesen homogénnek mondható az empirikus és racionális képzetek jelentésével, csupán tárgyaik léte nem. S viszont vannak ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzetek, mint pl. a 'bűnbocsánat', a 'megváltás' stb. élményét kifejező képzetek, melyeknek léte homogén az egyszerű képzetek tárgyainak létével, azaz meglétük éppoly bizonyos, mint az empirikus és racionális képzetek tárgyainak léte, ámde kétséges a jelentésük, azaz az, hogy a nem kétséges létű élmény valóban arra a lényegre vonatkozik-e, amire a szokványos vallási mechanizmus vonatkoztatja, vagy csupán kicsinyességünknek, erőtlenségünknek a végtelen mindenség

képzetek ismeretelméleti érvényét a hit²⁸ akarati jellegű ‘appercepiáló’²⁹ mozzanata, azaz az akarat ‘appercepciója’ biztosítja és igazolja.³⁰

„Azonban amíg az ész appercepciója az ész törvényszerűségeinek objektivitása miatt mindig egyetemes, azaz objektív érvényességet jelent, addig az akarat appercepciója az akarat meghatározottságának szubjektív, sőt egyéni volta miatt mindig szubjektív, sőt egyenesen individuális érvényességet biztosít. Ez a mélyen ismeretelméleti oka annak a ténynek, hogy az empirikus és racionális szférába tartozó képzetek általános érvényűek, objektívek, viszont az ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzetek, amiket az akarat appercepciója igazol, „³¹ csak szubjektív érvényűek, sőt egyénenként változók, azaz individuálisak.

láttna való fokozottabb érzése az, mint ahogy a vallástalanok magyarázhatják is e vallásos élményeket. Ez élmények képzeteit illetően nem kétséges tehát a képzet tárgyának léte, de kétséges az, hogy milyen jelentés tartozik hozzá az adott léthez.”. Földes-Pap (1941), pp.: 158-159.

²⁷ „Ha közelebbről megvizsgáljuk pl. az 'Isten' képzetet, úgy találjuk, hogy ismeretelméletileg nem egyéb, mint a végtelen fogalmának, mint racionális képzetnek az empirikus dolgok létét kitevő ontológiai tartalommal való megtöltése Ismeretelméletileg tehát az 'Isten' képzet nem egyéb, mint racionális formába ontológiai tartalom vetítése. A racionális forma adva van – mégpedig ugyanolyan meghatározottsággal, mint az egyszerű képzetek jelentése vagy tárgyaik léte – s csupán egy tényezőre van szükség, amely a 'belevetítést' igazolja, s azonnal biztosítja van az 'Isten' képzet ismeretelméleti érvénye.”. Földes-Pap (1941), pp.: 158.

²⁸ „Mi tehát az az új tényező, amely a 'belevetítést' elvégzi, illetve igazolja? Azt már eddig is világosan látjuk, hogy az ész appercepciója semmiképpen nem lehet. Ha a vallást kérdezzük meg, ezt a feleletet kapjuk: a hit. Ámde a hit – éppen keresztyén alapon – Isten ajándéka, tehát lényegében teológiai kategória, s mint ilyen végtelen távol van az ismeretelmélet kategóriáitól. Mégis a hit valóban ismeretet igazoló tényező is, amennyiben egy se-reg normális megismerő apparátussal rendelkező ember ezt nevezi meg azon képzetei 'forrásának', érvénye biztosítójának, melyek nem rendelkeznek ismeretelméleti egyenértékűséggel. Azonban a hit most nem mint teológiai kategória jöhet számításba, hanem mint 'ismeretet igazoló', azaz ismeretelméleti kategória, amin azt értjük, hogy nem a hit teljes teológiai tartalmára, dogmatikai meghatározottságára vagyunk most tekintettel, hanem a hitnek csupán azon egyetlen mozzanatára, amellyel ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzeteket csakúgy megért, felfog s a hasonló képzeteket kapcsolatába rendez, mint ahogy az ész appercepciója teszi a hatószférájába tartozó egyszerű képzetekkel.”. Földes-Pap (1941), pp.: 159-160.

²⁹ Appercipial, appercepció: tudatosan észlel, tudatosít.

³⁰ „A hitnek ez az appercipialó mozzanata teljesen akarati jellegű: ha egy megismerő alany akarja, akkor elvégzi azt a 'belevetítést', melynek eredménye az ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzet ismeretelméleti érvényének biztosítása; ha azonban nem akarja, akkor nem végzi el, s ez esetben ránézve nem rendelkezik érvénnyel az az ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzet.”. Földes-Pap (1941), pp.: 160.

³¹ „A vallási bizonyítékok pl. ezen ismeretelméleti körülmény miatt sosem lehetnek objektív érvényűek, miértis csak azon egyén számára jelentenek igazságot, akinek megismerő mechanizmusában az akarat appercepciója a szóban lévő ismeretelméleti egyenértékűség

„Az ész appercepciója és az akarat appercepciója teljesen heterogén, egymásra vissza nem vezethető szféra. Az ismeretelméleti egyenértékűséggel rendelkező s az a nélküli képzetek tehát nem alá-, fölérendeltségi, hanem szigorúan mellérendeltségi viszonyban vannak egymással. Ezért éppúgy helytelen ismeretelméletileg a középkornak az a törekvése, mely a filozófiát ancilla theologiae-nak tekintette, azaz az észet teljesen alárendelte a hitnek, mint az újkori racionalizmus, amely viszont a hitet rendelte az ész uralma alá.”³²

Ész és hit közötti viszony tehát csak mellérendeltségi lehet, ezért a ‘*racionalis vallás*’ fogalma ellentmondó és az ősi ismeretelméleti mellérendeltségi viszonyt felborítja, amint a jóhiszemű ‘*vallásos tudomány*’ ismeretelméletileg szintén önellentmondó és tudománytalan.

Földes-Pap Károly végigtekintve a filozófia történetén, ott csaknem végig érzékeli az ő korában különösen kiélezett kétféle különálló, heterogén és autonóm ismeretszerzési mód ellentétét. A fogalmi vagy diszkurzív és az intuitív megismerés közötti ellentétet. Előbbi az ész appercepciójának hatókörébe eső empirikus és racionális, utóbbi az akarat appercepciójának szférájába tartozó megismerés. Hasonlóképpen állott szemben annakidején a racionalizmus és az empirizmus egymásnak merőben ellentmondó nézete, tábora, ahol egyik félnek sem volt mindenben igaza, mindketten csak részigazságokkal rendelkeztek, és szinte szükségszerű megoldásként jelentkezett az újkori empirizmus és racionalizmus szintézisét jelentő kanti kritizmus. A késői fogalmi és intuitív irány – az ész és az akarat appercepciója – szintézisét jelentő megoldás azonban nem egy a szintézisben születő új, harmadik irány, hanem a kettő együttes érvényesülése, egymást kiegészítése. Hiszen a fogalmi és az intuitív megismerés az emberi megismerésnek két ősi, egymásra vissza nem vezethető, autonóm igényét juttatja kifejezésre, azaz hogy az ismeret megbízható, adekvát legyen, és hogy mindenre kiterjedő, azaz totális legyen.³³

nélküli képzet ismeretelméleti érvényét igazolja. (Hogy az akarat appercepciója mögött valóban isteni erő működik-e, amely a hit forrásának lenne tekintendő, ennek a teológiai körülménynek a vizsgálata természetesen túlhaladja az ismeretelmélet keretét. Az ismeretelméletnek meg kell elégednie annak megállapításával, hogy az ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzetek érvényét igazoló tényező az [emberi] akarat irányából funkcionál, amely ismeretelméleti körülmény nem jelent semminemű állásfoglalást a hit emberi vagy isteni eredete problémájában, minthogy ha elfogadjuk is a hit isteni eredetét, ezt csak úgy érthetjük, hogy az isteni akarat, szándék az emberi akaratot mozgatja, befolyásolja; azaz ismeretelméletileg mindenképpen az emberi akarat munkálja közvetlenül az ismeretelméleti egyenértékűség nélküli képzetek ismeretelméleti érvényét. Ezen ismeretelméleti álláspont tehát semmiféle teológia-ellenes következménnyel nem jár.”. Földes-Pap (1941), pp.: 161.

³² Földes-Pap (1941), pp.: 161-162.

³³ „Amikor a bíró ki akarja hallgatni a tanúkat, tehát amikor egy tény igazságáról kíván meggyőződni, ezzel a kettős igénnyel lép fel: hogy pontosan úgy mondják el a dolgokat,

„Az objektív érvényt legitimáló ész appercepciója szükségképpen az adekváció (objektivitás) igényének felel meg, a szubjektív érvényt biztosító akarat appercepciója pedig inkább a totalitás igényének.”³⁴ Két igény, két törekvés, két megismerési apparátus és ismeretszféra, valamint két ismeretforrás.

„Minthogy megismerő apparátusunk funkciójának az ismeretigény ket-tőssége miatt két ‘pólusa’ van, az adekváció és a totalitás, így nyilvánvaló, hogy az egyik ‘pólushoz’ való közeledés a másiktól való arányos eltávolodást jelent. Tehát mennél adekvátabb egy ismeret, szükségképpen annál kevésbé totális (teljes), s viszont mennél totálisabb, szükségképpen annál kevésbé adekvát. Ez pedig egyszersmind azt is jelenti, hogy olyan emberi ismeret, amely maximálisan adekvát s ugyanakkor maximálisan totális volna, önellentmondás, képtelenség.”³⁵

Mindez kiemeli az autonóm ismeretelmélet szerepét, ennek a sajátos komplementer szintézisnek, egységnek a jelentőségét. Földes-Pap Károly végül túllép a megelőző racionalizmus-empirizmus szintézisen, a kriticizmuson is:

„Kant tiszta és gyakorlati ész megkülönböztetése, ami egyébként közel áll a fogalmi és intuitív megismerés két, ismeretértvényt igazoló tényezőjéhez, az ész appercepciójához és az akarat appercepciójához, azért nem volt elvi és szükségképpeni, hanem csupán esetleges, mert Kant nem-ismeretszerű elvből, azaz nem a képzet vizsgálatából indult ki, hanem az ítélet vizsgálatából; ezáltal pedig az ismeret alapvető problémáit már a kezdetben nem-ismeretszerű elvnek, a logika elvének szolgáltatván ki, természetes, hogy nem juthatott el végső következtetéseiben sem az ismeret legbensőbb meghatározottságából szükségképpen következő ismeretelméleti igazságokhoz. Kantnál a tiszta ész és a gyakorlati ész által igazolt ‘ismeretek’ szférája azért esetleges és egymástól oly mértékben független, mintha csak két külön megismerő apparátussal rendelkező lény ismeretei volnának, – holott az autonóm ismeretelmélet alapján már eddig is nyilvánvaló, hogy ha nem is az ész appercepciója igazolja az ismeret-

ahogy megtörténtek; másrészt pedig, hogy mindent mondjanak el, ami csak megtörtént.”. Földes-Pap (1941), p.: 163.

³⁴ Földes-Pap (1941), p.: 163.

³⁵ Földes-Pap (1941), pp.: 164. „Ismeretelméletileg tehát az ember helyzete tragikus, mint-hogy elérhetetlen után sóvárog, amennyiben amíg tart a ráció világossága, addig nincs adva a teljes valóság s mikor adva van a valóság, akkor nincs világosság. Ennek ismeretelméleti oka megismerő apparátusunk ősi, legmélyebb meghatározottságában rejlik, hogy a dolgokat nem ‘szimultán nézésben’ látjuk, mint Laplace egyetemes szelleme (Isten), hanem egyrészt a képzet és ítélet külön-külön funkcióival ragadjuk meg az immanenst, illetőleg posztuláljuk a transzcendenst; másrészt az egyik igénynek (adekváció) csak a másik igény (totalitás) kárára tudunk eleget tenni, minthogy a fogalmi és intuitív megismerés nem funkcionál egyugyanazon ismeretszférában.” Földes-Pap (1941), p.: 165.

retelméleti egyenértékűség nélküli képzeteket, de mégis bizonyos mértékig e képzetek is az egyszerű képzetekből 'származottak' – mert a königsbergi bölcs nem onnan indult ki, ahol még minden ismeret egyformán meghatározott, hanem a képzetből, hanem az ítéletből, ami pedig csupán az ismeret logikai meghatározottságára járhat következménnyel. A metafizikai és a vallási megismerés ugyanis az ítélet szempontjából semmi sajátosságot nem mutat az empirikus és racionális megismeréssel szemben."³⁶

Itt elég most csak annyit rögzítenünk tehát, hogy ezt a munkát következetesen a mellérendelés alapján fogalmaztuk meg, és ebben a bölcséleti rendszerek – hamis – alapkérdésére a válasz az, hogy a két vonatkozási alap egyenértékűen elsőrendű, azaz egyik sem származtatott a másikból, még akkor sem, ha a részletekbe bonyolódva, az egésztől elvonatkoztatva az elsődlegesség és a másodlagosság kérdése fölvethető. Éppen ezért az itt bemutatott fogalmak, jelenségek nem képviselnek ítéletet gerjesztő értéket sem, nem rendelhetjük azokat érték kategóriákba, még akkor sem, ha esetleg egyikre alapozva fejtjük ki a másikat, egymás után. Ez látszólag megfelel egy fejlődési láncnak, holott éppen azt kívánjuk bemutatni, hogy ez sokkal inkább szemlélethez kapcsolt logikai lánc, azaz a fogalom kialakulása, semmint fejlődési lánc, ahogy Hegel azt tekinti. Ez matematikai értelemben véve nem-lineáris fogalomalkotás, ahol az eredmény, a függő változó megjelenik az okok, a független változók között. Az alárendelő szemléleti mód hierarchikus rendszere pedig matematikai értelemben véve lineáris, azaz a függő változó nem jelenik meg a független változók között. A logikai lánc pedig legkevésbé jelenti egy kitűzött cél felé való törekvést, ami egyébként a fejlődés kritériuma.

Kimutatható hát, hogy még az alárendelő szemlélet saját dialektikus módszerével sem lehet levezetni a neodarwinizmusból származó mai liberális társadalmi modellt, társadalmi élet kritériumait, és nem lehet igazolni a hegeli (platóni) államot, valamint az arra épülő globalizációs lépéseket, elképzeléseket. Nem lehet 'kitenyészteni' a felsőbbrendű emberfajt, a *homo finanticust*.

Induljunk el az alapoktól. Mindaz, ami a globális világmodellt jelenti, az élővilágra vonatkozik, és az élő emberekre alapozódik. Építsük fel hát az *embert* az elemeiből. Vezessük le először azt a logikai láncot, amely az embert, mint élőlényt meghatározza. Alkalmazzuk az ember fogalmát arra a mechanizmusra, amiben megjelenik – és ez a társadalom – aminek eredményeképpen jutunk el az élő társadalomhoz, amit az emberiség fogalma határoz meg.

Utóirat.

Mindennek eredménye lehet a nem is oly távoli jövőben a MAGYAR EU-RÓPA EGYETEM, amely Európa közepében, a rend és az érték jegyében, a magyar nemzeti érdekek mentén, a szomszéd népekkel való kapcsolataink elmé-

³⁶ Földes-Pap (1941), p.: 165.

lyítésére, a magyar géniusz újabb kiváló eredményeinek elősegítésére, az egyetemes emberi feladatok és haladás erőinek növelésére jöhet létre.

Alapítványi egyetemenként saját vagyonnal a függetlenség megőrzésére, egyedi tudományközi elit képzéssel és a legkiválóbb oktatói gárdával, akik kétfokozatú alapképzési szakok és továbbképzési szakok, doktori iskolák, tudományos kutatások és kiadványok keretében többszörösen kamatoztatják tudásukat.

A képzés a siker jegyében, megalapozott tervek reményével, jövőalakítási igénnyel, hasznos szakmai területeken, újszerű megközelítésben, korszerű eszközökkel és magas erkölcsi tőke felhalmozásával történik. A hallgatók felkészülnek nemcsak a magas szintű alkotó tevékenységre, hanem az élet egyéb különböző fontos dolgainak elsajátítására és saját maguk tudatos irányítására, egészségük és környezetük megvédésére, a tiszta erkölcs alapján álló életvitelre.

Az új egyetem már a kezdetekben is törekszik az önellátásra, a későbbiekben pedig, a felsőbb évfolyamok feltöltődésével olyan kiemelt közhasznú nyereséges vállalkozássá válik, amely a működési és bérköltségeken felüli nyereséget visszaforgatja az oktatás színvonalát növelő, a saját munkatársak tudományos kutatásainak, továbbképzéseinek támogatására. A felsőoktatási törvény alapján, egészen új szervezeti rendben áll fel.

A kiemelt közhasznú alapítvány kuratóriumába az alapítók és maga az egyetem is egy-egy tagot delegálnak. Az alapítványt tevőkhöz bármikor csatlakozhatnak más jogi és magánszemélyek is, akik szintén egy főt delegálhatnak a kuratóriumba, ha anyagi támogatásuk eléri az eredeti alapítványi érték összeadójának átlagát. A delegálást a jogutódok is folytatják, illetve az a szerv, amelyre a jogot a megszűnt delegáló átruházta. A kuratóriumi tagok a működés szervezeti feltételeiről maguk döntenek az érvényes magyar törvények figyelembe vételével. A kuratórium jogait az egyetemi alapítvány alapszabálya tartalmazza.

Többkarú egyetemenként működik, de a karokat azonos elnevezésű tanszékek irányítják. Minden tanszék szakgazda tanszékként működik, felelősen gondozza saját szakjait és oktatja azok szaktantárgyait, valamint át is oktat saját tantárgyaival az összes többi szak nem szakjellegű moduljai, azaz az értelmiségképző, a szakirányi és a szabadon választott modulok számára. Ezzel minden kar egyenrangúnak tekintett, s mindegyik külön elszámolással rögzítheti saját összelteljesítményét és így az oktatók viszonylag kevés óraszámban oktatva is meg tudnak jelenni nagy hallgatói tömegek előtt, ami gazdaságossá teszi alkalmazásukat és igazságos díjazásukat. A tanszékek vezetése a hallgatók tanulmányaira és az oktatók oktatói–tudományos munkájára és alkalmaztatására vonatkozó teendők szervezését végzi, míg tudományos ügyekben az oktatókból álló tanszéki tanács dönt. A tanszékvezetés (kari tanács) munkáját tanszékvezető (dékán) irányítja és tanszékvezető helyettesek (oktatási, nevelési és tudományos dékánhelyettes), tanszéki titkár és szakok szerinti tanulmányi előadók szervezik. A tanszékeket a legfejlettebb számítástechnikai programok támogatják a hallgatók beiratkozása, kredit rendszerben történő tárgyfelvétele, vizsgára jelentkezése, informálása, tanulmányi és pénzügyi adminisztrációja vonatkozásában. A tanszékvezetőket a

tanszékek oktatói választják maguk közül, a tanszékvezetők (dékánok) alkotják az egyetemi tanácsot, s a tanszékvezetők a tanszékek elnevezése szerinti abc sorrendben két évente követik egymást az egyetem rektori székében. Az első rektort adó tanszék nevét a közalapítványi kuratórium határozza meg, akit a törvényben megadott feltételekkel felterjesztenek állami kinevezésre. A mindenkor rektor a kuratórium alkalmazottja, minden más egyetemi dolgozó az egyetemi tanácsé, akinek nevében a rektor jár el. Az egyetemi tanács és a rektor meghatározott feladataira és időszakra felállíthat rektori tanácsot és ad hoc bizottságot az egyetem oktatóiból, kutatóiból és dolgozóiból. Az egyetemi tanács gazdasági és műszaki igazgatóságot állíthat fel az igényeknek és az előírási körülményeknek megfelelően.

Az egyetemalapítás megszervezése, a leendő szakok engedélyeztetése és minden kapcsolatos teendő a vonatkozó előírások figyelembe vételével és a felsőoktatásban eddig felhalmozott tapasztalatok kritikai felhasználásával elvégezhető. Az egyetemalapítás tervét és költségvetését, amihez az anyagi feltételek biztosítandók, nagy pontossággal és biztonsággal lehet elkészíteni. Ugyancsak részletesen meghatározhatók és kiszámíthatók az egyetem időarányos működésének feltételei. Az előkészítő–szervező munkát végzőknek azonban mindig szem előtt kell tartaniuk, hogy az új egyetemnek mindenben meg kell haladnia a már létező felsőoktatási kínálatot, különben nem indokolt az alapítás és nem lehet sikeres az indulás.

A tervezett 50–50 alapképzési és továbbképzési szakot, valamint a 30 doktori képzést olyan elérendő célnak kell tekinteni, amely fokozatosan válik valósággá, a legkönnyebben és leghatásosabban indítható szakokkal kezdve. Az induláshoz a már megalapított és működő, képzési követelményi rendeletekkel szabályozott szakok túlsúlyát kell alkalmazni. Ugyanakkor irányt kell venni és a tanszéki karok elsődleges feladatává tenni új szakok megalapítását az interdiszciplinaritás jegyében. Ez még olyan redundanciák felszámolására is vonatkozik, mint az idegenforgalmi és szálloda, valamint a vendéglátó és szálloda szak követelményeinek egyesítése egy vendégforgalmi vagy turizmus szakban. Ugyanitt viszont nem redundáns egy turisztikai információ szak megalapítása. El lehet indulni a nemzetközi kapcsolatok szakkal is, de utána fel kell bontani a javasolt területekre. A történettudományi újszerűségeket is meg kell jeleníteni a hagyományos történelem szak mellett. Ugyanez vonatkozik a média szakra, melynek elképzelhetők szakirányai között nemcsak a nyomtatott és elektronikus sajtó, hanem a digitális filmzés, hangrögzítés, világosítás is. Fontos, hogy a pedagógia eleinte csupán a minimumon járatodjék, s ha igény látszik a különböző szakokon és nyelvszakokon is a tanárképzésre, akkor azt is be lehet indítani.

Ám ha mindez megvalósul, akkor már az egyetem biztos lábakon áll, és dönteni lehet további irányú feladatokról. Hosszabb távon elképzelhető a magyar, mint idegen nyelv szak oktatása is, annak doktori képzésével együtt. Végig kell gondolni, hogy mely szakokat lehet diplomásoknak meghirdetni, tehát melyek vonzhatják az átképzést választókat, mert azoknak az előképzettsége miatt könny-

nyitott oktatást lehet adni. Adódik az idegen nyelven való képzés lehetősége is később, a megfelelő idegen nyelvtudással rendelkező munkatársak jelenléte esetén.

Az interdiszciplináris képzési témákkal bíró szakok és a több tudomány területen és tudományágban minősített kari, tanszéki alkalmazottak lehetővé teszik az egyetemenként való működést. Vagyis az interdiszciplinaritást komolyan kell venni, és igényesen alkalmazni azoknál a szakoknál, ahol az tudományosan is indokolt. Ilyen például az önvédelmi sportoknál a mozgásbiológia, az informatikánál, médiánál a számítástechnika, a közgazdaságtudományban az alkalmazott matematika, stb, stb, mindenki a maga területén tudja ezt a legjobban érvényesíteni. Ezeket úgy kell beépíteni, hogy a felsőoktatási törvény speciális előírásainak is megfeleljenek.

Műszaki tudományok, informatika, számítástechnika, természettudomány, a matematika, statisztika, logika, a bölcsészettudományok, a humán tudományok, a pszichológia, a társadalomtudományok, a jogtudomány, a biztonságstudomány, a közgazdaságtudomány, a bölcsészettudományok, a filozófia, a nyelvtudomány, a történettudomány, a tájékoztatástudomány stb jelenlétét az egyes szakokhoz tartozó tantárgyak és az azokat oktató szaktudósok foglalkoztatása biztosítja.

A szervezés átláthatóvá és kiszámítható rutinná tehető minden szinten. Egy-szerre biztosítva az elit jelleget és a gazdaságosságot. A sikeres szakoknak nem lesz felső hallgatói létszámhatára.

Vonzók lehetünk a kelet-európai sorstársaink gyerekei számára, a FÁK országokból, a Közel- és Közép Keletről, valamint az Észak-Afrikából érkezők számára. S kisebb számban a nyugat-európaiaknak, amerikaiaknak is, és mindenhonnet a magyar származásúak gyerekeinek, akár tudnak magyarul, akár nem. Készülni lehet kihelyezett képzések beindítására is a ma szomszédos, ill. velünk együtt európai uniós társországokban, magyar, helyi és világnyelven folytatott képzésre a korábbi történeti régiós központokban, illetve távoktatással. Pozsony, Komárom, Selmechánya, Kassa, Ungvár/Beregszász, Szatmárnémeti, Kolozsvár, Marosvásárhely, Gyulafehérvár, Nagyvárad, Temesvár, Újvidék, Szabadka, Eszék, Szarajevó, Zágráb, Lendva, Felsőőr, Kismarton, Bécs, nemcsak magyar és helyi államnyelven, hanem ugyanezt a világnyelveken is képes megtenni.

Nagyon vonzó márkajelvény lehet, hogy államilag elismert egyetemről van szó. S az Európai Unió fejlettebb országai egyetemeinek versenyét csak akkor nyerhetjük meg, ha szakjainkra ekvivalencia egyezményeket kötünk a nyugati egyetemekkel. A görögöktől az írekig és a portugáloktól a finnekig.

Még jobb megoldás magának valamely nyugati egyetemnek a diplomáját kiadni. Ezzel enyhíteni tudjuk a hazai akkreditációs feszültségeket is, mert ekkor automatikus az állami elismerés. Ugyancsak lehetséges bizonyos képzéseket már működő hazai felsőoktatási intézményekkel szerződve elkezdni, majd a saját engedély birtokában önállóan folytatni. Szerződni lehet olyan intézményekkel, mint az Etyeki Filmgyár, a Zsámbéki Tudásgyár, s bizonyos nagyobb cégek.

Várhatóan könnyíteni fogja az új egyetem elfogadását, ha a többi tudományos és felsőoktatási intézmény dolgozói sikerrel fordulhatnak majd hozzá főleg aktivitásukkal további sikerekért és jelentős pénzforrásokért, vagy ha ott nyugdíjas korukban sikerrel újraaktivizálódhatnak.

ALAPKÉPZÉSI ÉS TOVÁBBKÉPZÉSI SZAKOK

Bölcsész Kar:

Etika, Filozófia, Hírverés és reklám, Honlap szerkesztés, Irodalomtörténet, Kiadványszerkesztés, Komparatiztika, Magyar kulturális örökség, Média, film, Médiapolitika, Művészettörténet, Vallástörténet

Egészség és Környezeti Nevelési Kar:

Pedagógia, Környezetvédelem, Szociális munkás, Természetgyógyászat.

Közgazdaságtan Kar:

Gasztronómia, Gazdálkodási, Internetes kereskedelem, Marketing, Rendezvényszervezés, Turisztikai kommunikáció, Turizmus, Vendégforgalom.

Közigazgatás Kar:

Nemzeti politika, Nemzetiségi politika, Nemzetközi politika, Tájékoztatáspolitiká, Gazdaságpolitika, Környezetpolitika

Nyelvészet Kar:

Általános nyelvészet, Magyar nyelvészet, Magyar nyelv, Holt nyelvek, Nyelvtörténet,

Rendvédelem Kar:

Személy és vagyonbiztonság, Biztonságpolitika, Biztonságtechnika.

Technika Kar:

Alkalmazott és üzleti informatika, Médiaeszközök, Telekommunikáció.

Történelem Kar:

Államtörténet, Államkapcsolatok, Egyetemes történelem, Gazdasági kapcsolatok, Gazdaságtörténet, Hagyományörző, Hagyományszervező, Kulturális kapcsolatok, Kultúrtörténet, Magyar történelem, Történelmi örökségünk

MÁS KAROKRA ÁTOKTATOTT TÁRGYAK

Bölcsész Kar:

Etika, Érvélestechnika, Filozófiatörténet, Kommunikációelmélet, Magyar irodalom, Művészettörténet, Politológia, Pszichológia, Szociálpszichológia, Szociológia, Tudománytörténet, Üzleti kommunikáció, Vallástörténet, Világirodalom.

Egészség és Környezeti Nevelési Kar:

Környezetvédelem, Neveléstörténet, Pedagógiai pszichológia.

Közgazdaságtan Kar:

A közgazdaságtan alapjai, Emberi erőforrások, Gazdaságelmélet történet, Gazdaságföldrajz, Gazdaságpolitika, Környezetgazdaságtan, Politikai földrajz.

Közigazgatás Kar:

Gazdasági jog, Emberi jogok, Európa tanulmányok, Jogi alapok, Köz- és magánjog, Médiajog, Rendvédelmi jog.

Nyelvészet Kar:

Az EU hivatalos nyelvei, Élő nyelvek, Holt nyelvek, Magyar nyelv, Nyelvtörténet, Szomszéd népek nyelvei, Világnyelvek.

Rendvédelem Kar:

Biztonságpolitika, Biztonságtechnika, Önvédelem, Sport és rekreáció.

Technika Kar:

Alkalmazott és üzleti informatika, Gazdasági matematika, Informatika, Statisztika, Számítástechnika.

Történelem Kar:

Egyetemes történelem, Gazdaságtörténet, Magyar ókortörténet, Magyar őstörténet, Magyar történelem, Művelődéstörténet, Ókori civilizációk, Régészeti kultúrák

DOKTORI ISKOLA

Bölcsész Kar:

Etika, Filozófia, Ismeretelmélet, Kommunikáció, Logika, Médiaelmélet, Művészettörténet, Politológia, Reklámelmélet, Tudományelmélet.

Egészség és Környezeti Nevelési Kar:

Pedagógia, Környezeti nevelés, Természetgyógyászat.

Közgazdaságtan Kar:

Marketing, Turizmus, Vendégforgalom.

Közigazgatás Kar:

Nemzeti stratégia, Nemzetközi politika.

Nyelvészet Kar:

Általános nyelvészet, Magyar nyelvészet, Nyelvtörténet.

Rendvédelem Kar:

Biztonságpolitika

Technika Kar:

Alkalmazott informatika, Telekommunikáció, Üzleti informatika.

Történelem Kar:

Hagyományörzés, Kultúrtörténet, Nemzetközi kapcsolatok, Történelmi örökségünk, Történettudományi.

KÁRPÁT-MEDENCEI EREDETÜNK

TURÁN ROVATNYITÓ: **A Kárpát-medencei magyar folytonos- ság elmélete¹**

Újabb és újabb tudományos eredmények látnak napról-napra napvilágot, amelyek alapján az emberi – következésképp a magyar – őstörténet eredményeit át kell fogalmaznunk, újra meg kell fontolnunk. Az eredmények egy részét – főleg azokat, amelyek szemléletünk megváltoztatására készítették, – könyvben ismertettük (Cser Ferenc—Darai Lajos: *Magyar folytonosság a Kárpát-medencében, avagy Kőkori eredetünk és a sejti tulajdonság-örökítő kutatás*. Fríg Kiadó, 2005). Az azóta lefolytatott további kutatásainkat 2006 nyarán Mártélyon a ZMTE tudományos tanácskozásán összefoglalóan előadtuk, s röviden itt a *Turánban* a következő öt munkában ismertetjük: 1) *A filozófia őstörténeti alkalmazása, illetve az új őstörténeti eredmények fényében alakuló filozófia*. 2) *Új szemlélet és módszertan az ember, a társadalom és az emberiség őstörténeti kutatásában*. 3) *Genetikai vizsgálatok korlátozott embertörténeti alkalmazása*. 4) *A modern ember félmillió éves európai őstörténete*. 5) *Kárpát-medencei népünk elődeinek kiemelkedő helyzete és szerepe*.

Az őstörténethez felhasznált tudományok – a régészet, a nyelvészet, az embertan és az örökléstan – szerint a mai magyar nép és nyelv eredeti, önálló emberi alkotás, a Kárpát-medencében született. Különböző vizsgálatok egybehangzó eredménye szerint bizonyosság e nép és nyelv folytonos jelenléte, élete és működése a Kárpát-medencében és környékén az őskőkor óta.

A magyar őstörténet vizsgálata bemutatja a modern ember őskőkortól folytonos jelenlétét. Emberi, műveltségi és nyelvi kezdeteink azonosítása ugyanis az emberiség történetének folytonosságát jelenti. Amikor tehát a magyar gyökereket vizsgáljuk, a modern ember, a *Homo sapiens sapiens* itteni szerepléséről van szó. A magyar őstörténet nagy részben azonos a modern ember megjelenésével és működésével, aminek sok fejezete a Kárpát-medence és szomszédságához kö-

¹ A TURÁN. A MAGYAR EREDETKUTATÁSSAL FOGLALKOZÓ TUDOMÁNYOK LAPJA most ünnepli újraindításának 10. évfordulóját, s ebben az évben az Új folyam már a XI. évfolyamnál tart, míg az eredetinek a folytonossága már a XXXVIII. Kiadja a Magyar Őstörténeti Kutató és Kiadó Kft. 2100 Gödöllő, Szkíta körút

tődő műveltségi alkalmazkodás a földrajzi és éghajlati környezeti és időjárási változásokhoz. S a magyar történelem e keretei a jelenig folytatódnak.

Elősegíti mindennek megértését, hogy a magyar nyelv és írás az őskőkor óta jelen van a Kárpát-medencében, ill. annak keleti környezetében, sok-sok későbbi nyelv és írás ősnyelvi előzményeként, alapjaként szolgál.

Őstörténet írásunk állapotát viszont három irányzat jellegzetességeivel jellemezhetjük:

1. *Finnugor elmélet Urál környéki őshazákkal, s legújabban Amerikába vándorlással.* Ám ennek esetében osztrák uralkodói szándékoktól vezérelve vitték át a magyar nyelvi jelenségek hamis értékelését európai nyelvi összefüggésben az őstörténet területére, s fordították a kizárólagos ‘finn-ugor’ népi eredet irányába, illetve tették meg annak alapjául.
2. *Turáni elmélet türk, sumér rokonsággal, sőt még akár mongol rokonsággal is.* Bár a magyarok finnugor eredetével szembeállított török eredet, illetve szkíta—hun—avar—magyar folytonosság megfelelt krónikáink és a dicső múlt követelményének, ám ez is az eredeti a hatalmi célokat segítette, valamint a német tudomány mivel minket mongolnak azonosított, egyenesen európai mivoltunkat tagadta el.
3. *Kárpát-medencei folytonosságunk* Vértesszőlőstől Subalyukig, Istállós-kőn és Szeletán át a gravetti megjelenéséig, a történelmi időkben pedig a harcias lovas népek támadásainak kivédéséig és a honfoglalásokig. Utóbbi kettős kultúrát jelent, a letelepedett földművesekét és a ‘honfoglaló’ lovas hódítókét.

Mindezek miatt bizony hangsúlyoznunk kell a nyilvánvaló tényt, hogy tudományosan csak az egész nép eredetelméletét lehet valamely nép azonosságának bizonyítására eredményesen felhasználni, a pár tízezres uralkodói rétegét semmiképpen nem. Népünk túlsúlyát, erejét mutatja több korábbi történelmi esemény, például az egykori szarmata főnökség elleni sikeres fellázadás. S míg a megelőző Kárpát-medencei hun, illetve avar államszervezés az uralkodó csoport jelképi túlsúlyát mutatja, az akkor kialakult államszervezet hatására a következő és máig fennálló magyar államszervezés jelképei és hatalmi jellegzetességei – például a helynevek, a megyerendszer, a tisztségek – a benticiek gyakorlatát folytatják.

A tudománynak az elmúlt kétszázötven évben elért valódi eredményei miatt időszerű tehát és jogosan megkövetelt, hogy helyreállítsuk az egységet történettudományunk és a valóság között. Ami csak akkor valósulhat meg, ha elfogadjuk és részleteiben is feldolgozzuk és alkalmazzuk a magyarság Kárpát-medencei eredete és folytonossága elméletét.

Így válhat a magyarság Kárpát-medencei eredete és folytonossága őstörténetünk magunkra mutató igaz irányává, amely képes feltámasztani nemzetalkotó lényegünket, felismertetvén velünk valódi alkotó összetevőinket, jellemünket, jellegzetességeinket, sőt még érdekeinket is. Elveti ugyanakkor a korábbi üres

hivatkozást, ama hamisított elképzelést, ami idegen hatalom támogatására született és mérgezett bennünket, rontotta le történelmi tudatunkat. A másíkéle, a nemzet egészének eredetét hamisan bemutató elképzelést pedig a helyére teszi, azaz csupán az államalapító hatalom eredetét, történetét látja benne.

Azért is ki kell egyeznünk az igazsággal, mert az erősebb minden hatalomnál. Ugyanakkor az igazságtalanság könyörtelenül büntet és rombol. Mi tudjuk legjobban, mennyire: A régi egészség, egység és egyesült nagyság helyén csonka országok, önző nemzetek és megtört emberek vergődnek a Kárpát-medencében. Sokkal komolyabban kell ezért vennie minden itt élő embernek és népnek, nemzetnek mindannyiunk több ágból összeforrott őstörténetét, s benne minden összetevő részt fontosként kell feltárni és számon tartani. Azaz nyilvánvaló, hogy a megfelelő módszeres megközelítéssel feldolgozva minden korábbi kutatást, írott vagy szóbeli hagyományt is figyelembe kell venni, megőrizni, és egyedül megismerési szándéktól vezettetve, tiszta eredetiségében bemutatni.

Ehhez szeretne hozzájárulni a *Turán* szerkesztősége ennek a rovatnak az elindításával, ahol a Kárpát-medencei magyar folytonosság elméletéhez lehet hozzászólni, új adalékokkal szolgálni és továbbgondolni ezt az elméletet. Természetesen helyt adunk vitairatoknak is, ha azok érvekkel alátámasztottan születtek, s főként ha javítási szándékkal íródtak. Ám sokkal jobban örülnénk azoknak a kezdeményezéseknek és próbálkozásoknak, amelyek az új elmélet fényében értelmeznék újra történelmünk különböző jelentős és érdekes eseményeit, adatait és összefüggéseit, amelyek segítenének felszámolni a történelmi tudatunkat eddig sorvasztó hamis beállításokat és igaztalan beszámolókat, s amelyek oktatható, könnyen befogadható formában adnák elő a megújított történelmünket.

Kápolnásnyék, 2006. szeptember 14.

Dr. Darai Lajos
A Szerkesztő Bizottság tagja

JELEN- ÉS JÖVŐKÉPÜNK

Felhívás

Kedves Barátom!

Az alábbi kérdéseket hárman tesszük fel, akik már válaszoltunk is rájuk. A célunk egy kötet megalkotása.

Történt, hogy amikor elküldtem Színiának a Cser Ferencsel közösen erről írtakat, visszaküldött egy hasonló korábbi írását, amely véletlenül ugyanakkor, ugyanarról készült. S jött az ötlete, hogy kérdezzünk meg másokat Erről a dologról, és csak az írások elkészülte után mutassuk meg egymásnak írásainkat és alakítsunk ki egy közös álláspontot is. Vagy ahogy Színia fogalmazta: „Miután már mindenki megírta a maga megoldását, akár közösen is kidolgozhatunk egy rendszert...”

A terjedelemről: mindkét eddigi írás 10 oldalasra sikeredett.

Mit gondoltok tehát az alábbiakról?

1. Mit tegyünk, hogy a magyar nép újra önmagára találjon?
2. Mit tegyünk, hogy erős, összetartó, magabiztos nemzeté váljunk?
3. Hogyan oldhatjuk meg a gazdasági-társadalmi problémákat a politika teljes mellőzésével az egyének, a családok, a települések szintjén?

Azaz:

4. Milyen feladatokat jelent ma magyarnak lenni?
5. Mit kell egyéni és nemzeti szinten figyelembe venni?
6. Milyen eszközöket kell mindenképpen felhasználni?

Üdvözlettel: *Darai Lajos*

Kápolnásnyék, 2007. február 21.

Utóirat 2008. június 21-én:

A résztvevők tervezett névsora most már nem fontos. Itt következik néhány írás, amely válasz szeretett volna lenni a feltett kérdésekre. Remélhetően, ezek hatására is további válaszok születnek, melyeket itt közreadhatunk.

Czakó Gábor:

Kérdések a magyarságról

Egy kedves ismerősömtől meghívást kaptam egy közös kiadványba, és hozzá az alábbi kérdéssort.

1. Mit tegyünk, hogy a magyar nép újra önmagára találjon?
2. Mit tegyünk, hogy erős, összetartó, magabiztos nemzeté váljunk?
3. Hogyan oldhatjuk meg a gazdasági-társadalmi problémákat a politika teljes mellőzésével az egyének, a családok, a települések szintjén?

(Azaz :

4. Milyen feladatokat jelent ma magyarnak lenni?
5. Mit kell egyéni és nemzeti szinten figyelembe venni?
7. Milyen eszközöket kell mindenképpen felhasználni?)

A kérdések kétségtelenül égetőek, hiszen az ország és a nép a történelemben eddig még nem szenvedett katasztrófa előtt áll. Biológiai állapotunk a legrosszabbak közé tartozik. Évtizedek óta kevesebben születnek, mint amennyien meghalnak, ugyanakkor a várható életkor a háború előtti szintre zuhant, az öngyilkossági, iszákossági, idegbetegségi mutatóink iszonyatosak, s ha valami dübörög, az a kábítószer-terjedés, hála – többek közt – az SZDSZ támogatásának is. Az ország 1990 óta elveszítette vagyona 90 százalékát, adóssága pedig megtöbbszöröződött. A funkcionális analfabétizmus növekszik, tudósaink-diplomásaink kivándorlása aggasztó – akinek nem tetszik a kormány, elmehet, bízatta őket a miniszterelnök. A világon nálunk a legmagasabb az adó, és legkisebb az érte járó állami ellenszolgáltatás. Immár a kisebb vagyontárgyakat kótyavetyélik: tessék megnézni: a kórházakat-iskolákat aszerint zárják be, s verik dobra, hogy melyiknek értékesebb a telke. Magyarságunk pusztta kinyilvánítása, szóval, vagy kokárdával bűnnek számít. Október 23-án a rendőrnek öltözött terroristák a fölvételek tanúsága szerint egyenesen vadásztak a nemzeti ünnepen nemzeti zászlót lengetőkre. Létezik ilyesmi a világ bármelyik sarkában?

Az ország száz baját tetézi a globális helyzet: a fölmelegedés, a fenyegető vízhiány, az élőlények pusztulása, a gazdagok és a szegények közti immár beláthatatlan mélységű és szélességű szakadék. Együtt sírunk a tűzföldiekkel a bolygó bajai miatt, s hozzá nyögjük a globalizmus rablóbandájának a zsokéit, akik „magyar kormány” fedőnév alatt hajszoznak és zsigerelnek bennünket.

A nép nagy részének ez tetszik.

A török időben is létezett elnyomás, sanyargatás, sőt meghasonlás: a magyarság egy része különféle protestáns felekezetek hívéül szegődött, de Jézust nem hagyta el. Elenyésző kisebbség lett csak renegát, azaz tért át a muzulmán hitre, holott azonnal teljes polgárjogot, adómentességet és hasonlókat nyerhetett volna. Mégis kitartottak Krisztus mellett. Itt, ebben az áttekintésben még az unitáriusokat is a hűségesekekhez kell sorolnunk: ahogy a magyarság elsöprő többségének, úgy nekik sem tetszett sem a török, sem az iszlám. Vagyis a nehéz idők nemzeti túlélését Megváltónknak köszönhetjük.

Már a nyolcvanas évek lazulásában is nyilvánvaló vált, hogy nincsen politikai megoldás, vagyis a megoldás nem politikai, hanem jézusi. Ugyanis antikrisztusi támadást szenvedünk.

Ma sincsen másként. Kaptunk tőle néhány csodafegyvert; vajon ki veheti el tőlünk az imát, a bűjtöt vagy a szeretetet? Vegyük elő és fényesítsük ki őket. Csatlakozzunk a KÉSZ ima- és bűjtfölhívásához, keressük Krisztust mindig, mindenütt. Ne a mennyiségre menjünk, ne daráljuk az imákat, hanem szemléljük közben Őt, amint tanít, kalászt tép, szenved, föltámad, szemléljük a Szűzanyát az Üdvözlletben, gondoljuk végig a Miatyánk minden egyes szavacskáját: vállaljuk-e. Elfogadjuk-e az Ő akaratát, megbocsátunk-e az ellenünk vétkezőknek? Valóban meg akarunk-e szabadulni a gonosztól, vagy már kiegyeztünk vele? Tapasztalásunkat vigyük be családjunkba, egyházközségünkbe, polgári körünkbe, dalárdánkba, asztaltárságunkba: mindenüvé, ahol nagy a szükség.

Dr. Rókusfalvy Pál:

Tespedő nép vagy ébredő nemzet?

Az én felelősségem

Bevezetés

Egyetlen dologról kívánok szólni, az *egészségről*, arról, hogy mit tehetünk és mit kell tennünk ahhoz, hogy egészségesek legyünk és maradjunk.

Másfél hónapja hasonló körben a nemzet lelki állapotáról szóltam. Ma egy lépéssel előbbre lépek és árnyaltabban, következetesebben szólok erről, a hangsúlyt a *személyes felelősségre* helyezve.

A címben szereplő kérdés igazában *csak egyénileg* tehető fel: én tespedt vagyok-e vagy felébredtem? Összességében a magyarság egészére nézve nem. A magyar társadalom ugyan nagyon beteg, benne nagyon sok a félelemtől megdermedt és tespedő ember, de ugyanakkor nagyon sok, egyre több benne az öntudatra ébredő, egészségesebbé váló ember is.

A címben szereplő kérdést a változásba, *egy fejlődési folyamatba* helyezve is fel lehet tenni: hogyan fejlődhetek tespedő emberből egészséges ébredő emberre, illetve hogyan fejlődhetünk tespedő népből egészséges, ébredő nemzetté? Mit tegyünk, hogy lakosságból, népből újra nemzetté váljunk?

Problémánk megértése érdekében *3 tényt előzetesen* ma is megemlítek.

1. 1992-ben jelent meg Kopp Mária és Skrabski Árpád „*Magyar lelki állapot*” c. könyve. Ebben – több mint 20.000 fő vizsgálata alapján megállapítják, hogy *a neurózis és a depresszió* pépbetegséggé lett (34%, ill. 24%). Közös alapjuk *a félelem és a szorongás*. Mindkettő háttérében ott lappang *az ellenségesség érzése*. Tényként említik, hogy mindezeknek az egyik legfontosabb oka: a támogató család hiánya. Hangsúlyozzák, hogy ezeknek a betegségeknek a megelőzése és kezelése nem csupán egészségügyi, hanem alapvető társadalmi, politikai feladat.
2. Több alkalommal hallottam evangélikus lelkészekről olyan bírálatot, mely szerint a lélektan és a pszichológusok istennélküliek, hitetlenek. Részben igazuk van, de az is kiderült, hogy egyes lelkészek kevéssé ismerik a léleket, s nincsenek tisztában a lélek mibenlétével. – A pszichológia nem néz szembe az Isten problémájával, de a teológia sem néz szembe a lélek problémájával. A modernnek tartott kor zavart *szellemi állapotának a tünete ez: a hit és a tudás szétválasztása, – mert csonka az emberképünk*. Pedig a hit a tudás mellett – a legnagyobb tudás mellett is! – az, a lelkünk tudattalan erői-

ben gyökerező bizonyosság, amellyel az Istennel kapcsolatba kerülünk. A hit minden embernek, a tudósnak és a művésznek is, segít az erkölcsi tartását megerősíteni. *A tudás* viszont a teológusnak, a lelkésznek segít – az erős, élő hit mellett is! –, hogy hitre szoruló korát s benne a hitre szoruló embert jobban megértse és valóban tudjon rajta segíteni.

3. Az elmúlt hónapokban „Lélek és forradalom” címmel *az 1956-os forradalom 50 éves jubileuma* alkalmából különböző helyeken tartottam előadást. Mind-egyiket így kezdtem: Amikor ma 1956 nemzeti forradalmára emlékezünk, világosan kell látnunk, hogy ezzel *a magyarság végső, élet-halálharcához gyűjtünk erőt, lelki erőt*, mert ezen múlik minden.

Azután *2006. október 23-án* megéltük az elképzelhetetlen! Tanulságos volt: helyzetünk súlyosabb, mint valaha, de letisztult, egyszerűbben áttekinthető. Többé már senki nem beszélhet mellé. A jellegzetesen gyáva, álértelmiségi, felelősségelhárító szócsűrésznek többé nincsen helye. Nem szabad fejjele menni a falnak, de többé már nem térhetünk ki az elől, hogy *nevén nevezzük a dolgokat*.

Mindezek előre bocsátása után a következőkről lesz szó:

az egészségről – az emberkép felől megközelítve;

mai helyzetünkről és okairól;

tennivalóinkról, – s ezen belül az ifjúság iránti felelősségünkről és az ifjúság felelősségéről.

1.

Egész-ségünk, emberképünk

*Az egészség*₂ – a magyar nyelv kifejező erejével erre utal – : az emberegész hatékony működését jelenti. Mit jelent egész embernek lenni? Mit jelent embernek lenni? Ki vagyok én? Igazában *a lélek* problémájával állunk szemben.

A szemmel nem látható, de létező lélek egy természetfeletti világ jelensége? Milyen törvények irányítják működését? Hozzák létre különböző lelki állapotainkat? Az ember teremtésével az Isten a lelket készen lehelte belénk? Akkor a teremtett világ és a természet két különböző világ? De hiszen az Isten a természetnek és a történelemnek is az ura.

Kísérjük meg a tényeket és a gondolatainkat rendezni.

Ezen a Földön *a természeti folyamatokat és a történelmet is*, – mivel az élő természet s benne az ember és az emberi társadalom egy rendszert alkot – egyaránt *természettörvények szabályozzák*₂. Ezek a törvények az életnek, minden élőlényre, így az emberre is érvényes működési törvényei s egyszersmind a fejlődésnek is a törvényei. *Az ember* az élőlények törzsfjlődésében kialakult *természeti lény*₂. Bizonyíték erre a megtermékenyített petesejt, amelyik az édesanya méhében 9 hónap alatt megismétli ezt az egész törzsfjlődést az egysejtű élőlénytől a fejlett emlősállatig. Ebben a *törzsfjlődésben a lelki természetünk kialakulása is benne van*₂; csak ez utóbbi, a lelki törzsfjlődésünk még folytatódik

az első életévekben, amikor a kisgyermek eszmélni kezd, – de már az anyaméh védőburka nélkül. Ekkor már a család a természetes védőburok. *Ezért létparancs a család védelme!*

Az emberben nincsen semmiféle kettősség. A test és a lélek, az egyéniség és a társaslény „kettőssége” csak látszat. *Az ember bár nagyon bonyolult, de egységes, tudatosuló lelki természetű és cselekvésben tökéletesülhető élőlény.* Nincsen külön testünk és lelkünk, s egyszerre vagyunk egyéniségek és társaslények. *A lélek az embernek minden sejtjét átjáró élő lényege.* Egyes élőlények életét, fejlődését már a biológiai törvények ismeretében is megértjük. Az emberi élet megértéséhez ezeken kívül még a pszichológiai törvények ismerete is szükséges.

Az ember belső lelki szerkezetét egy olyan házhoz hasonlíthatjuk, amelynek az emeletét építették a 20. században egy 16. századi földszintre. Tüzetesebb vizsgálat után azonban kiderül, hogy az egészet egy 9-10. századi lakóházból építették át, amely alatt egy ókori pince és ezalatt egy betemetett barlang található. – Nos, önismeretünkkel az épület felső, tudatunkkal jól megvilágított szintjein jól eligazodhatunk, a sötétebb pincében – személyes és családi, tudattalan folyamatainkban – már nehezebben. *A kollektív tudattalan* barlangjába – ez az emberi faj emlékezetének ősi tárháza – már nem tudunk behatolni. Félelmetes erők, pl. állati eredetű ösztöneink és titokzatos gyógyító erők működnek ott. Onnan csak „fölfelé” jöhet üzenet álmokban, mitológiai szimbólumokban, ősképek formájában.

Hogyan is zengett költőien szép énekünk?

*„Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van,
Tenger takarja lábnyomát, szelek szárnyán suhan.
Mint titkos banya mélyiben formálja terveit,
De biztos kézzel hozza föl, mi most még rejtve itt.”*

A mélylélektan a kollektív tudattalan ősképeiről szól. Ezek közül a legfontosabb *az istenkép.* Ez az, a minden emberben működő valóságos erőközpont, amely teljes személyiségünk egységét biztosítja (az én csupán tudatos folyamatainknak a központja), amely emberségünk kibontakozását vezérli s amely egészségünk kiteljesedésének és megőrzésének az alapja. A lelkünk tehát már a tudatelőtti korszakában magán hordozta az Isten „keze nyomát.” Ez tehát tudunktól és akaratunktól függetlenül alakult ki, vagyis az Isten nem is lehet emberi kitalálás eredménye. Egyébként ez az a tapasztalati tény, amelyben *a pszichológus és a teológus egyetért: az ember istenképűsége.* Az egyes ember, de az egyház is csak annyira hatékony életmegtartó erő, amennyire *felelősen hiteles „képviselő.”*

Nos, így, – *a bennünk működő istenképpel együtt – teljes, kerek egész, egészséges az ember.*

Honnan akkor az ugyancsak bennünk lévő bűn? Az ember több, mint kétmillió évig a növényvilággal és az állatvilággal együtt teljes harmóniában simult

bele a természetbe. Igaz, ki is volt szolgáltatva az erőinek, de ugyanezek az erők ösztönös alkalmazkodásán keresztül életben is tartották. Az ösztönös tudattalan állati létből kiemelkedő ember – kialakuló öntudata és akarata révén – kb. 120-150 ezer éve (?) vált képessé arra, hogy válasszon: megismerve a természet törvényeit, követi azokat, vagy megszegi. Választott, megszegte. Emberré válásunk folyamatában ez a változás – *homo sapiens-szé, „jónak és rossznak tudójává”* *válásunk* olyan megrendítő volt, hogy lelkünk mélyén a kígyó szimbóluma, ősképe őrzi ennek az emlékét. Tudományunk és hitünk szerint *ez az első bűneset*. Az emberiség életében ezzel jelenik meg az értelmiség felelőssége és az élettisztelet etikájának a szükségessége. Ez utóbbinak a tartalma éppen a felelősség, a határtalanná váló felelősség minden, a hatókörünkbe kerülő életért. *Ettől kezdve az emberhez méltó élet csak a hit és a tudás összhangjában lehetséges*. Ez nem morális követelmény, hanem egyszerűen emberi természetünk belső fejlődéstörvénye, az egészséges élet fejlődésének a törvénye. *Az egészség* ugyanis nem a betegség hiánya, nem is csupán állapot, hanem folyamat, *egész emberségünk fejlődésének, kiteljesedésének a folyamata*.

A természetben tehát *az élet, a lélek, az erkölcs és az egészség egylényegű „testvérek”*. Ebből viszont az is következik, hogy a világ és benne nemzetünk *pusztulása nincsen a természeti folyamatokba kódolva*, hanem az a bűnre is hajlamos ember téves döntéseiből és téves cselekvéseiből, vagyis a lelkünkéből fakad. Ugyanígy azonban *minden életépítő és nemzetépítő munka is a léleképítéssel kezdődik*.

Összefoglalva: számomra az ember istenképűségéből vált nyilvánvalóvá, hogy *a természet és a teremtés rendje és törvénye egy és ugyanaz*.

A továbbiakban tehát helyzetünket a hit és a tudás, valamint a magyarság és a kereszténység egységében vizsgáljuk.

2.

Helyzetünk

Kérem, válaszoljanak: Önök szerint az emberek miben hisznek jobban, a technikai eszközök fejlődésében, vagy a lelki erő fejlődésében?... (Az a tapasztalatom, hogy rendszerint az elsőben.)

Igen, a közgondolkodásnak furcsa ellentmondása ez: jobban bízunk az anyagi vívmányokban, mint a saját lelki erőnkben, amely pedig a technikai fejlődés létrehozója.

Helyzetünk értékelése előtt tehát rögzítsük: *az anyagi és az emberi (azaz lelki erkölcsi) tényezők kölcsönhatásában az emberi tényező a meghatározó* s az anyagi tényező a meghatározott, az eszköz. Egy jól felszerelt iskola vagy kórház vagy gyár mindig csak annyit ér, amilyen a benne tanító, gyógyító, dolgozó emberek minősége. Félreértés ne essék: az anyagi értékek fontosak. Szükség van jól felszerelt iskolákra, kórházakra, korszerű gyárakra, de még inkább szükség van talpig emberekre, erős ifjúságra!

Ha ezt figyelembe véve vizsgáljuk az ország gazdasági helyzetét, akkor máris nyilvánvaló, hogy miért ilyen, amilyen; emberi minősége, tespedt lelki állapota, erkölcsi értékrendjének széthullása miatt. *Súlyos beteg a mai magyar társadalom*, s benne személy szerint mi is, én is, Önök is; ki így, ki úgy.

Félévvel ezelőtt még megpróbáltam volna tételes adatokkal körképet adni. Helyzetünk azonban meghaladta azt a kritikus szintet, hogy – ha csak egy előadásnyi időnk van, akkor – csak a tünetekről szóljak. Egész képet mutatok s *időben és térben szélesebb távlatból* közelítek a mai állapotokhoz.

Lépünk vissza Mohácsig. *Kölcsey Ferenc* a félévezreddel ezelőtti helyzetről a *Nemzeti hagyományokban* ezt írja: „*Veszélyes kezekre szállt a kormány s kevés évek után a közboldogság Mohácsnál elveszett*”. A közboldogság akkor, igaz, elveszett, de a magyar állam megszűnése után és ellenére a magyar nép kultúrájában, szokásaiban és nyelvében egységes maradt. Mi van ma? Ma más a helyzet, de másként nem jobb: van ugyan önálló magyar állam, de *megroskadt a lélek, emberségében rongyolódott le népünk jelentős része*.

Ahhoz pedig, hogy helyzetünk nemzetközi beágyazottságát érezzük, *Carl Gustav Jung* svájci pszichiáter, pszichológus 1957-ben tett megállapítását idézem.

„Ma, a második évezred befejezésének estéjén olyan időt élünk, amely egy világméretű pusztulás apokaliptikus képét vetíti elénk. Semmi alapunk sincs arra, hogy a fenyegetést könnyedén vegyük. A nyugati világban mindenütt ott vannak azok a felforgató kisebbségek, akik a gyújtófáklyát készen tartják. Sőt humanizmusunk és jogérzékünk védelmét élvezik olyannyira, hogy nézeteik terjesztésének semmisem áll útjába, csupán egy bizonyos belátó és szellemileg szilárd lakosságréteg kritikus értelme. Ez utóbbi réteg hatalmát azonban nem szabad túlbecsülni. Ez országról országra a nemzeti vérmérséklettől függően változik. Régióként függ továbbá a közneveléstől és ezen kívül alá van vetve a politika és a gazdasági tényezők zavaró hatásának”.

A felforgató gyűlölet gyújtófáklyája Magyarországon teljes lánggal ég. A helyzetet és okait 10 mondatban_foglalom össze.

1. „Magyarországon ma polgárháború van,” – mondta ki már 1999. december 9-én Granasztói György, az Európai Unió volt nagykövete.
2. A hatalom gonosz erői a globális nagytőke támogatásával gazdasági, pszichológiai és most már – valószínűleg – vegyi eszközökkel is totális hadjáratot folytatnak az összmagyarság ellen.
3. 2002 óta gyorsított menetben gátlástalan cinizmussal fejezik be azt, amit Trianonban elkezdtek.
4. Ami ma Magyarországon történik – arra minap egy szegedi klinikai tanársegéd azt mondta: – „ez célzott népiirtás”.
5. A demokráciának már a látszatára sem ügyelnek.

6. A központosított hatalom diktatúraként működik, és a kettős mérce oly kirívóan érvényesül, hogy a jogállam már csak papíron (de iure) működik, a valóságban (de facto) azonban már megszűnt.
7. A hatalom által pénzelt média az emberi jogok lábbal tiprásával naponta mérgezi az emberek lelkét, rombolja értékrendjüket, megrontva a gyermekeket, szétzilálva a házassági, a családi kötelékeket.
8. A keresztény Magyarországon a keresztényellenes és a magyarelleneselekedetek mindennapi, sőt támogatott gyakorlattá váltak, – mert engedték!
- 9.-10. A Magyar értelmező kéziszótár szerint a haza iránti köteles hűség megszegése: hazaárulás. Ma az emberek ezrei – tudva és tudatlanul, magánemberként és hivatalos személyként – a hazaárulások sorozatát követik, követjük el!

Vegyük végre észre: a hatalom mai urai nem ismernek irgalmat és *a magyar holokausztban* már a lelket is megölik.

A kép egyértelmű: a fejsze immár a fák gyökerére vettetett: *emberségünknek már a tudattalan lelki gyökereit metszik el.* Visszafejlődik, eltűnik szemünk elől a bennünk élő istenkép. Isten ugyan változatlanul jelen van, mégis magunkra maradtunk, mert mi hagytuk el Őt. Árva, árva nép lettünk. Ez a mi helyzetünknek, betegségünknek a lényege: *az árvaság.*

Nos, itt tartunk... Van kiút ebből a helyzetből? Van! – mert ahol a bajok gyökere, ott a megoldás is: *a lelkünkben!*

A félelemtől dermedt lelkeket kell felébreszteni és újra Isten felé fordítani! Ez csak rajtunk múlik. Ha őszintén akarjuk, akkor ezt senki nem akadályozhatja meg. Nagy időket élünk, amelyhez nagy emberek kellenek. Hozzá kell nőnünk a feladatokhoz, ahogyan azt 1956-ban is tettük. Személyes felelősséggel kell – kivétel nélkül mindannyiunknak! – hozzájárni a magunk kisebb nagyobb feladataihoz. *Kinek-kinek a felelőssége a táltumai és a hatóköre arányában nő.* A legjelentéktelenebbnek tűnő embernek is van valami olyan feladata, amit más helyette nem tud megoldani, csak ő. Ha ezt nem teszem meg, akkor mulasztásos vétkemmel én is felelőssé válok a nemzetrombolásban.

3.

Tennivalónk

egyszerű: *egészségesen kell élnünk!* Kiindulásként vegyük komolyan a Szentírás két figyelmeztetését:

- „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a te szívedet, mert abból indul ki minden élet!”

- *Jézus* bátorító intése: „Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik, hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elveszítheti a gyehennában.”

Mindenek előtt legyen alapelvünk: nekünk nem a gyűlölet és a hazugság ellen kell harcolnunk, hanem egyszerűen egészségesen kell élnünk, mert az értékrend csak az egészséges emberben áll helyre. — Ezt magunkon kezdjük el! Éljük bátran, igényesen és szeretetben a magunk családi életét. Ezzel már önmagában sokat tettünk. Egyszerű dolgokról van szó.

Egészséges életmódot kell folytatnunk. Kifejthetném ennek három pillérét – helyes táplálkozás, rendszeres testmozgás és rendezett emberi kapcsolatok kialakítása, ápolása – de, ehhez több előadás is kevés lenne. Ehelyett három átfogó feladatot fejték ki.

1. *Pontosan emlékezzünk és emlékeztessünk!* Ez egyaránt vonatkozik egyéni tapasztalatainkra, családi életünkre és hazánk történelmére. Egy nép élő emlékezete a nemzeti hagyomány és annak ápolása. Mélyen igaz *Kölcsey Ferenc* megállapítása: „*Minden nemzet, amely elmúlt kora emlékezetét semmivé teszi, vagy semmivé lenni hagyja, saját nemzeti létét gyilkolja meg.* – Jól tudjuk: az emlékezet lényege a múlt megjelenítése, s ezzel épít hidat a jövőbe, mert a jövőt ma építjük azzal, hogy alakítjuk a körülményeket s formáljuk az embert a múltbeli tapasztalatok felhasználásával. Az ember ugyanis az idő folytonosságában élő lény, akinek *a múltja és a jövője a jelen léleképítésén múlik.* Trianont feldolgozni és a legkeservesebbnek tűnő jövőnek is a fejlődés reményével nekiindulni csak erős és szüntelen megújulásra képes lélekkel lehet. Hogyan tehetünk erre szert?
2. *Éljünk igazságban!* Ez a második feladat. Igazságban élni annyi, mint a *valóságot olyannak merni és tudni venni és mutatni, amilyen.* Ez ma mindannyiunk számára különösen fontos. Ehhez az akarat bátorságára és az értelem metsző világosságára egyaránt szükség van. Az igazságnak olyan mélységéig kell lehatolnunk, amikor már nemcsak a gyermeknek, hanem a magát okosnak tartó felnőtt – de különösen az értelmiségi – számára is nyilvánvalóvá válik, hogy „*a király meztelen*”, és ezt *félelem nélkül és hangosan ki is mondja.*

A 3. legfőbb tennivalónk: *egy új, lelki Honfoglalást kell végrehajtanunk!*

A honfoglalás egy nép végleges és biztonságos elhelyezkedése és berendezkedése egy, a számára megfelelő térségben. A mostani Honfoglalásunk azért új és lelki, mert fizikailag már több, mint 1100 éve élünk itt a Kárpát-medencében, de ismét üldözötté váltunk a saját hazánkban, tehát újra biztonságossá kell tennünk. Ez valójában egy *hosszútávú nemzetstratégiai feladat*, amelynek számos összetevője és taktikai eszköze van. Ezek kifejtésére most nincsen lehetőségünk, de egy lényeges mozzanatot kiemelünk.

Ahhoz, hogy idegen kézre jutott vagyonunkat és kulcspozícióinkat a társadalom minden területén – lépésről-lépésre, helyi kezdeményezéssel és összefogással – visszaszerezzük, *újra erős nemzetté kell válnunk.* „Minden nemzet olyan erős – írta 1919-ben *Imre Sándor* pedagógus professzor és miniszter – amilyen

egészséges, amennyire tanult és amilyen becsületes”. Egy ébredő, erősödő nemzetben a helyi közösségekben, lépésről-lépésre – és erre most jó lehetőségünk van – *a lelki erőt anyagi erővé, hatalommá* – médiahatalommá is! – tudjuk alakítani, és lesz újra nemzeti tőkénk, honvédelmünk, termőföldünk, viruló mezőgazdaságunk. Ezek nélkül az 1956-os forradalom céljait nem tudjuk megvalósítani.

Ez a *Honfoglalás iszonyúan kemény és hosszú napi küzdelem*. Nem fegyverrel és nem lövészárkokban vívják. Belül, *a lelkünkben* zajlik ez a küzdelem, ahol nem segítenek a trükkök. Itt a természet törvényei szabályozzák az erők összecsapását, és csak a szívós akaratnak, a hitnek és a szeretetnek az ereje dönt. A kérdés mindössze annyi, hogy ezekből mennyit tudunk mozgósítani, és ebből a lélektől-lélekig áramló mozgalmából, amely könnyen lép át az államhatárokon is, mennyi idő alatt, mekkorára növekszik az erős, egészséges keresztény emberek tábor.

Jó tudni, hogy máris többen vagyunk, mint gondoljuk. Ahhoz, hogy erre rájöjjünk, meg kell nyílnunk egymás felé. Újra beszélgetnünk kell egymással, hogy nyilvánvalóvá váljék: *közös a sorsunk, egymásra szorulunk*. Az egyéni helytállás és a közösségépítés együtt haladjon! Egy szenvedésben nagykorúvá vált népben a szenvedést enyhítő és személyválogatás nélküli szeretet mindenkihez utat talál.

Itt érkezünk el Honfoglalásunk kulcsfontosságú tényezőjéhez, az ifjúsághoz. *A nemzet igazi ereje az ifjúság erejében – tehát egészségében, műveltségében és erkölcsében* – van.

S most álljunk meg egy pillanatra és engedjék meg, hogy egy kudarcélményemet megosszam Önökkel.

Tavaly márciusban Dobogókőn egy konferencián, annak „Családbarát lelkipásztorok felkészítése” témájú blokkjára egy hozzászólást készítettem. „*Keresztvállalás nélkül nincs gyermekvállalás*” címmel. Ebben egyaránt szóltam a családi élet gondjairól és örömeiről is. Azzal fejeztem be: „A keresztvállalás erőforrás: nagypéntek nélkül nincs húsvét”. Hozzászólásomat előzetesen a konferencia két hívő keresztény szervezőjének megmutattam. Nem engedték meg elmondani. Pár nappal később egyházunk egyik sajtóorgánumához juttattam el. A szerkesztőség munkatársa jelezte, hogy megtárgyalják és döntenek. Egy hét múlva felhívott és közölte: sajnálja, ez nem való a lapba, de azt is megérti, ha én ezt 6-gyermekes családapaként nem látom be (!?). Igen elszomorodtam, mert azt hozták tudomásomra, hogy nagycsaládosnak lenni, még egyházi körökben is bocsánatos butaságot jelent. (A hozzászólást itt írásom függelékeként olvashatják.)

Nos, térjünk vissza: a nemzet ereje az ifjúság erejében van. Ezt kibontakoztatni azonban *csak a nemzedékek összefogásával* lehet. – Bár elég régen voltam fiatal, jól emlékszem, akkor is nehéz volt valamire való fiatalnak lenni, de sikerült. Miért?

Egy egészséges ifjú lelkében egyszerre van jelen *a boldogság utáni természetes vágy* és annak a szintén természetes – és más által el nem végezhető – *életfeladatnak a tudata, hogy fel kell készülnie a magyarságot megőrző jövő építésére*. Ma torz és törött tükröcserepekben mutatják be mind a kettőt. Pedig mindkettőről lehetne tiszta képünk, és a kettő együtt biztosítja a tartós hajtóerőt a tanuláshoz is, a munkához is és ad személyes értelmet az életünknek. — Tapasztalatból beszélek.

A boldogság az életnek számunkra elérhető teljessége. Nem egyszerű öröm, bár a sok apró öröm is azzá válhat. Nem extázisig fokozódó gyönyör, bár ez is azzá nemesülhet. A boldogság harmónia a természettel, önmagunkkal, más emberekkel és az Istennel. Ezt mindenki másképp éli meg, de aki ezt megéli, annak szíve megtelik szeretettel, s ez ösztönöz arra, hogy akit szeretünk – s legyen ez egy ember vagy egy közösség, – ahhoz úgy kapcsolódunk, hogy vele és érte válik teljessé az életünk. Ekkor válik természetessé számunkra, hogy a fájdalom is része a boldogságnak.

S végül a legfontosabbról szólok, mert bár igaz, hogy a lélek ereje és minősége fontos feltétele az új Honfoglalásnak, *a lelkek száma alapvető fontosságú*; az, hogy hány lelket számlál ez a nemzet. Márton Áron római katolikus püspök szerint Erdélyt nem háborúban veszítettük el, hanem a magyar anyák vesztették el, akik kevés gyermeket szültek, és nem a román katonák hódították meg, hanem a román anyák, akik több gyermeket szültek. Ezért *a magyarság legfőbb létparancsa: fiatalok, alapítsatok családot, sokasodjatok, erősödjetek meg és töltsétek be újra a Kárpát-medencét!*

Igen, nagypéntek nélkül nincsen húsvét. Nagypéntek sorsunk része. Ám, ha ezt tudatosan vállaljuk – de csak akkor! – akkor a húsvéti feltámadás is részünk lehet. – És most komolyan és őszintén minden Olvasó tegye fel magának a kérdést: *leragadok nagypéntek népénél, vagy a feltámadott Jézus húsvéti nemzetéhez akarok tartozni?* A feleletet az életünk adja meg. Ez a *felelősség* igazi értelme: *nem a szavainkkal, hanem a cselekvésünkkel, egész életünkkel felelünk.*

Befejezésül

emlékeztetek: 1956. november 2-án 17 óra 45 perckor a Szabad Kossuth Rádió mikrofonja előtt Ordass Lajos evangélikus püspök szózáttal fordul az ország népéhez s Isten iránti hálaadással benne elsőként hazánk ifjúságához.

„Az első érzés, amelyet szóba öntök, legyen a hálaadás a hatalom egyetlen és örök Urának, Istennek. Az Ő sújtó keze jelenti számunkra a megpróbáltatást, főlemelő karja juttat minket minden örömhöz. Ha sújt, ha áld, Őt magasztaljuk.

Szólok hazánk ifjúságához. Ifjúságunk meglátta, hogy az út, amelyen vezetni akarták, nem magyarságunk útja. Éppen ezért nem lehet a magyar jövőért dolgozó ifjúság útja sem. Ennek a fölismerésnek első következménye az volt, hogy az ifjúság nemzetünk szabadságáért síkra szállt. Az a reménység élt,

hogy ugyanez az ifjúság fölismerte, vagy most ismeri föl, hogy magyarságunk jövője csak az örök Isten vezetése mellett található meg.”

Igen, így, ebben a szellemben kell befejeznünk 1956 forradalmát.

Függelék:

Keresztvállalás nélkül nincs gyermekvállalás

A gazdasági fejlődést segítő intézkedések szükséges, de nem elégséges feltételei a család erősítésének. A család értelme: a gyermek. A népességfogyás megállításának és megfordításának kritikus mozzanata: a fiatalok lelkében végbemennő, a terheket is vállaló, elszánt és felelős gyermekvállalási döntés.

Ma szinte minden ez ellen szól. Pedig a gyermek, „az égi réten közösen szakított virág”, az élet nem mindig megújuló csodája, — ő az élet legtisztább örömforrása. Igaz, olykor megfáradásunknak, de ugyanakkor megújulásunknak is a forrása. Ezzel ellentétben ma mindannyian egy mesterségesen gerjesztett bizonytalanságban élünk, amelyben a közvélekedés a gyermeket felesleges nyűgnek tartja, s ezért a fiatalokat a szingli életre kívánja rábeszélni. Ennek érdekében a közoktatás az iskola első osztályától kezdve tudatosan leszoktat minden akarati erőfeszítésről. A média a gyönyörelevű hedonizmus propagálásával hamis képet nyújt a valóságról, s leszoktat az akadályokkal szembenező bátorságról. Az élet- és természetellenes jogalkotás megkönnyíti a kábítószer fogyasztást, pártolja az ösztönbetegek párkapcsolatát, az életcsíra elpusztítását, sőt – az önkéntes meddősséggel – az életgyökér kiirtását.

Ha a fiatalokat segíteni akarjuk, akkor a teljes életről és igaz képet kell – az élet napfényes és árnyékos arcát együtt – eléjük tárni. Hiteles életpéldák alapján tapasztalhassák meg, miben áll az igényes boldogság, de nőjenek hozzá a nehézségek leküzdéséhez is.

A boldogság ezerarcú. A boldogság az ember harmóniája a természettel, önmagával, más emberekkel és a transzcendens világgal, Istennel. A boldogság forrása bennünk, a lelkünk legmélyén van. Hiába kergetjük a külső világban, el nem érhetjük. A boldogság talál ránk, s ezért már tehetünk valamit. Ez a valami: minden, ami hozzájárul ahhoz, hogy értelmes feladatokkal értelmet adjunk az életünknek, hogy egészséges életvezetéssel igaz emberségre jussunk úgy, hogy közben csalódásainkat feldolgozva a szívünk fiatal maradjon. Ez lehetséges. Így válik meggyőződésünkkel: a boldogság az életnek számunkra a gyermekvállalással s megszületésével elérhető teljessége.

Sokgyermekes szülők vallhatnak sorsukról. Egyiküknek sem volt előre borítékolva a biztos jövő, mégis úgy érezzük, hogy jobb az életünk – nem könnyebb, jobb – mint azoké, akik egyedül maradnak. Testvéreink törekvése Erdélyben, az

„Áldás — Népeség” mozgalom is ezen alapul. A keresztvállalás erőforrás: nagypéntek nélkül nincs húsvét.

**Az egyetlen helyes ifjúságpolitika:
a gyermekáldásban kiteljesülő családpolitika.**

Színia:

Hogyan váltsuk meg az országunkat?!¹

Évek óta foglalkoztat a kérdés, hogyan tehetnénk szebbé, jobbá, élhetőbbé az országunkat. Minél többet gondolkozom ezen, annál inkább rájövök, hogy fönt-ről, a parlamentből, illetve a parlamenti pártoktól nem sokat várhatunk, nekünk hétköznapi embereknek kell kézbe vennünk a saját sorsunkat. Elég szomorú, hogy így van, azonban a magyar nép évszázadok óta túlélte már mindenféle politikai rendszert, és még fejlődni is tudott, úgyhogy ezt a mai „demokráciát” is túl fogjuk élni valahogy...

Széchenyi István már jó 150 évvel ezelőtt így szólt a pártokról:

"Húsz esztendő óta hiába erőlködnek, hogy pártembert faragjanak belőlem. Utálom a pártéletet. Hatalmi vággyal átítatott gyermeki dac, bizonyos pajkosság, betyárság és pajtáskodás, amely a cimbora szemében a gerendát sem látja, párturalom, amely a pártnak és ennek keretében az uralkodási viszketegnek mindent alárendel – ebből áll az egész. Nincs a föld hátán olyan nemzet, amelynek legkényesebb kérdései közül ez idő szerint annyi tudatlannál tudatlanabb fickó viselne előkelő, sőt vezető szerepet, mint a mi hazánk. Ha ezen beteg állapoton a közvélemény és a törvényhozás nem tud segíteni – valamennyien belepusztulunk."

No, nem pusztultunk bele – de a helyzet azóta sem változott lényegesen. Annyiban változott a pártélet jelentősége, hogy most sokkal többbe kerül nekünk, mint Széchenyi idejében. Az igazi probléma, hogy szinte soha nem is láttuk élőben, semmiképp nem ismerjük azokat az embereket, akiket megválasztunk. Amit ismerni vélünk belőlük, azokat az információkat a kampányszövegek, illetve a részrehajló média közleményeiből kapjuk, ezek az információk pedig szinte soha nem tükrözik a valóságot. A média bárkiből csinálhat istent, vagy épp patás ördögöt...

Na mármost, ha ilyen manipulált információk alapján választjuk meg a parlamenti, vagy az önkormányzati képviselőket, ugyan mi lehet az eredménye?! Általában négy év kiábrándultság, és a remény, hogy majd a következő négy év jobb lesz. ...És persze nem lesz jobb.

Régen, egy faluban mindenki ismert mindenkit, így pontosan tudták, ha mondjuk a falu bírása „sumáskolt”, vagy egyéb gazságokat követett el, de azt is tudták, ha tisztességes, becsületes ember volt. A falunak nem volt szüksége médiára és kampányanyagokra, mert a falu szeme, füle és szája mindent látott, hallott és tudott.

¹ Részlet a szerző „*EGY mindenkiért, mindenki EGYért*” című könyvéből.

Ma már a nép legnagyobb része városokban él, ahol viszont alig ismerik egymást az emberek, – a panelházakban sokszor még a szomszédok sem – így ismeretlenül pedig, igen nehéz bárkit is előljárónak választani. Nem kisebb a kockázat, mint egy kaszinóban, rulett közben.

Négyévente a választásokon nem teszünk mást, mint *politikai rulettet játszunk*, miközben azt gondoljuk, hogy felelős választópolgárok módján tesszük a dolgunkat.

Soha nem tudjuk, hogy *valójában* mi is egy-egy pártvezetés szándéka. Szinte soha nem ismerjük a pártlistákon feltüntetett embereket, sem a múltjukat, sem a jelenüket. Soha nem tudjuk, hol, mikor és hogyan vernek át minket... csupán reménykedünk, hátha tényleg tisztességesek a szándékaik.

A rendszer jelenleg tetszik—nem tetszik, így működik, és persze sokan bedőlnek a hangzatos jelszavaknak, mely szerint a döntés a népé, tehát demokráciában élünk. Soraim nem is nekik szólnak...

Azoknak írok, akik mindezt hazug rendszernek tartják, és más megoldást keresnek.

Falu a városban

Ahhoz, hogy a jelenlegi rendszerben jó döntést tudjunk hozni, és legalább az önkormányzatba jó képviselőt küldjünk, először is *meg kell egymást ismer-nünk*...

Egy-egy választókörzet a mi városunkban kb. 10 utcából áll, és ennek a 10 utcának nagyjából azonosak a gondjai: például az út, a csatorna, játszótér, utca-táblák hiánya és egyebek. Elég sok gondunkat meg tudnánk oldani, ha összefog-nánk, és egy-egy hétvégét rászánánk a környékünk csinosítására. Jelenleg vi-szont még azt sem tudjuk, kik laknak ebben a körzetben, pedig lehet, hogy van köztünk építési vállalkozó, aki a gépeit ingyen ideadná segítségképpen, vagy van építőanyag-kereskedő, aki az építőanyagot beszerezné beszerzési áron, van mérnök, aki mindezt megtervezné, és néhány jó módú ember, aki anyagilag szí-vesen támogatná.

A közös munka összehozná az embereket, megismernénk egymást, és mivel az élet nemcsak munkáról szól, rendezhetnénk utca-fesztiválokat (gulyás főzés-sel), és egyéb közös programokat is. Az *önzetlen* munka során pedig, kiderülne, kik azok az emberek, akik VALÓBAN DOLGOZNAK A KÖZJÓÉRT, és máris lenne néhány igazán jó jelöltünk a következő önkormányzati választásra. Ezt a jelöltet már nem szórólapokból ismernénk, hanem személyesen, az elmúlt évek TETTEI alapján. *Nem az ígéreteit kellene díjaznunk, hanem a tetteit*, és ez óriási különbség.

Amennyiben mindez az egész város összes körzetében így működne, olyan emberek kerülnének a város vezetői közé, akikről *tudjuk*, hogy nem a saját zse-bükre, hanem a város javáért dolgoznak, és ezzel a helyi dolgainkat már rendbe is tettük.

Nem kell hozzá más, mint néhány lelkes szervező, aki végigmegy a körzeten és felírja, melyik házban ki lakik, mi a foglalkozása, és azt is, hogy miben tudna, szeretne a többieknek segíteni, majd pedig megszervezi a legfontosabb teendőket.

Minden körzetnek lehetne egy tájékoztató táblája, esetleg honlapja, ahol az éppen időszerű információkat, felhívásokat, eredményeket mindenki elolvashatná, így természetesen a segítők névsora sem maradna titokban az emberek előtt.

A parlamenti, illetve az önkormányzati választások előtt azután már elég lenne erre a névsorra pillantani, és azonnal kiderülne, hogy egy-egy jelölt vajon *rajta van-e az önzetlen segítők listáján*, és ha igen, milyen régen, illetve milyen gyakorisággal...

Tudom, hogy sokan minderre azt válaszolják, nem fogunk mi ingyen dolgozni, oldja meg a gondokat a polgármesteri hivatal, vagy a kormány. Természetesen részben igazuk van, akik ezt mondják, – hiszen sok pénzt elvisznek tőlünk ezek az intézmények, – csak hogy mi élünk ezen e területen, és mi isszuk évekig a levét annak, hogy a hivatalok a problémákat pénzhiányra hivatkozva „lepasszolják”. Ily módon akár egy teljes életet leélhetünk út, csatorna, utcátáblák, játszótér, park és egyéb hiányában... Mindez a polgármesteri hivatalnak, vagy a kormánynak nem fog fájni, nekünk viszont annál inkább.

Az előzőekben vázolt terv négy év alatt igazi változást hozhat az önkormányzat, a parlament összetételébe, és a rákövetkező négy év, amelyben már *a tetteik alapján jól kipróbált képviselőink* képviselik a körzetet, azt jelenti, hogy az igazán fontos dolgokra jut majd pénz is. Ez az ötlet tulajdonképpen arról szól, hogyan alakítsunk falut a városban. Olyan falut, ahol újra ismeri egymást mindenki, ahol az emberek tudják, kinek milyen segítségre van szüksége, és segítenek is egymáson.

Amennyiben ez a módszer az egész országban elterjed, tisztességes emberek fogják vezetni a városainkat, és mivel a FORRÁS vizének tisztasága minden esetben meghatározza, milyen tiszta a tó és a tenger, — a tó és a tenger is azonnali tisztulásba kezd.

Kérjük minderre az Isten áldását, és máris nyert ügyünk van!

Az eladósodásról

Legtöbben már vettünk fel hitelt ilyen-olyan célokra, és megtapasztaltuk, hogy a hitel nem túl kifizetődő dolog a családi kassza számára. A kamatokkal megnövelt összeg, amit vissza kell fizetnünk, bizony nem kevés, és ha kicsit rosszabbul mennek a dolgok, mint terveztük, akár elárverezés is lehet a vége. Legtöbben persze nem tehetnek mást, ha például lakáshoz szeretnének jutni, mint hogy hitelt vesznek fel, és ezzel akár 20 évre is függővé válnak a banktól. Ez nem az ő bűnük, hanem a rendszer, a kormány bűne, ugyanis a rendszer olyan helyzetet teremt, – természetesen nem véletlenül, – hogy nincs is más megoldás.

Ezek az üzleteken a BANKOK, illetve a bankok mögött álló multinacionális cégek gazdagszanak, hiszen kockázat, munka, és igazi pénzfedezet nélkül – tehát *alapvetően jogtalanul* – óriási haszonra tesznek szert. (A bankoknak elég, ha csupán a kölcsönzendő összeg 5%-a rendelkezésére áll... Nem véletlen, hogy az ország leggazdagabb embere 2006-ban éppen az OTP-bank vezére.)

A lakosságnak hatalmas üzlet hitelezni, azonban a legnagyobb üzlet mégis csak egy államnak adni kölcsön. Minél rosszabb egy állam hitelbesorolása, annál magasabb kamatot lehet felszámítani, annál nagyobb lehet a külföldi bankok által elérhető banki haszon. Egy ország hitelképességének leminősítése tehát igazán jó üzlet a bankvilág számára.

A leminősítés történhet például azért, mert az ország, a kormány politikailag nem elég stabil, esetleg kormányválság van: Kormányválságot pedig, nagyon könnyű kirobbantani... (Lásd Gyurcsány öszödi beszéde.)

Sok ember felháborodik, utcára vonul tüntetni, és máris kész a káosz forgatókönyve. Dramaturgiailag csak jót tesz, ha az egésztest kis tüzzel, ködobálással, némi sebesültséggel is megfűszerezzük — és máris jöhet a leminősítés, a forint romlása, illetve a kamatok emelése...

Hogy a Gyurcsány-beszéd kirobbantása tervezett volt, az abból is kiderül, hogy egy kis csetepaté miatt pillanatokon belül itt volt a Kossuth téren minden nagy tévétársaság – köztük a CNN *haditudósítója*. Kérdem én, vajon miért?! Egyetlen halott sem volt, lábtöréseken és némi zúzódáson kívül semmi komoly nem történt. Miért kellett ide ennyire gyorsan egy amerikai haditudósító?

Vagy miért kellett a témával foglalkozni egy legmagasabb nézettségű amerikai show-műsorban!? Nem furcsa?! Magyarország *egész lakossága* egy-egy nagyobb *amerikai város lakosságának a fele*. Mégis olyan nagy jelentőségű, világ-raszoló hír lett volna a mi kis csetepaténk?! Ej, ej... Vajon miért??? Hiszen ilyesmi, sőt sokkal rosszabb, nap-mint nap megtörténik egyes amerikai nagyvárosok kétes hírű negyedeiben...

Arra is kíváncsi lennék, mindezzel tisztában van-e a magyar kormány, illetve tisztában vannak-e a kormánypártok... Mivel ők pontosan ismerik ezeket a gazdasági mechanizmusokat és trükköket, – hiszen már *mindannyian kormányoztak* – SZINTE BIZTOS, HOGY MINDANNYIAN TISZTÁBAN VANNAK VELE. Mégis eljártsszák a forgatókönyvet. *Mindannyian*.

A tisztességes emberek többsége pedig nem érti az egészet, és tehetetlen az egész gyalázattal szemben, mert még hisz az igazságban. Azt gondolja, hogy a demokratikusan választott képviselők majd megoldják a problémát...

A hátuk mögött közben tömők a zsebüket a „tiszteletre méltó” nemzetközi pénzintézetek bankárai, tulajdonosai... akiknek ugyan mindegy, hogy Árpád-sávós, piros-fehér-zöld, vagy éppen fekete halálfejes zászlót lenget a szél, csak elég nagy legyen a vihar ahhoz, hogy telefújja zörgő dollárokkal meg eurókkal a feneketlen zsákjaikat.

Minél inkább tönkremegy az ország, minél többen szegényednek el, minél többen nem tudják majd fizetni a hitelek törlesztő részleteit, annál nagyobb a

nyereség – hiszen így végre lehet árverezni, potom pénzért nagy értékű ingatlanokat, jó magyar termőföldet, a Magyarország alatt fekvő hatalmas vízkészleteket, vagy éppen földgázt megszerezni, majd mindezt busás haszonnal továbbadni.

Ezeknek az „embereknek” nincs istenük, — azaz dehogynem: a halálfejes fekete zászló.

Összeesküvés-elmélet

Létezik-e világkormány? Létezik-e valóban egy kis csoport a kulisszák mögött, amelyik irányítja a világot?! Igen, létezik. Persze nem olyan világkormány, amely prófétákból áll, és képes megtervezni századokkal előre az emberiség jövőjét.

Legtöbbször a saját ügyeinkben sem látunk tisztán, nem is beszélve az ország dolgairól. Olyan emberek pedig, szinte biztos, hogy nincsenek, akik képesek átlátni az egész világ helyzetét, mi több, pontosan megtervezni akár századokra előre az emberiség jövőjét. Néhány próféta ugyan képes belelátni a jövőbe, de a jövőt száz, kétszáz évre előre megszervezni még a legnagyobb földi próféták sem tudják.

Az emberiség jövője, úgy tűnik, mégis valamilyen ördögi terv szerint halad, de azt a tervet bizonyosan nem próféták, hanem gátlástalan pénz és hataloméhes emberek szövik. A leghatalmasabb és legpénzéhesebb emberek tehát valóban alkotnak egy világkormányt, és céljuk a globális világbirodalom létrehozása... Ebben a birodalomban az emberek legnagyobb része akarattal nélküli termelő robotokká silányul, kis része pedig mesésen gazdaggá válik, és kezében tart minden földi hatalmat.

Az is biztos, hogy a szálak az Egyesült Államokban egy „bokorban” futnak össze. (Bush jelentése bokor)

Mi a módszerük?

A módszerük elsősorban gazdasági és pénzügyi természetű, és elit gazdasági-pénzügyi apparátussal dolgoznak. Ezek a szakemberek önmagukat „viccesen” gazdasági bérgyilkosoknak nevezik.

„A gazdasági bérgyilkosok (EHM-ek) jól fizetett szakemberek, akik dollár milliárdokat csálnak ki a világ országaitól. A Világbank, az USAID (U.S. Agency for International Development, az Egyesült Államok Nemzetközi Fejlesztési Ügynöksége) és más „segélyszervezetek” pénzét a világ természeti erőforrásait ellenőrző nemzetközi nagyvállalatok és néhány gazdag család zsebeibe töltik. Eszközeik meghamisított pénzügyi jelentések, manipulált választások, megvesztegetés, szex és gyilkosság is szerepel. A birodalmak létevel egyidős játékot űznek, de ez a játék most, a globalizáció korában új és ijesztő méreteket öltött.”

S egy amerikai gazdasági bérnyilkosnak saját vallomása szerint következő a feladata:

„Az lesz a dolgom, hogy rávegyem a világ vezetőit, épüljenek be abba az óriási rendszerbe, amely az amerikai gazdasági érdekeket képviseli világszerte. Végül is ezek a vezetők belegabalyodnak az adósságok hálójába, és ez biztosítja lojalitásukat. Bármikor használhatjuk őket, ha politikai, gazdasági, vagy katonai érdekeink úgy kívánják. Cserébe ők megerősíthetik politikai pozíciójukat azzal, hogy országukban ipari parkok, erőművek, repülőterek épülnek. Az amerikai építőipari és beruházó cégek vezetői pedig mesésen meggazdagodnak.” (John Perkins: Egy gazdasági bérnyilkos vallomása.)

A rendszer dióhéjban:

Tegyük fel, hogy egy országra valamilyen ásványkincs (leginkább energia-hordozó), természeti erőforrás, vagy egyszerűen a fekvése, stratégiai helyzete miatt szüksége van a globális birodalomnak. Ilyenkor a kiválasztott országot „gyarmatosítani” kell. A gyarmatosítás módszere a következő:

1. A célországba magasan képzett gazdasági szakembereket, sokszor független szakértőket delegálnak (képzett gazdasági bérnyilkosok), akik terveket készítenek az ország gazdasági mutatóinak fellendítésére, az ország gazdaságának megmentésére és modernizálására. A szakértők óriási beruházásokkal tervezik megoldani a problémákat, amelyek hasznát és növekedési ütemét jócskán túlbecsülik. A beruházásokra hatalmas hiteletet vetetnek fel az ország vezetőivel. A beruházások megvalósításával természetesen saját multinacionális cégeiket bízzák meg, a hiteletet saját bankjaik finanszírozzák.
2. A beruházások elkészülnek, a célország eladósodik, és nemzeti jövedelmének nagy részét törlesztésekre fordítja. Az államkasszában nem marad pénz egészségügyre, oktatásra, szociális kiadásokra, a szegénység felszámolására. Az ország teljesen kiszolgáltatott a hitelnyújtóknak, gyakorlatilag gyarmattá válik. A „gyarmatország” együttműködő szűk politikai elitje mindeközben meggazdagodik, és a gyarmatosítók minden kérését teljesíti.
3. Amennyiben egyes célországok vezetői mégsem mennek bele ebbe a forgatókönyvbe, mert szorult beléjük némi becsület és nemzeti érzés, jönnek az ún. „sakálok” (egy újabb „elit” alakulat), akik a zsarolás, megfélemlítés, hamis médiakampányok, szervezett tüntetések, és akár forradalmak megszervezésével megbuktatják az útkémban álló kormányt. Ha ez sem sikerül, az akadémikus vezetőt egyszerűen merénylettel teszik el láb alól.
4. Olyan is megesik, hogy ezen módszerek egyike sem vezet eredményre: ilyenkor következik a katonai invázió, vagyis a célország valamilyen mondva csinált indokkal történő katonai elfoglalása.

Az eladásításnak ez csak az egyik működő forgatókönyve, az eredmény viszont minden eladósodott állam esetében ugyanaz.

Ma már a globális birodalomnak rendelkezésére áll a tudatmódosítás technikája is, amellyel egyidejűleg nagy tömegek tudatát képes befolyásolni. Ez hatalmas távlatokat nyit a globális birodalom megteremtésének folyamatában.

A globális birodalom magyar gyarmata

Sajnos, a globális birodalom már minket, magyarokat is gyarmatává tett, hiszen a rendszerváltás óta minden kormány hatalmas hitelekkel terhelte meg az országot, miközben vagyunkat egyszerűen elkótyavetyélték. Ma már csupán látszatdemokráciában élünk, és választott vezetőink azt tesznek velünk, amit akarnak, mert igazi ellenzékük sajnos nem létezik. Tüntethetünk, ameddig csak akarunk, úgyszincs semmi jelentősége. A klasszikussá vált mondás szerint „majd megunjuk.”

Az is érdekes, hogy valamilyen hatalmi érdek folytán, mi magyarok még mindig szétdaraboltan létezőnk, míg Németország (*a második világháború legfőbb felelőse*) már régen újra egyesült.

Hogy van az, hogy mi meg sem említhetjük Trianont, mert azonnal nacionalistának, antiszemitának, sovínisztának és egyáltalán idiótának kiáltanak ki minket?!

Nohát, úgy tűnik, valakik valamiért „pikkelnék ránk.” Valamiért valakiknek nagyon fontos, hogy nekünk se hazánk, se istenünk ne legyen, vagyis teljesen erőtlenül tengessük az életünket.

Vajon miért olyan fontos mindez, hiszen nekünk nincs olajunk, és nincsenek nagy jelentőséggel bíró ásványkincseink sem.

Talán mi tudunk olyat, amit ők nem?! Esetleg mégis veszélyesek lehetünk rájuk?!

Mit tudunk mi, magyarok?

A magyarázathoz dimenziót kell váltanunk. Előző könyveimben részletesen leírtam, hogy mennyi bölcsesség, kozmikus tudás rejtőzik rovasjeleinkben, jelképeinkben, nyelvünkben. Ez a tudás, ez a nyelv HATALOM, óriási teremtmény, amennyiben *egy célért egyszerre* mozdul. Nem csak földi, hanem igen magas égi erőket is mozgósít a jó cél érdekében. (Úgy is mondhatnám, hogy van „odaát” némi protekciónk...☺)

A kulcsszó tehát: JÓ CÉLÉRT, EGYSZERRE, MAGYARUL.

EGY mindenkiért, mindenki EGYért!
(Egy = Jóisten)

Ha 10 vagy 15 millió magyar egyszerre akarná és mondaná ugyanazt, még mindig megrendülnének bele a „Föld oszlopai”.

Amennyiben megfigyeljük, mi az a kicsi dolog, amin elbuknak a nagy nemzeti céljaink, kezdeményezéseink, kiderül, hogy végül mindig ugyanaz a hiba: az összefogás hiánya, vagyis a széthúzás.

Az emberi hang a világ legerősebb teremtménye erejével bír. A magyar nyelv pedig, az emberi nyelvek között a legerősebb teremtmény erővel rendelkezik.

Egyetértésben

Mit kellene tennünk, hogy teremtményeinket újra egyesítsük a nemzet és a Földbolygó javára?! Fogalmazzunk meg néhány olyan célt, amivel mindannyian egyetértünk, s ezt *mondjuk ki minél többször hangosan, lehetőleg egyszerre, MAGYARUL*, és persze tegyük is meg, amit meg kell tennünk. Amikor sokan egyszerre mondjuk ki ugyanazt a gondolatot, a hangsor ereje óriási, ezért könnyen megvalósul, könnyen anyaggá sűrűsödik.

Legyen ebből mozgalom! Nyomtassunk matricákat, pólókat, népszerűsítsük mindenütt, ahol csak lehet. Semmiképpen ne szóljon mindez politikáról, pártokról, vallásról, vagy nemzetiségről! *Mindenki* csatlakozzon, akinek fontos ez a haza, akkor is, ha magyar, és akkor is, ha kínai, vagy épp alaszakai az illető. Lehet baloldali, lehet jobboldali, katolikus, zsidó, vagy épp ateista, teljesen mindegy. *A lényeg, hogy magyar legyen a szíve.* Az egyetlen feltétel, hogy elfogadja ezt az országot hazájának, és egyetértson a céljainkkal. Céljaink pedig, nagyon egyszerűek: békés, boldog, egészséges élet, egy szép, jólétben élő, hagyománytiszta, és minden értelemben tiszta Magyarország.

A cél érdekében

1. Amikor csak lehet, magyar árut vásárolunk.
2. Kizárólag egészséges magyar élelmiszereket veszünk meg.
3. Lakóhelyünkön megtaláljuk azokat a gazdákat, akiktől *közvetlenül* vásárolhatunk tejet, sajtot, húst, zöldséget, gyümölcsöt és egyébeket.
4. Ruháinkon, házainkon, házaikban a magyar jelképrendszer elemeit használjuk díszítőelemként.
5. Támogatunk minden olyan kezdeményezést, amely a nemzet javát szolgálja, bárki indítsa azt el.
6. Senkit nem különböztetünk meg jobb-vagy baloldalisága, vallása, nemzetisége miatt, így mindenkivel összefogunk, *akinek a szíve magyar*, és jót akar a népnek.
7. Minél több tekintélyes közéleti embert megnyerünk az ügynek.
8. Létrehozunk egymás között egy információs hálót (honlap).
9. Nem veszünk fel banki hitelt, és amikor csak lehet, mellőzzük a bankokat, kivéve a szívdesszék bankokat (lásd később), amelyeket nagyon is igénybe veszünk.

10. A megtakarított pénzünket euróban tartjuk, így nagyon egyszerűen bevezetjük az eurót, és megakadályozzuk a megtakarításaink elértéktelenedését.
11. A gyógyszergyárakat, illetve a profitorientált egészségügyet úgy gyengítjük, ha *egészségesek maradunk* ☺, vagy ha meghalunk. Az első változat szimpatikusabb, ezért mindent megteszünk egészségünk megőrzéséért.

Mi lehet ennek a mozgalomnak az eredménye? A teljesség igénye nélkül:

A magyar áruknak piacot teremtünk, ezért a magyar vállalatoknak nem kell külföldön piacot keresniük, és nyomott áron eladni a termékeiket. Ha jól mennek a magyar vállalkozások, megmaradnak a munkahelyek, és egyre újabbak teremődnek, a nyereség pedig, az országban marad.

Nem mérgezzük magunkat tovább az élelmiszeripar különböző kreációival, így egészségesebbek leszünk, rengeteg gyógyszer árát, és vizitdíjat spórolunk meg: egyúttal nagy-nagy profitkiesést okozunk a gyógyszergyáraknak, és megoldjuk az egészségügy túlterheltségének problémáját. ☺

Megszüntetjük a széthúzást, így a pártok, és a pártok mögött álló külföldi pénzügyi csoportok oszd meg és uralkodj taktikája nem válik be.

Ha a banki hiteleket és a banki szolgáltatásokat nem vesszük igénybe, a bankok haszna igen nagymértékben csökken, ami kikényszerítheti, hogy végre tisztességes feltételekkel kereskedjenek velünk.

Azok a csoportok is csatlakoznak hozzánk, akik eddig nemzetiségük, vagy vallásuk miatt kirekesztettnek érezték magukat, pedig igenis képesek lettek volna magukat igazi magyarnak érezni, és *tenni ezért a hazáért*. (Emlékezzünk rá, az aradi 13 tábornokból mennyien voltak külföldi származásúak, vagy a Nobel-díjasaink, nagy tudósaink hány százaléka zsidó vallású...)

Nem az a lényeg, ki honnan jön, és milyen vallást követ, hanem az a lényeg, hogy *milyen ember*, hogyan él, *hazájának tartja-e ezt az országot, és követi-e a szeretet törvényét*.

Szí vesség-bankok

„Segíts magadon, Isten is megsegít.” Ezzel a jelszóval jönnek létre az országban egyre több helyen az ún. szívesség-bankok.

Nagy Gábor: Kamatozó szívességek

„Aki kormánytól, pártoktól, szakszervezetektől, hivataloktól, önkormányzattól, pénzintézetektől és cégektől várja létbiztonsága megteremtését, végül mindig csalódik. Ők jót akarnak, de az egymással folytatott versengéssel túlságosan el vannak foglalva. Viszont itt vagyunk mi, akik egy körületben, egy városban, egy faluban élünk. Egymás rokonai, barátai, kollégái vagyunk, egy templomba járunk, egy kisebbséghez tartozunk, egy klubban sportolunk stb., mi, akik személyesen ismerjük egymás gondját, baját. Mindannyiunkban ezerféle képesség szunnyad, csak időnk nincs ki-

bontakoztatni azokat a pénzért folyó napi hajsza mellett. Én remekül tudnék angol nyelvleckét adni, te kitűnő bioterményeket termelsz a kertedben, ő csodálatos szilvalekvárt főz, mi remek kosarakat fonunk szabadidőnkben, ti értetek a könyveléshez, ők meg tudnák javítani a porszívót. De ez sajnos ki sem derül, mert nincs pénzünk egymás szolgálatainak megfizetésére, és nincs elég bátorságunk szívességet kérni egymástól.

Cseréljünk! Jó?

Porszívójavításért lekvárt, könyvelésért nyelvleckét adok cserébe. A pénzt kikapcsoló közvetlen áru- és szolgáltatáscsere létezik, amióta ember az ember. Mi lenne akkor, ha a helyi közösségi barter szervezésére "szívesség bankot" alapítanánk? Ilyesmik léteznek már szerte a világban. A működési elvük a következő:

Havonta hírlevélben közléseztik, hogy a szívesség bank tagjai milyen termékeket és szolgáltatásokat kínálnak, illetve keresnek. Ezután az, aki pont azt keresi, amit egy másik tagtárs kínál, egyszerűen felkeresi a másikat és megkötik az üzletet. A vevő az áru értékével tartozni fog a banknak, az eladó pedig ugyannyival hitelezőjévé válik. De honnan tudják, hogy mi az áru értéke, ha nincs egy pénzegység mint egyetemes értékösszehasonlító alap? Hát igen, mégis kell, hogy legyen pénz. Ez a pénz azonban nem kell, hogy valóságosan a vevő zsebében legyen vásárláskor, hiszen minden egyes üzletkötés hitelben történik, amit a bank-központban lévő kartotékokra telefonos vagy szóbeli közlés alapján rávezetnek...

Az összes tag tartozásainak és követeléseinek egyenlege mindig 0, hiszen valójában nincs pénzforgalomban, csak áruk és szolgáltatások.

Milyen pénz a zöld pénz?

A zöld forint nem inflálódik, csak annyit kamatozik, hogy az értékét megőrizze, nem kell, hogy magunknál tartsuk, ezt nem lehet ellopni, elveszteni, kezelése végtelenül egyszerű. Ez a pénz önszabályzó, hiszen mindig valójában 0 zöld forint van forgalomban. Együtt létezhet a meglévő pénzrendszerrel, hiszen a "szívesség bank" minden tagja szabadon részt vesz a forintos gazdaság forgalmában is, mint eddig.

Ez a "pénz" nem több mint információ értékek forgalmáról. Nem lehet tehát spekulációs céllal kibocsátani, leértékelni, felvásárolni a kamatlábak befolyásolása céljából. Semmilyen hatalom nem képes áramlását kívülről befolyásolni. Aki eladósodik, nem kerül hitelezője hatalmába, hiszen senkise birtokolja előbb a pénzt, hogy utóbb kölcsönadhassa. A zöld forint tökéletesen decentralizálja a gazdaságot. A zöld forint természetes, szerves módon keletkezik, – úgy, hogy valaki valamiféle valóságos értéket ál-

lít elő, amit valakinek elad, – mindannyiunk emberi teremtménye közvetlenül hozza létre.

Szociális következmények

Minden zöld forint üzletet személyesen kötünk, amivel új barátokat és ismerősöket szerzünk. Ez a rendszer elősegíti, hogy a közösség végre önmagára ismerjen. Az ismeretségek sűrű szövevénye rengeteg rejtett gazdagságot hordoz magában, barátságok, gyermeknevelési és felügyeleti kapcsolatok hálózata, összejövetelek lehetősége, az utcák és terek otthonosabbá válása, a közbiztonság javulása. A zöld forint, kezdeményező, és teremtő energiákat szabadít fel, miközben növeli az egyének és családok önértékelését és önállóságát. A teljes munkaidőben foglalkoztatott ember önértékelése ahhoz a munkához kötődik, amit a munkahelyén végez. A munkahelyvesztést, mint értékvesztést éli át a munkanélküli. Ha valaki a hírlevélben közölt ajánlatlistát böngészi, ezerféle ötletet kaphat, mivel válhatna hasznossá környezetének.”

Egy működő példa: talentum kör budapesten

„A világ sok pontján rájöttek már arra, hogy a jelenlegi gazdasági világrend beépített hibái fontos tényezői a rohamos mértékű környezet pusztulásnak, szociális egyenlőtlenségeknek és politikai bizonytalanságoknak. Megállapították többek közt, hogy baj van a pénzzel, a kamatos kamat rendszer lényeges eleme annak a pénzügyi automatizmusnak, amely eredményeképp a pénz "önmagától" áramlik a szegényektől a gazdagokhoz, a perifériáról a központba, a faluból a városba, délről északra, keletről nyugatra, stb. A forgalomból folyamatosan "kiszivattyúződik" a pénz, emiatt hiába van mérhetetlen mértékű túlkínálat, a kereslet nem fizetőképes.

Ugyanakkor hatalmas tőkék halmozódnak fel egy szűk tulajdonosréteg kezében, amelyek a legabszurdabb módokon is lecsapolást keresnek (fegyverkezés, űrtechnika, veszélyes pénzügyi és ingatlan-spekulációk, stb.).

Ahol ezt végig gondolták, önként adódott az ötlet: csináljunk másmilyen pénzt. Olyant, amelyet nem a politikai és gazdasági hatalom csúcsán levők hoznak létre és kontrolálnak, hanem mi mindannyian, akik fillérre beosztott konyhapénzből mérjük életünket fizetésnaptól fizetésnapig.

Ha Önnek is ilyen gondjai vannak, akkor szeretettel ajánljuk figyelmébe a Talentum kört. A módszer igen sok világvárosban és vidéken évek óta

kitűnően működik, tudomásunk szerint a Talentum kör hazánkban az első ilyen típusú kezdeményezés.

A Talentum kör egy szívesség bank, amelyhez tartozik egy hírlevél, és egy számla-nyilvántartó központ. A hírlevélben a tagok szolgáltatásokat, esetleg használt holmikat vagy árukat ajánlanak fel, illetve keresnek. Az üzletkötés úgy jön létre, hogy a kínáló és kereső telefonon egymásra talál, a szokásos módon megalkusznak a szolgáltatás vagy áruról, de az értéket nem a szokványos módon pénzben, hanem talentumnak nevezett kvázi-pénzben egyenlítik ki. A központban minden tagnak hitelszámlát vezetnek, ahová az üzletkötés tényét és értékét az üzletfelek telefonon jelentik be. A talentum nem megfogható pénz, ez csak könyvelési tételként jön létre, a vevőnél terhelésként, az eladónál jóváírásként. Az árban a felek teljesen szabadon állapodnak meg, irányelveként a Kör alapítói 1 óra szolgáltatás = 100 TT-ben állapodtak meg.

A játékszabályok (jelenleg még) igen egyszerűek:

1. Belépési díj egyszeri 100 Talentum, amelyet a külön tagként nyilvántartott "központnak" írnak jóvá, a központi "kiadások" (pl. a rendszer működtetése és propagandája), valamint a kilépők által elvitt Talentumok okozta veszteségek fedezésére.

2. A maximális hitel felső határa az alapítók megállapodása alapján jelenleg 20.000 Talentum. Eddig az értékhatárig mindenki szabadon igénybe vehet szolgáltatásokat ellenszolgáltatás nélkül. Ezt a határt nem lehet átlépni, ha valaki közelíti, akkor sürgősen gondoskodnia kell arról, hogy más tagok igénybe vegyék a szolgáltatásait, és így dolgozza le tartozásait a közösségnek.

3. Ha valamely tag 5 hírlevél után sem ad bármi módon életjelt magáról, akkor további egy rákérdezést kap. Ha ezután sem jelentkezik, a listából kikerül a neve, és hírlevelet sem kap mindaddig, amíg maga nem kéri újra a listában való szerepeltetését, és a hírlevelet.

4. A hírlevél előállítási és postaköltségeit a tagok fedezik, jelenleg évi 500 Ft.

Jelentkezni úgy lehet, hogy a leendő tag egy postai vagy drótlevélben megírja a nevét, telefonszámát, címét valamint felajánlásait és igényeit a központnak, illetve eljuttatja az éves költségtérítést." (Forrás: A Talentum kör honlapja).

Emlékezzünk!

Az univerzális tudás, amely a nyelvünkben, a jeleinkben él, mindannyiunk „tulajdona”, és tudása. Az igazi tudást arról lehet megismerni, hogy amikor eléünk kerül, olyan egyszerűnek, tisztának és logikusnak tűnik, hogy nem is értjük, miért nem jöttünk rá előbb.

Ráismerünk, mint egy jó ismerősre. A lelkünkben él ez a tudás, hiszen mi mindannyian a Teremtő Tűz szikrái vagyunk: együtt alkotjuk a Teremtő Tűzet. Ha már felismertük valakiben, a testvért, ne engedjük el többé a kezét. Fogjunk össze, mert minden szikrával nagyobb lesz a tűzünk. Emlékezzünk arra, kik vagyunk és honnan jöttünk. Emlékezzünk arra, hol voltunk születésünk előtt, és hova megyünk halálunk után.

Használjuk fel a hagyományainkat

A magyar hagyomány megtartása, és mindennapos használata azért nagyon fontos, mert az ősi isteni tudást tartalmazza, és minden magyarban tudatosítja a születése előtt vállalt, eltervezett feladatát. Amikor a hagyomány háttérbe szorul (lásd korunkat), akkor biztosak lehetünk abban, hogy a magyar nép nem saját jószántából cselekszik, hanem valamilyen sötét befolyás alatt tengeti életét. Mekkora lehet a sötétség, amikor már a mag népe sem világít??!

A legtöbb mai ember fejében a hagyomány képe összekapcsolódik a konzervatív, minden változást elutasító gondolkodással. A hagyományörzés nálunk annyit jelent, hogy megmentjük a 150 éves tornácos parasztházat, és annyit költünk a megőrzésére, amennyiből két új házat is megépíthetnénk. A hagyomány

lényege pedig nem a vizes, omladozó falú parasztház újjáépítéséből, vagy a törött 100 éves korsók összeragasztásából áll, hanem a hagyomány jelrendszerének, gyökérrendszerének a MAI KOR SZELLEMÉHEZ KIALAKÍTOTT felhasználását jelenti. (Ez nem jelenti azt, hogy a régi dolgok megőrzése haszontalan lenne.)

Amennyiben tudjuk, hogy melyek voltak a magyar ház legjobb és leglényegesebb vonásai, tartsuk meg ezeket a vonásokat, de építsünk új házat, és a darabok összeragasztása helyett inkább készítsünk új korsót. Régi formájú házat lehet mai anyagokból is építeni, fürdőszobával, és minden komforttal, ami egy modern házhoz tartozik. A hagyomány újraértelmezése éppen itt szükséges. A fürdőszoba-csempe ugyanis lehetne kifejezetten magyar...

A hagyomány csupán egy gyökérrendszer, amely minden korban más növényt hajt, más virágot hoz. Egy a lényeg: hogy éljen, hajtson, virágozzon, és hozzon minél több gyümölcsöt. Arra kell csupán vigyáznunk, hogy a gyökérrendszer ne sérüljön, épen megmaradjon.

Ha végigmegyünk az országon, és megnézzük az új házakat, találunk rajtuk bármiféle jelet, amely megkülönbözteti őket európai társaiktól?! Ha végigmegyünk az utcán, látunk olyan ruhát, amely valamilyen magyar jelentést hordoz?! Sajnos, nem.

Nohát, ÍGY tűnnek el a gyökerek...amikor a házat skanzenbe, a korsót és a ruhát pedig múzeumba száműzzük. ÍGY válunk a globalizmus áldozataivá. Azonban figyelem! Nem mások teszik ezt velünk, hanem bizony MI MAGUNK!

Az istenanya kérése

Medjugorjében megkérdezték a magyar zarándokok a Szűzanyát, mit tegyenek, hogy Magyarország újra békés és virágzó ország legyen... A Szűzanya azt válaszolta, hogy imádkozzanak, és tegyék a képét a magyar zászló középső, fehér sávjába oly módon, hogy a piros és a zöld sávot a kép ne érintse. A kérés teljesen logikus, és akár magunktól is rájöhettünk volna, hiszen az Istenanya Szent István óta Magyarország örökös királynője, igazi „tulajdonosa”, így a képének már régen ott kellene lennie a zászlónkon, sőt a címerünkben is!

EGYETÉRTÉSBEN
... végre fölkel a Nap

Egy mindenkiért, mindenki egyért!

Ha szeretnénk megmenteni a Földet, megóvni és összetartani az országunkat, biztosak lehetünk abban, hogy a megoldás nem a politikusoktól, nem a pártoktól, és nem is az ország vezetőitől érkezik. A megoldás *bennünk van*, és a sikere attól függ, képesek vagyunk-e összefogni egymással. Készek vagyunk-e kicsi, de hatékony közösségeket alakítani *a saját lakóhelyünkön*. Lesznek-e olyan emberek, akik vállalkoznak a közösségek szervezésére, lesznek-e olyan emberek, akik működtetik, és életben tartják ezeket a csoportokat, és lesz-e egy információs háló, ahol ezek a közösségek a kapcsolatot tartják egymással.

Kicsiben, sokan, és „alulról” tudjuk átalakítani a jelenlegi pusztító rendszert, és csakis akkor, ha TESZÜNK érte. Senki nem fogja helyettünk elvégezni a munkát. Amikor időhiányra, pénzhiányra, a többiek passzivitására és érdektelenségére hivatkozunk, csupán kibúvókat keresünk saját magunk számára. Ne gondoljuk, hogy könnyű legyőzni önmagunkat...

Könnyebb a tűzön járni, vagy sok-sok pénzért beavatást, és „mesteri címet” vásárolni. Könnyebb elégedetlenkedni, és folyton arról beszélni, mit kellene tenni, mint egy egészen kis lépést VALÓBAN megtenni. Lehet tüntetni, lehet sztrájkolni, lehet fenyegetőzni, és lehet akár löni is egymásra, de ezeknek a módszereknek az eredménye nem túl meggyőző, a vérontás pedig, csak még tovább ront a helyzetünkön.

Képzeljük el, mi történne, ha az erőszak helyett egyre több helyen feltűnne az EGYETÉRTÉSBEN „logo”. Autókon, plakátokon, pólókon, templomi hirdetőtáblákon, iskolákban, óvodákban, és a munkahelyeken. Ha az egész országban gombamód szaporodnának azok a kis közösségek, baráti társaságok, akik megértették a célt, és ennek szellemében képesek egymást segíteni, ráadásul még jól is érzik magukat együtt.

Ha olyan orvoshoz mehetnénk, ha olyan autószerelőhöz vihetnénk az autónkat, akinek az ajtaján ott az EGYETÉRTÉSBEN matrica. Ha olyan gazdától vehetnénk a tejet, a sajtot, a zöldséget, aki már közülünk került ki.

Előbb-utóbb nagyon sokan lennének, és így már lenne esélyünk azokon is segíteni, akik még nem ébredtek fel Csipkerózsika álmukból...

EGYÜTT valóban megválthatjuk a világot!

Cser Ferenc és Darai Lajos:

Szellemi Önkormányzatok

Éltető eszme: Szent Korona

Mottó:

Az ember társadalommal egyesült emberiség. Maga lélek s test alkotta személy. Lelkében élet s anyag egyesül egyeddé. Testében tudat s agy elegye teremti egyéniséget. Személyében személyiség s egyén együtt cselekszik. Társadalmát műveltség s társadalmi lét teszi élővé. Műveltsége eszmét s hitet egyesít vallássá. Társadalmi léte erkölcsi élet a társadalmi egységekben. Élő társadalmában értelmiség gazdasága a politika. Embersége társadalmi elmélet s alakulatok történelme.

Bevezetés

A XVIII. század végén Mária Terézia és II. József kemény erőszakot alkalmazva szüntette meg az akkor Magyarországon még a települések közel 30%-át képviselő faluközösségeket, és ezt a magát 'haladónak' tekintő mai történelemtudomány egy 'felvilágosult' uralkodó 'haladó' tettének könyveli el. Felfogásuk szerint az elavult 'ösközösségi' társadalom a feudalizmus végén korszerűtlen és

elmaradott volt. Ugyanakkor ugyanez a történelemtudomány nem tekinti elmaradottnak és ‘reakciónak’ az Amerikai Egyesült Államokban még a XIX. század végén a hagyományos rabszolgatartó társadalmakban elfogadott kb. 10% rabszolgát jelentő gyakorlattal szemben az akkori 43-45%-os rabszolgát a népességen belül – pl. a Mississippi völgyében – sőt, ezt tekinti az akkori amerikai gazdaság egyik legfontosabb motorjának. Mindezt az ipari társadalom derekán.

Napjainkban a magát haladónak tekintő baloldali értelmiség minden lehetséges eszközével megkísérli a népesség agymosását, megváltoztatva, meghamisítva a történelemtől kezdve, az emberi kapcsolati rendszerek mögötti társadalmi szabályoktól kezdve mindent. A kezében egyeduralmat jelentő média segítségével önti a hazug eszméket, amelyek összességéből egy tökéletesen társadalomellenes, az emberi közösségeket egyedekké szétforgácsoló és ezzel ellenállásra képtelen, alárendelt szolga tömeggé degradálási szándék bukik ki. Felfogásuk szerint a ‘konzumidióták’ elbutított tömege, mint másodrendű emberi massa, a szolgák serege a magasabbrendű ‘ember’ szolgálatára rendeltettek, mint esetleges tulajdonuk, – ahogy ez a szellemi háttérből kibontakozik, – ez a mai gazdasági pénzügyi ‘elit’ szándéka és óhaja. Nekünk ellenben ez nem lehet a szándékunk és ezért a rendelkezésünkre álló eszközökkel ezt a szándékot végérvényesen kereszteznünk kell. Ennek egyik lehetséges módja a *szellemi önkormányzatok* létrehozása, megteremtése és működtetése.

A hagyományos – újkort megelőző – magyar társadalom a faluközösségeiben megvalósította a felnövekvő nemzedék tanítását, életre való felkészítését, a mellérendelő szemléletű műveltség fönntartását és tovább fejlesztését. Megvalósította az állandó hírkapcsolatot más közösségekkel és erre a sajátos írásrendszerre tette alkalmassá. Az akkori működés megfelel az önkormányzati föltételeknek, a faluközösség valójában a hatalmi szerkezettől független önkormányzatokat jelentett. Az akkori körülmények között a fára rótt írás legalább olyan hatékony műveltséget és nyelvet egységesítő és fönntartó erő volt, mint a manapság éppen a félretájékoztatás érdekében működtetett média. A faluközösségek akkori szellemi kormányzói a ‘táltosnak’ nevezett tanító, orvos, bíró és vallási előjáró (pap) szerepkört egy-személyében ellátó ember volt. Az akkori társadalmi szervezettség mértékének ez megfelelt. Ezt a társadalmi szervezettséget verte szét először a keresztény papság, majd még több mint fél évezred kellett ahhoz, hogy ‘felvilágosult, haladó’ királyaink a társadalmi háttérét is szétverjék. A magyar ember azóta rebellis, lázadó, betyár, bujdokoló stb., aki saját hazájában nem találja a helyét, mert elvették tőle azt. Itt az ideje, hogy ezt megfordítsuk és a magyar embert a hagyományaiba visszavezessük. Az önkormányzati rendszer ragyogó példája volt az 1956-os forradalom során létrejövő munkástanács rendszer, amivel a magyar társadalom a modern időkben is a hagyományaihoz nyúlt vissza, és teremtette meg a polgári önkormányzatát pillanatok alatt.

Manapság Magyarországon a látszólag két szögesen ellentétes eszmerendszer – most szociáldemokráciának átkeresztelt kommunista és neoliberális programot hirdető liberális – szoros összetartozása nyilvánvalóvá vált, minthogy az

is, hogy mind a kettő a saját népét sárba tiporja a nemzetközi bankár igények ki-elégítése érdekében. A modern rabszolgaságot teremtik meg végtelen hazug szövegekkel, elbutított népeiséggel, a nullára szorított egyenlőséggel fűszerezve. A globalizáció hívei ők, a nemzetköziségé, ahol a család, a csoport, a nemzet nem létezik, nem létezik emberi szolidaritás, csakis a pénz hatalmának szolgái alárendeltségű egyedek. A Gyurcsány–Kuncze rezsim intézkedései, törvényei ezt bizonyítják.

Éltető eszme: Csodaszarvas

Tudomásul kell vennünk, hogy a globalizációra alapuló mai állam nem a társadalomért van

A parlamentarizmus a népfölség elvének immár csupán csak a bohózata, üresen kongó, hamis ígéretek tárháza. A politikusok immár a bankár társadalom pórázán rángatott bábuk. A végtelenségig eladósított országok csak a kamatok fizetésére képesek, és minél rosszabb helyzetben van az ország, a kockázati tényezőt annál magasabbra emelik és vele a kamatokat, azaz a tönkremenetel önerősítő, autokatalitikus jellegű gyorsuló folyamat. Magyarország az eredetileg kölcsönvett tőkének immár a többszörösét visszafizette a bankoknak, miközben a tiszta adósságállománya megsokszorozódott. Az ország közös tulajdonát már mind magánosították. Nincs már szinte semmi eladnivaló, ami érték volt, az már azok kezében van, akik a kamatos kamattal terhelt kölcsönt ránk löcsölték. Miből tudja az ország kifizetni az így rányalt adósságot? Csakis az értéktermelésből. Ám a baloldali-liberális kormányzat célja nem a szólamok szerinti társadalmi élet javítása, hanem az eredeti eszme alapján a társadalom nullaszintű egyenlősítése, azaz a modern rabszolgává süllyesztése. *Rab, mert a pénzügyi gondjaitól képtelen megválni, abból kilábalni, és hogy a maradék létfeltételeit ne veszítse el, kulizik napkeltétől, napnyugtáig, a haláláig — ami nem túl távoli.*

Ez a rend nem az életet szolgálja, ez a pusztuláshoz vezet. Különösen akkor, ha az élelemtermelés alapja, a föld is azok kezébe kerül, akik a kölcsönökkel

terhelik a társadalmat. Ekkor az élelemforrás csapjai egyszerűen elzárhatók, és a nép kiéhezethető, ahogy ezt tették az I. világháborút követően Németországgal. Vagy engedelmessé válsz, vagy éhen alsz! De tudomásul kell vennünk, hogy ha engedelmessé válsz, akkor sem lesz más a sorsunk. Ezért ha kell, társadalmi engedetlenséggel is, de meg kell őriznünk a saját élelmezésünket biztosító termőföldjeinket. Nem engedhetjük meg, hogy Argentína népe sorsára jussunk, ahol a világ egyik legjobb gabonatermő területén a társadalom éhez, mert az ott megtermelt gabona a világpiacot nyomja, nem jut a saját termelőinek belőle szinte semmi.

Ez a globalizáció lényege és célja. Ez a neoliberális társadalmi rend lényegi ereje. Ez az, amit nem szabad megengednünk nálunk. De a tiltakozásunk a globalizációs rabiga ellen nem lehet erőszakos. Az erőszak csakis erőszakot szül, és azzal céljainkhoz nem kerülünk közel.

A megoldáshoz a természet felé kell fordulnunk, ahol a szervezet és a vírusok kapcsolata ad iránymutatást.

Tudnunk kell, hogy a vírus nem más, mint egy információs csomag, amely a szervezet mechanizmusát használja fel a saját maga újra előállításához, miközben a szervezetet életképtelenné teszi, megöli, forrásait elidegeníti. Az élő szervezetek a vírus káros voltát előbb fölismerik, majd az immunrendszert mozgósítva a vírust elszigetelik a támadásnak kitett szervekből, sejtekből, majd elzárják az annak a tevékenységét biztosító csatornákat, és a vírust a szervezetből kiűrik. A test hőmérsékletének megemelése bénítja meg a vírus működését.

Adott esetben hasonlóan kell nekünk is eljárunk, hiszen az illuminátusok aljas eszmarendszere, a mai szociál-liberális kormányzatokon keresztül a társadalom vírusaként ismerhető fel, amely a társadalom szervezetére tapadva annak erőforrásait a maga javára használja fel, miközben a társadalom életképességeit lecsökkenti (betegség), de a mai neoliberális alakjában meg is öli.

Éltető eszme: Világbíró Isten

A természeti vírusokéhoz hasonlóan kell védekeznünk a társadalmi vírusokkal szemben

Most már tudjuk, hogy mi a hamis vezérlő jelkészlet, ami az emberiség élő mechanizmusát a maga hasznára, az emberiség kárára működteti. Amit most tennünk kell, az az, hogy igyekszünk elzárni a vírust a forrásaitól, az emberi közösségektől, az emberiségtől, és kialakítjuk a védekező mechanizmust, meghatározzuk a védekező lépéseket.

A társadalom azon tagjai, akik magukat akár a születés, akár az eszmeiség jogán magasabb rendűnek tekintik, akikre az úrráteremtettség fogalma érvényes, valójában rajtunk élősködőknek tekinthetők. Ezt meg kell szüntetnünk. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy minket erővel arra kényszerítsenek, hogy az ő jólétüket biztosítsuk. Biztosítsák maguknak a saját erejükből. Ki kell rekeszteni őket magunk közül! Távol tőlünk megélhetik a vélt magasabb rendűségüket, de azt ne a mi izzadságunkból táplálják. Ha úgy vélik, hogy ők a kisebbség, akiknek jogaik vannak, és a többségnek meg velük szemben kötelessége az ő jogaikat biztosítani, akkor nekünk meg azt kell felmutatnunk, hogy a jogok a jogokat élvezők számára is kötelezettséget jelentenek, és kötelezettségvállalás hiányában, jogaikat nem ismerjük el.

Természetesen az elesetteket segítenünk kell, hogy fölzárkózzanak, de az nem jelenti azt, hogy nekik azért semmit sem kell tenniük. Nagyon is kell! Aki megteszi, azt vegyük be magunk közé, de aki erre nem hajlandó, azt szintén rekeszük ki magunk közül. Forduljon azokhoz a 'jogvédőkhöz' segítségért, akik ezt tőlünk várják el. Adjanak ők a magukéból. Megtehetik, hiszen rólunk már lefejték, amit lehetett.

Mindenek előtt kell támogatnunk a helyi közösségek kialakulását. Erősítenünk kell ezen belül is a családot. A család fogalma, szervezete és eszmei szerepe az utódok szellemi felkészítésében a vírus kezdeti megjelenésétől kezdve annak megsemmisítési szándékának egyik célpontja. Meg kell szerveznünk a családok védelmét, azok szövetségét és átfogó hírközlő rendszerét. Ezeken belül a kölcsönös segítségnyújtást, oktatást. Tanítanunk kell a műveltségünk alapjait, lényegét, változatait és annak múltját és a kis közösségeken belül művelni is ezeket. Tanítani mindent, ami a múltunkkal kapcsolatos, lehetőleg föltárva a valóságot és elválasztva az agymosásként ránk öntött hamis múltunktól. Bemutatni, hogy a magyarság jelentős tényező volt Európa művelődéstörténetében, és mint ahogy még ma is az. Kimutatni az '*Európa rablóbandája*' hamisságát, rámutatva arra, hogyha voltak ilyenek, azok éppen nem a magyarok voltak. Oktatni kell a mellérendelő szemléletünket, de el nem feledve a környezet alárendelő szándékait. Nem szabad elfelednünk: nyelvünkben és műveltségünkben van az erőnk, ezeket kell leginkább védenünk és elsajátítanunk a használatukat.

Támogatnunk kell a helyi gazdasági kezdeményezéseket, egységeket, ha kell, bojkott alá véve a nemzetköziet. Támogatni a valódi tápértékű élelem helyi előállítását, és gátat vetni a manipulált, ipari technológiával gyártott és ránk

erőszakolt szeméttel szemben (tudati felvilágosítás). Ha kell közös erőfeszítéssel állni a helyi termelők, munkát biztosítók mellé, hogy kizárhassuk a nemzetközi bankok életerőt elszívó manipulációit.

Meg kell tanulnunk lelökni a nyakunkra telepedni szándékozó 'hódítókat' (győzteseket), de úgy, hogy egy életre elmenjen a kedvük attól, hogy újra próbálkozzanak. Ehhez semmiképp nem szabad erőt, erőszakot alkalmaznunk, de okos fortéllyal a kezdeményezéseiket zátonyra kell juttatnunk.

A hit kinek-kinek a személyi ügye. Mégis, a hit társadalmat összetartó erejét nem szabad figyelmen kívül hagynunk, és erősíteniünk kell a hitre alapuló közösségeket és azok zavartalan működését. Támogatnunk kell, hogy a közösségünk tagjai a hitüket ennek megfelelően gyakorolják. Mindaddig, amíg a közösség összetartozását erősítik. Nem szabad megtűrnünk azokat, akik a mások hitébe bármiféle, de főleg erőszakos (ide értve a szóbeli erőszakot is) módon beavatkoznak. Éppen ezért a különböző hitű csoportok, egységek versengését meg kell gátolnunk. Általában a közösségek versengését gátolni kell, az előre mutató versenyt azonban nem szabad megakadályozni. Előre mutató, ha a közösség egészének a boldogulását, összetartozását segíti, vagy szolgálja. Ez utóbbiban csakis győztesek lehetségesek, a jobbaknál lehetnek még jobbak, de a lemaradást nem szabad szégyenként megbélyegezni. Az ilyen versenynek azonban a közösség egészét kell szolgálnia, nem pedig egyéni 'hősöket' teremtenie.

A vírus ereje a tömeghírközlésben és a gazdasági függetlenségében rejlik. Ki kell kapcsolnunk a központi hírközlést, és ki kell alakítanunk a sajátot, amiből viszont a fertőző góccokat egyszerűen ki kell rekeszteni. Közösségeinkbe nem szabad beengednünk őket, legyenek akár kisebbségek, akár kiválasztottak, akár 'tiszteletre méltó', másságukkal tüntetők, hacsak el nem fogadják a közösség eszmeiségét és közös céljait, részt nem vesznek a közösség életében.

Éltető eszme: 8000 éves eredeti magyar írás a Tárlakai Táblákon.

A gazdasági rabság elsőrendű eszköze az emberek eladósítása

Ha tehetjük, ne vegyünk fel hitelt, kölcsönt. Szervezzük meg az egymás segítségét munkával, értelemmel, tanítással, szükséges gondoskodással. A vírus erejét az adja, hogy a pénzt mindenki elfogadja, mint abszolút értékmérőt és az életet alapvetően meghatározó eszközt, immár isteni rangba emelve. Holott a pénz nem más, mint a munkamegosztás révén szükséges csere közvetítője. Nem lehet életcél. Nem lehet az erő kifejezője. Azzá csakis úgy válhat, ha a társadalom annak elismeri. A társadalom számára azonban az értéket az ember maga jelenti a közösséghez való viszonyával, tetteivel, munkájával, gondolataival, érzésével és szellemével. Azzal, hogy mennyit és mit tesz a közös 'kalapba', ahonnan aztán „mindenki egyaránt vehet”. Egyaránt, de nem egyformán! Társadalomellenes az, hogy valaki azért markolja ki a kosár tartalmát, mert pénzt gyűjtött, mert nem voltak erkölcsi gátlásai, és a mások által megtermelt javakat ügyeskedéssel, rafinériával a saját zsebébe töltött pénzzé tudta alakítani. Az ún. 'pénzcsinálás' ma az értelmiséget vonzó terület, ezért az értékteremtés – ami valójában a társadalom életszükségleteit fedezi – elszegényedik értelemben, alkotó elmékben. Ez a társadalom számára veszteség és gyorsuló leépüléshez vezet. Meg kell ezt a folyamatot állítanunk, és kikapcsolni azokat az agymosó forrásokat, amelyek a léha, a pénz erejére épülést hirdetik, mint elérni való célt, holott egyértelmű, hogy ezt az életformát nem nekünk szánták. Ez csak az erőteljesebb munkára, értékteremtésre való serkentést szolgáló hazug szólamok közé tartozik, aminek a gyümölcsei nem a mi kosarainkat töltik meg.

Megoldásként megfontolandónak véljük a társadalom sajátos hírközlő és adatszolgáltató rendszerének a létrehozását, amelynek a segítségével a társadalom alapvető szervezeti egységeinek a hálózatát vezérelve élő társadalmat lehetséges ismét kialakítani. Ez a szellemi önkormányzatok rendszere.

Szellemi Önkormányzatok

A hegeli dialektika kritikája alapján az életre levezetett föltételek alapján láthatjuk, hogy az élet lényege az egyensúly, egyensúlyok tömege biztosítja az élő rendszereknek a környezetükkel való együttlétét. Az egyensúlyok a legkisebb sejten belülről kiindulva az egész szervezetre kiterjednek. A védekezést is az alapsejteknél, az embernél kell elkezdenünk. Az embernél is elsősorban megfelelő programot kell megteremtünk, amely a társadalom szövetére települve az élő társadalmat az élet értelmében vezérli. Létre kell hoznunk a társadalom védekező mechanizmusának azt a szervezetét, amely az idegen, a fertőző eszméket felismeri, és azok hatásának a leküzdéséhez a megfelelő programot biztosítani képes. Ezeket a szervezeteket szellemi önkormányzatoknak nevezzük.

Éltető eszme: „Igen a testvére, ha határok választanak is el egymástól”

Ezek alapvető feladata, hogy mindenekelőtt a társadalom műveltségét fokozzák, azt, hogy a társadalom valamennyi tagja a saját lábán, a közösségébe ágyazva megálljon. Velük szemben hatástalan legyen a média agymosása, és a társadalom alulról szervezetten alakítsa ki a maga társadalmi csoportjait, a szellemi önkormányzatok valóban irányítsák a társadalmi életet, a csoportokat élővé tegyék. Tanítanunk kell a környezetünket, hogy ne agymosott gépek legyünk egy idegen mechanizmus szolgálatában, hanem gondolkodó és döntésre képes lények.

Ezért meg kell szerveznünk az alternatív népoktatást, hogy pótoljuk mindazt az ismeretmennyiséget, amelyet az iskolák központi utasítás alapján nem akarnak és nem is fognak megtanítani. Ezen belül talán a legfontosabb föltárni a kötődésünket egymáshoz, ami nem testvéri, hanem közösségi. A testvériséget

hagyjuk meg a közvetlen család keretein belül, amelyiknek hihetetlen fontos szerepe van a műveltségi elemek utódoknak való átadásában. Erősíteniünk kell a családot és ösztönözni a nemzedékek társalgását. Létre kell hoznunk azon köröket és nagyobb területre kiterjedő hálózatukat, amelyekben az oktatási módokat, a szükséges tananyagot tanítjuk, ha kell kormányzati, vagy parlamenti rendeleket, törvényeket áthágva is.

Ha egy törvény rossz, társadalomellenes, akkor azt betartani nem erény, hanem bűn! Ha a társadalom zöme áthágja ezeket a törvényeket, rendeleteket, akkor a hatalom képtelen a 'bűnösöket' megbüntetni, egyszerűen nincs meg hozzá a gépezete, a személyi és tárgyi feltételei. A büntetést általában az teszi hatékonyá, ha a társadalom egyetért a büntetéssel, és kiveti maga közül a bűnelkövetőt. Ha viszont a törvényhozó a bűnöző, akkor azt kell kivetnünk magunk közül. Mindenek előtt az erkölcs erejével, megbélyegzetten kiközösíteni.

Ennek hatékonyabb megszervezése érdekében kell létrehozni szellemi önkormányzatainkat, amelyek a társadalom életének vezérlő szerepét, a hamis eszmék felismerésében, azok közömbösítésében meghatározó vezérlő szerepre tarthatnak igényt. A szellemi önkormányzatok jelenthetik azt a szellemi erőt, amely a hazánkban már létrejött társadalmi önszerveződések, a polgári körök mechanizmusával egyesülve azokat élővé varázsolhatják.

Az államilag 'támogatott' és vezérelt oktatás liberális célja az, hogy a magyar felnövő lakosság 'nyugaton eladható legyen' — ahogy ezt az SZDSZ 2002-es választási propagandaanyagából megismerhettük. A jelenlegi kormányzat ezt — a feladatot teljesen a liberális eszmék urainak átengedve és alárendelve — intézkedéseivel és gátlástalan összefonódásaival rohamléptékben igyekszik meg is valósítani. Az ifjúság oktatásából kivonják az önazonosságunkra vonatkozó anyagot, ugyanakkor az egyént helyezik a középpontba, megbontva minden emberi kapcsolat háttérét, és az azokat erősíteni szándékozó emberi viszonyok ismeretét eltagadva. Az egyén 'szabadságát' még az élet szabadsága fölé is emelik, amikor a kábítószererezést, a családok szétforgácsolását, az egyéni örömek mindenek fölé helyezését hirdetik, a homoszexuális családot jogaiban a hagyományos családdal azonossá kívánják tenni.

A társadalom együttélésére vonatkozó ismeretek erkölcs néven tudottak, és a neoliberális, neodarwinista eszmerendszerben ezek szükségtelen béklyók a korlátlan és kíméletlen élet-halál harc színterén. A szellemi önkormányzatok elsődleges feladata és célja ezért az ún. népoktatás megvalósítása, ahol mindazon ismereteket tanítani kell, amelyeket a társadalom mai önfölként urai a legszívesebben elhallgatnának. Ezek:

- Önismeret, emberismeret, testbeszéd ismerete;
- Közösségismeret, az erkölcsi szabályok alapjai — amelyek csak megjelenésükben vallásosak, lényegüket tekintve örök társadalmi együttélési szabályok;
- Közösség múltjának ismerete, önazonosságunk;
- Nyelvünk ismerete és tökéletesebb használata;

- Műveltségi és népi hagyományok felkutatása, ápolása és terjesztése;
- Döntéelmélet, megtanítani az embereket helyzetük felismerésére és abban döntéshozásra;
- Hírközlés ismeret és gyakorlat — megtanítani az embereket válogatni a hírekben, elhatárolni a hamisat a valóságtól, a kapott híreket továbbítani és a kevésbé művelteket tanítani;
- Társadalmi szervezeti ismeretek — megtanítani az embereket szervezetek létrehozására, működtetésére, a csoport etikára, csoportos cselekedetekre;
- Mellérendelő gondolkodás — megismertetni az embereket a mellérendelő felfogással, ami a hagyományos magyar társadalmi felfogás alapjait jelentette és fölkészíteni arra, hogy annak szellemében gondolkodjanak és hozzák meg döntéseiket, cselekedjenek.

Mutációs leágazási egyezések

Afrika	M91–M32 (M06, M31) M74–M94–M139–M60 M74–M94–M139–M168–M01–M145–M40–M96–M02
Közel-Kelet	M74–M94–M139–M168–M01–M145–M40–M35
Japán	M74–M94–M139–M168–M01–M145–M174
Dél-Ázsia	M74–M94–M139–M168–M130 M74–M94–M139–M168–M89–M09–M04
Ázsia	M74–M94–M139–M168–M89–M09–M175
Európa	M74–M94–M139–M168–M89–M52, M74–M94–M139–M168–M89–M62 M74–M94–M139–M168–M89–M170 M74–M94–M139–M168–M89–M172 M74–M94–M139–M168–M89–M09–M45–M74–M173–M17
Amerika	M74–M94–M139–M168–M89–M09–M45–M74–M03

Éltető eszme: az Emberiség Egysége.

A szellemi önkormányzatok fölépítése és működtetése

A hatékony és kiterjedt társadalmi élet szellemileg vezérelt csoportok életét és tevékenységét jelenti. A hatómechanizmus alapjait a már létrejött polgári körök jelenthetik. Ezek készen állnak, hogy működésük célját tisztán megfogalmazva a társadalom életének motorjaivá váljanak. A szellemi célokat és a működés tartalmát szolgálják a *szellemi önkormányzatok*.

A *szellemi önkormányzati* szervezetek, egységek egy-egy közösség művelt, tudós, emberi ismeretekkel bőven ellátott emberek csoportjai, akik a mellérende-

lés értelmében együttműködnek abban, hogy a hozzájuk tartozó közösség az önálló tevékenységét folytathassa és közreműködnek a közösség céljainak, tevékenységi módjainak a közösséggel együttes kialakításában. A ‘test’ a csoport, az ‘idegrendszer’ és az ‘izomzat’ a polgári kör, a ‘fej’ a szellemi önkormányzat. Szervezetileg nem elhatárolódott emberekről van szó, hanem a közösséggel együtt élőkről, azzal együtt tevékenykedőkről, mint a hagyományos társadalmakban az ‘öreg tanácsa’.

Mégis, nem az öregeket foglalja magában, hanem mindazokat, akik szellemileg képesek és hajlandók is a közösségért tenni, annak szellemi gondjaiban eligazítást adni és azt kidolgozni, majd tapasztalataikat másokkal, – elsősorban a kapcsolódó szellemi közösségekkel – megosztani. Szellemi önkormányzati egység alapja lehet egy falu, egy vallási közösség, vagy akár milyen társadalmi közösséget alkotó egység falun, vagy városon belül, egészen akár egy teljes nagyvárosi közösségig. A lényegük, hogy helyiek és a helyben együttműködő embereket fogják össze. Egy-azonos ember akár számos közösséghez is tartozhat, nem szükségképpen ébrednek határok, a közösségek egymásba átnyúlhatnak, egymással átfedhetnek.

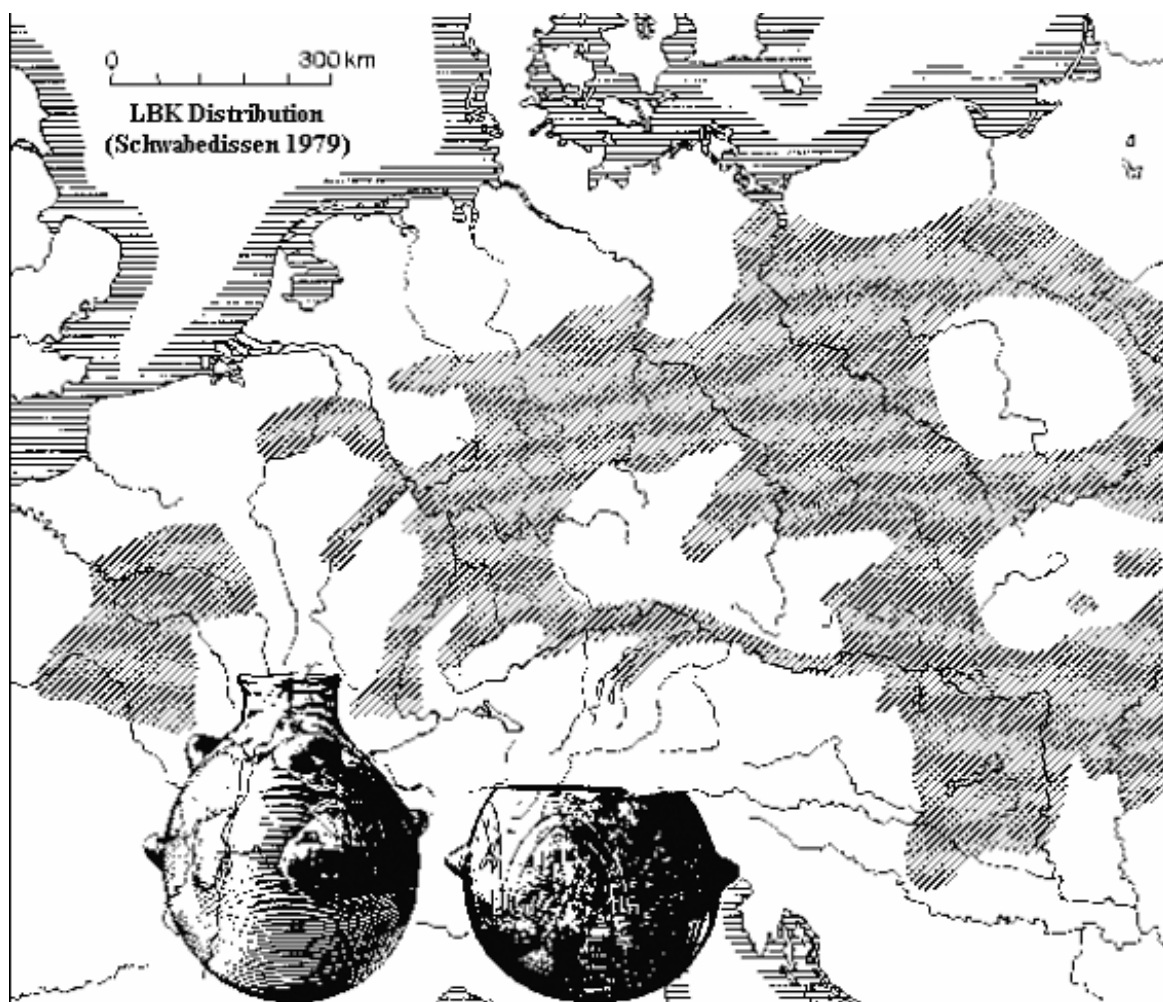
Szervezetileg a polgári körök mellé rendelten alakulnának meg és az 1956-os munkástanács rendszer szellemében építenék ki az egész magyar nemzetre történő kiterjedésüket. Sikeres működés esetén maga a rendszer a magyarság lakóterületein kívülre megszervezve is továbbépíthető. Az egyes önkormányzati egységek egymással nem alá-fölérendelt viszonyban lennének, hanem elsődleges feladatuk a felsőbb szervezetségen keresztül az ismeretek hatékonyabb és szélesebb körű elterjesztése és a cselekedeteik összehangolása lenne. Ennek fontos eleme egy a magyarországi hatóságok ellenőrzési lehetőségeiből kivont központi adattároló és hírszolgáltató központ, amihez valamennyi önkormányzati egység kapcsolódhat, onnan híreket, értesítéseket, oktatási anyagot vehet le, és ahová a saját tapasztalatait, híreit, oktatási anyagát elhelyezheti. Itt kellene elhelyezni azokat az ismereteket is, amelyek a közösség múltját, önazonosságát szolgálnák, amelyek a nyelvünk tisztaságát megőrizni szolgálnak, amelyek az emberi együttesség szellemi háttérismereteit jelentik.

A közösség életének alapfeltétele az, hogy annak tagjai hajlandók legyenek a közösség életében részt venni, ahhoz képességeik arányában hozzájárulni. A közösség erkölcsi alaptétele az, hogy joga csak annak van, aki vállalja a képességei szerinti kötelességeket. A közösségből egyszerűen ki kell rekeszteni azokat, akik azon uralkodni akarnak, akik csak a tenyerüket tartják, de a közösségért nem kívánnak tenni, akik onnan csak híreket akarnak szerezni – pl. a média képviselői, ha nem járulnak hozzá a közösség működéséhez, ismereteinek bővítéséhez, összefogásához, együttességéhez. Ezek a közösségek nem ‘liberális szellemű’ közösségek, ahol a kisebbségnek, a közösséget felbontóknak jogaik, a többinek meg kötelességeik vannak. Ezek a közösségek nem a baloldaliak kommunista közösségei, ahol ‘ami a tiéd, az az enyém, de ami az enyém, ahhoz semmi köződ’. Ez egyenértékű emberek egyenlőségen alapuló közössége, ami nem jelenti

az egy-azonosságot. Ez nem jelent sem vagyon megosztást, sem egyenlősít, hanem azt a vágyat, hogy ember módjára emberi közösségeinkben élhessünk, és a szellemi mocskot kizárhassunk az életünkéből, és ezt társainkkal vállvetve tesszük.

A szellemi önkormányzatok feladata

- A helyi társadalom és társadalmi csoportok kialakítása, támogatása és szellemi összefogása;
- a fenti ismeretek tanítása;
- a társadalmi csoporttal aktív kapcsolat fönntartása;
- más szellemi önkormányzati egységekkel való kapcsolattartás;
- a hírközlésben mind hírforrás, mind hírt befogadó szerep ellátása;
- és nem utolsó sorban a hatalom mesterkedéseinek, az önkormányzati egységek életébe történő hatalmi beavatkozásának a hatékony kivédése.

Éltető eszme: a Kárpát-medencei vonaldíszes kerámia népének európai elterjedése.

Tennivalók

1. A fölvetett gondolatnak a magyar szellemi élet nemzeti elkötelezettségű tagjaival – és itt nem csak az anyaországiakra gondolunk – való megvitatása, és az itteni vázlat annak megfelelő módosítása és kerek formába öntése;
2. A feladatok és tevékenység pontosítása;
3. Hírközpont létrehozása és ahhoz való védett hozzáférés kialakítása;
4. Polgári körök bevonása a szellemi önkormányzati szervek kialakításába;
5. A létrejött szervezetek eligazítása, működésük beindítása és aktivitásuk kiterjesztése;
6. A hírközpont megfelelő anyaggal való feltöltése;
7. Az egyes egységek közötti kapcsolatok kialakítása és az állandó hírkapcsolat biztosítása;
8. Néptanítók felkészítése, oktatási rendszer, az ún. 'népfőiskola' kialakítása, megszervezése;
9. A mozgalom társadalmi méretű kiterjesztése mind az anyaországban, mind határokon kívüli magyarság körében mind a Magyar Királyság hajdani területén, mind a szóránymagyarság között;
10. Tapasztalatok alapján a gondolat és szervezeti alak nemzetközi átadása olyanoknak, akik hasonló szándékkal kívánják megszervezni a saját szellemi önkormányzatukat;
11. A szellemi önkormányzati tevékenység elsősorban nem anyagiak kérdése. Mégis, lesznek annak költségei. Ezek fedezetére meg kell nyerni a nemzeti érzelmű vállalkozókat ill. a közösség a saját önkormányzata működési költségeit fedezné, összeadhatja;
12. Gondolkozni kell esetleg egy az önkormányzati rendszer fönntartását szolgáló pénzügyi központ létrehozásáról is, de annak mindenképp a nemzetközi pénzkölcsönző rendszerektől függetlenül kell létrejönnie és működnie, ami roppant nehéz feladat.

Zárógondolatok

Számítanunk kell arra, hogy a hatalom – enyhén szólva – nem örül majd ennek, és mindent megtesz annak megakadályozására, hogy a szellemi önkormányzatok létrejöhessenek, de még inkább azért, nehogy feladatukat elláthassák. Fel kell készülni arra, hogy az ilyen jellegű mozgalom ellen még a törvény szigorával is föllépnek. Ilyen törvény lehet pl. ma a kalákát tiltó, azt fekete munkának nyilvánító, büntető adótörvény is, amelynek elsődleges célja a társadalmi szolidaritás szétverése, miközben anyagi haszon abból nem származik az államot működtető neoliberális körök számára.

Éppen ezért már eleve ki kell építenünk azokat a lehetőségeket, amelyekkel az ellenkező törvények hatása kikerülhető, ha kell tömeges polgári elégedetlenséget keltve a törvények hatástalanítása érdekében. A hatalom hatástalan, ha a

népellenes törvényt a népesség nagyobb hányada egyszerűen figyelmen kívül hagyja és átlépi. Csakis olyan törvény hajtható és hajtandó végre, tisztelhető, ami a közösség érdekeivel összhangban áll.

Föl kell készülnünk arra, hogy a hatalom ügynökeivel be kíván épülni a rendszerbe, hogy annak működését ellehetetlenítse. Nem szabad követni a liberális propaganda szózatosát, és a kirekesztés politikáját konokul és következetesen kell alkalmaznunk a beépülő ügynökökkel szemben. A feltétel: aki nem vesz részt a közösség tevékenységében, azt a közösség kirekeszti magából!

Queanbeyan—Kápolnásnyék, 2005. október 11.—2006. december 14.

Éltető eszme: Hetedhét Magyarország.

E SZÁMUNK SZERZŐI

Bodnár Erika Xínia magyarságkutató, Pécel.

Czakó Gábor író, Budapest.

Dr. Csámpai Ottó etnopszichológus, habilitált egyetemi docens, Pozsony.

Dr. Cser Ferenc az MTA doktora (kémia tudomány) ny. kutatásvezető mérnök, Queanbeyan, Ausztrália.

Dr. Darai Lajos a filozófiai tudományok kandidátusa, főiskolai tanár KJF, Kápolnásnyék.

Dr. Rókusfalvy Pál az MTA doktora (pszichológia tudomány), ny. egyetemi tanár, Budapest.

TARTALOMJEGYZÉK

BEHARANGOZÓ 2

TERVEZETT ROVATOK 4

E SZÁMUNK TARTALMA 8

MAGYAR NYELV 9

Beszéljünk magyarul! 9

ŐSTÖRTÉNETÜNK 16

Őstörténetünkről röviden 16

Műveltségi adalékok Kárpát-medencei eredetünkhöz. 18

MAGYAR ÖRÖKSÉG 39

A magyar műveltségi és társadalmi egyedülállósága 39

Magyarképző intézet terve 50

KÁRPÁT-MEDENCEI EREDETÜNK 83

TURÁN ROVATNYITÓ: Kárpát-medencei magyar folytonosság elmélete 83

JELEN- ÉS JÖVŐKÉPÜNK 86

Felhívás 86

Kérdések a magyarságról 87

Tespedő nép vagy ébredő nemzet? 89

Hogyan váltsuk meg az országunkat?! 100

Szellemi Önkormányzatok 116

E SZÁMUNK SZERZŐI 130

TARTALOMJEGYZÉK 131